

Yes.

375

~~V 2415~~

Jesuiticum Nihil

P. P. PAPEBROCHIO

JESUITÆ,

Super ipsius cum

CARMELITIS

quoad Ordinis illius historiam

Controversia,

Carmeliticis Scriptis con-
victo,

R

& ad silentium redacto,

demonstratum,

AUTHORE

PETRO FISCHERO

Francone.

Ad NIHILUM redactus sum, & nescivi.

Psal. 72, 22.

SALISBURGI,

Apud GOTTFREDUM JUNC.

Anno M DC LXXXIV.

Bayrische
Staatsbibliothek
München

Ad

PETRUM FISCHERUM

Franconem,

Jesuiticum nihil edentem.

Nihil cepimus.

Quàm studuit *Petrus* capiendis piscibus olim,
 Inter labores integras noctes terens?
 Et jaciens, totiesque levans sua retia, cepit,
 Quod contigisse noverat numquam, *nihil*.
 Obstupuit, plenum cum sciret piscibus æquor,
 Post tot labores ceperat quòd tunc *nihil*.
 Retia dum motis dat controversiæ in undis
 FISCHERUS, & exili labore nititur,
 Retibus inclusum magnum *nihil* invenit. O quod
Nihil! inquit. O mysteriosum, ingens *nihil!*
 Inspicit, & nomen PAPEBROECK legit: hoc satis, inquit;
 Hic Jesuita, quàm *nihil*, quidnam daret?
 Vapulat illius calamo dum Divus *Aquinas*,
 Contraque pugnat Ordo; respondet *nihil*.
 Dum bene *Paulani* defendunt rempora Patris,
 Et plura vitæ merita; respondet *nihil*.
 Dum *Carmelitis* aufert Matremque, Patremque,
 Titulos, decores, Regulam, Sanctos, togam:
 Illi dum duo contra Armamentaria ponunt,
 Scutis onusta: Prodromus cursu suo.
 Obstat dum strenuè, pariterque laceffit, & omni
 Oppugnat illum jure; respondet *nihil*.
 Cur non respondet? Quia respondere nequiret.
 Hinc, *quasi suavisum*, currit ad SILENTIUM.
 Quis suadet? Regis quasi Consiliarius: at qui
 Ipse sub isto tegmine *Papebroeck* latet.
 Ipse? Ita, ipse sibi solatia talia quærit.
Silentium suadet sibi. Quid id est? *Nihil*.
 Justitia occlamat, scelus est; Obsurduit: ipsa
 Mens, ipsa conscientia arguit. *Nihil*.
 FISCHERE, quàm bonus es piscator! Retia jactas,
 Jactuque primò *Jesuiticum nihil*
 Extrahis. Opponis *Legi* quod epistola scripsit:
 Contra sed hanc est *Jesuiticum nihil*.
 Addis, per sua quæ periére silentia, *Amyclas*:
 Est contra *Amyclas Jesuiticum nihil*.

Harpocrates mittit, post rupta silentia, suadam :
 Contraque suadam est *Iesuiticum nihil*.
 ZENNERI Doctoris alit contracta synopsis :
 Contra synopsis est *Iesuiticum nihil*.
 Fortè verebuntur SOCII Papalia jura :
 Papale contra est *Iesuiticum nihil*.
 Ergò ad cuncta *nihil*? *Nihil* ad Papalia, & ipsam,
 Quæ veritatis est magistra, Ecclesiam ?
 Usque *nihil*. Talismos est modò Jesuitis :
 Contra omnia est nunc *Iesuiticum nihil*.
 Infame, explosum, audax, detestabile: verbo
 Sat dicere uno, est JESUITICUM NIHIL.

I. C. A.

Cape *nihil*, & serva bene.

Erasm. in Adagiis.

Illud quid, precor, est ineptiarum,
 Ut *nihil* capiam, probeque servem ?
 Sanè si *nihil* est, capi nequibit.
 Si capi nequeat, nequit teneri,
 Servarique. Cape. Eruditionem,
 Quod est fabula, Jesuita clamat,
 Et, quæ somniat, esse veritates.
 Cadmi prælia, Persei volatus,
 Solis Regia, flammeique currûs,
 Circes pocula, Pegasi que fontes ;
 Quidquid denique fingitur Poëtis,
 Quis prudens velit esse veritates ?
 Sic quæ per *Papebroeck* fuere scripta,
 Quasi per *Papebroeck* fuere ficta.
 Sunt ergò omnia fabulæ, *nihilque*.
 Hoc NIHIL cape, seduloque serva ;
 Nam plures tibi serviet per usus,
 Et plures tibi serviet per annos,
 Sanctorum tibi serviet per Acta,
 Et contra *Socios* valebit ipsos,
 Et contra *Papebroeck* valebit ipsum.

Idem.

Serenis.

Serenissime Princeps,

Ngentem excitavit Serenitas vestra curiositatis flammam, quæ eruditos corripuit multos; nescios, quibus suffocanda foret aquis; dubios, an facile sedari posset. Epistolæ Gallicæ, pro Jesuitis, contra Carmelitas certantis, versio, oculos multorum aperuit, ut voluerint ultra inquirere, an causa Carmelitanorum adeò deposita esset, ut epistola illa decantabat. Efferebat impensè Jesuitas, quasi, ut rerum, sic scientiæ, Dominos, & Carmelitarum, vincente veritate, victores & triumphatores. Historia Carmelitana pessum ibat, inter nugas, quisquiliæ, & aniles fabulas amandata. Quanta, quanta erat, deprimebatur Ordinis Carmelitici Historia, unà cum scriptoribus satis illustribus; Jesuitæ quasi impeccabiles habebantur & laudabantur.

2. Meos quoque perstrinxit illa flamma oculos, & curiositatem injecit ulterius inquirendi, an vere res ita se haberet. Magni semper æstimavi Jesuitas, illorumque judicio multum semper tribui; & omninò mihi persuadebam, nullo eos induci odio posse, ut integrum ordinem persequerentur & vellent evertere: neque totam id passuram Societatem. Incepi ergò sollicitè indagare, an facinore aliquo provocassent Carmelitæ Jesuitas, an aliquo affecissent dedecore aut contemptu.

3. Optimum factu visum mihi, Carmelitas adire, & illorum insinuare me familiaritati, cupidus de re tota imbui. Feci, adivi. Deus voluit, ut in virum probum inciderim, virum valdè sincerum, virum, quod ad rem hanc facit plurimum, in hac agenda causa zelosum, ut cui super illa cum Serenitate Vestra res fuit, & quasi lis. Est is R. P. Stephanus adhuc Coenobii Francofurtensis Prior. Ad primam meam petitionem, an Carmeliticus Ordo ullo dolo malo, ullo dedecore aut contemptu provocasset Jesuitas; Respondit, contrarium omninò esse, asserens, nullum Ordinem fuisse Societatis amantiorum aut obser-

vantiorem; nullam suum Ordinem causam dedisse; omnem culpam conjiciens in unum P. Papebrochium. Legerem tantum: *Pomum discordiae* ab Historiographo sui Ordinis confectum illo fine, ut illam culpam & maculam à toto suo Ordine amoliretur. Est illud appendix alterius libri. Incessit me admiratio legentem, quot tentaverint Carmelitæ modos, quæ media adhibuerint, ne frangeretur pax, tam religiose ad illud tempus usque observata; ne aperiretur secuturis scandalis porta, quæ postea difficilius clauderetur. Legi attentè usque ad finem, nec satis mirari potui modum agendi Jesuitarum. Ad pertinaciam P. Papebrochii attonitus steti, concipere nequiens, quomodo similia possent in animum Religiosum cadere.

4. A prima illa lectione vacillare incepti, & aliam de Historia Carmelitana opinionem formare. Lectio secunda libri fuit, cujus titulus est, *Heroica Carmeli Regula à mustei Scriptoris vilipendiis vindicata*. Hærebam ad verbum *Mustei*, an vellet ebrium à non bono *Musto* indicare: Sed doctus fui, recentem intelligi, & illum *musteum* esse Papebrochium, quasi antiquitatis osorem. Displicuit, Regulam oppugnari, & oppugnari propter Brevitatem. Ridere me fecit secundum Epigramma, super brevitate P. Papebrochii ludens:

Regula Carmeli, Sanctorum Regula Mater,
 Continet, ut temnas, quid, Papebroche, mali?

Num mala, quæ bona precipiens? Quo duceris? A quo?
 Qui bona contemnit, Spiritus ille bonus?

Est BREVIS, & nimis est BREVIS, inquis. Si nocet illud,
 Sus ne malus, PAPEBROECH, non scio; sed BREVIS es.

Sanè si est brevitatis vitium, non caret ipse vitio. Judicavi male, esse factum, nec à bono ortum animo, quod Regulam oppugnaverit: neque puto, id ab ullo Eruditorum esse approbandum. Si quid dedeceat Religiosum, dedecet oppugnare Sancta.

5. Tertia lectio abripuit me à me. Fuit hæc *Prodromi Carmelitani*. Hic *Iesuiticum nihil* deprehendi, reperique verè esse NIHIL. Solers hic & solidus Scriptor est, & totam adigens Societatem ad *Iesuiticum nihil*. Quid est promittere sinceritatem, & nihil habere sinceritatis? Quid est, solida promittere fundamenta, & nihil habere soliditatis? Quid est, alienæ historiæ quaterere firmitatem, & in Societatis historia reperire nihil firmitatis? Deprehendi *Iesuiticum nihil*. Deprehendi, illam epistolam anonymam contra Prodromum hunc conceptam

ceptam esse & compositam. Sed quid lucrata est? *Iesuiticum nihil.* Obtinuit quidem initio aliquid plausus, sed non merito suo, verum Jesuitarum mittentium, distribuentium & venditantium studio. Egregiam P. Philippus Rottenberger in eo operam navavit, à quo & ipse accepi exemplar. Laudabam zelum illius, videbaturque mihi primo aspectu satis solida epistola, quamdiu non ivi ad scholam Carmelitarum. In ea doctus sum de technis, duplicitatibus, dolis, falsimonis in illa epistola contentis.

6. Quarta lectio fuit responsionis ad epistolam illam. Traxit me retrò hæc responsio, & ante oculos posuit *Iesuiticum nihil*, coepique Carmelitici Ordinis historiam pluris æstimare, & pro veriori habere. Unum dolebam, quod hæc responsio Gallicè scripta & edita sit, ideoque à nostris Germanis (inter quos pauci, & vix pauci, Gallicam linguam callent:) hætenus non intellecta. SERENISSIME PRINCEPS, pari atque Serenitas vestra accensus zelo, accinxi me ad versionem Latinam, ut & Carmelitæ æquè inveniant fautorem, licet natalibus & meritis inferiorem. Solus illam imponit amor veri. Do primum ipsam, cujus binam habeo versionem, epistolam, *Iesuitici nihil* basim.

LITERÆ

DOMINI N. N. ....

CONSILIARII REGII,

AD AMICUM SUUM

D. ANTONIUM WION de HEROWAL

inter Viros eruditos nominatissimum,

IN CAUSA LIBELLORUM,

Qui subinde eduntur in Belgio contra

RR. PP. HENSCHENIUM & PAPEBRO-
CHIVM *Jesuitas,*

Ex Gallico Latine redditæ.

MI DOMINE,

7. Quoniam eorum, quæ tibi curiosa occurrunt, participem me facere, & de novis, quæ per vices ad te deferuntur, mecum

communicare non gravaris, mirum quantum me tibi devinctum sentio.

8. Legi quos ad me mittere dignatus es P. Jager Benedictini ad S. Lambertum in Styria, latinos versus, Controversiam inter PP. Carmelitas, & P. Papebrochium concernentes, uti & observationes, quas fecit hic Pater, in sententiam, quam evulgarunt hactenus de origine Ordinis sui, & aliarum quarundam rerum, quæ ipsis minus placent, quod eos impulit ad conscribendos libros & opuscula felle plena; quod nullo modo charitati Christianæ conforme est, ad cuius tamen exemplum nobis præbendum sua eos obligat professio, qua tenentur omnipotius opera incumbere in incrementum, quam ruinam famæ & existimationis personarum honestarum.

9. Non judico tamen P. Papebrochium iis, ut velle dicitur, respondere debere, nec etiam suis operibus hos versus inferere, negligendasque ei esse id genus invectivas, suis duntaxat auctoribus injurias. Et verò crediderim vindictæ coram Deo licitæ speciem esse, non respondendo inimicum contemnere injuriis provocantem. Patres hi in omnibus suis scriptis adeo prudenter hactenus & sapienter processerunt, ut eorum existimationi obesse nil possit, utpote quæ nimis altas in omnium Eruditorum animis radices egit, præ quam ut maledicorum linguis convelli possit.

10. Cum autem dicere possim omnia legisse me, quæ typis vulgarunt, id quoque veritati testimonium perhibere valeo, magna eos ubique sinceritate agere, continuo protestantes nullum sibi alium scopum præfixum esse, quam veritatis indagationem; nec unquam molestam sibi fore evulgatorum retractionem, ubi erroris convicti fuerint.

11. Extra omne enim dubium est, idque præsertim Viris doctis maximè notum, neminem infallibilem esse, fierique posse ut fallamur sæpe in conjecturis, quæ crebro decipiunt, quanquam Auctoribus suis non raro blandiantur.

12. Vitio non vertitur dicere, quid sentias, aut judices de iis quæ tractas, quando lectoris arbitrio judicanda permittis; cum vero eadem insignium Virorum auctoritate, solidarumque rationum fundamentis confirmas, credo equidem tunc tanquam verissima publicari posse, cum quod tuum sit nihil affirmes, sed fundamentum rei universæ rationum, quas proponis, pondere, nitatur.

13. Sunt verò & quandoque plura à quibusdam Scriptori-
bus

bus edita, quæ crisi indigent, cum vel à veritatis specie adeo remota sint, ut aut ignorantia, vel nimia credulitatis notam subeas, nisi oppugnes; Nam, dic sodes, quis vel tantillum in genuinis Annalibus versatus crediderit opera ab Hispanis quibusdam, cætera Viris doctissimis, sub nomine Flavii Dexter, Maximi, & Luitprandi edita ab his Auctoribus unquam conscripta fuisse?

14. Graviterne ferent Hispani Patres, Henschenium & Papebrochium eidem, cui ipsi, Regi Subditos, hac de re suam, ut Viros ingenuos decet, sententiam protulisse?

15. Idem est de libro S. Joannis Hierosolymitani, & de vita S. Angeli Martyris, per prætensum Enoch, qui libri sunt & male confarcinati, & plus quam supposititii; quos tamen PP. Carmelitæ tuentur, tanquam indubitatos horum Patriarcharum foetus, non minus ac Ordinis sui originem, quanquam nullo fundamento nixam, dum eam ex veteri testamento deducunt.

16. Sibi melius consulerent, si testimonio starent Joannis Phocæ, qui sub initium hujus Ordinis vivebat, eumque tam exactè & nitide nobis describit.

17. Quod enim ad evertendam hanc auctoritatem inquiunt librum esse in Hollandia editum, nullius profectò momenti ratio est, quæ sanæ mentis hominem nunquam movebit.

18. Nam præterquam quòd manuscripta D. Alatii Romæ deperdita non sint, an fortè aut Hollandorum aut Protestantium tanti interest, quo tempore sua hic Ordo sumpserit exordia? An fortassè hanc Controversiam præviderint, quò authorem apud se impressum falsificarent? Satiùs esset, bonos hos Patres veritati adhærere, quàm origines fabulosas à longè petere, ut factitabant Græci & Romani, dum Urbium, Provinciarumque Historias describerent.

19. Annales Sacros, quorum pars sunt Religiosi Ordines, id genus fabulis, fabularumque vel umbris immunes esse oportet, cui rei quandocunque Viri eruditi operam suam navant, semper lucem merentur.

20. Id nempè faciunt Antverpiani hi Patres, qui tanto successu in SS. Vitas incumbunt, in quibus nihil nisi solidum, nihil nisi gravium Auctoritatum pondere firmatum proponunt, à rebus nauci, quod quidam non factitant, prorsus abstinentes.

21. Si qui sunt, quos hoc malè habet, graviter ferentes evulgari suos errores, quod optimum factu videbitur, faciant, nihil

interea curandi. Id quippe veritatis proprium est, ut mendacii nubila exiguo tempore dissipet. Illorum scripta, horum adeò illustrium Virorum, qui & de Republica Christiana, & de literis tam bene meriti sunt, existimationi officere non possunt, nec quidquam est, quod eorum famam vel minimum imminuere possit.

22. Qui scire volunt (inquit eruditus Moreri *Tom. i. pag. 1163.*) num Propheta Elias Viros solitarios, à quibus Carmelitæ profecti sint, in monte Carmelo congregarit, consulant Tor- niellum & Cardinalem Baronium ad Annum 1181. & rei veritatem docebuntur. Nec præoccupabuntur figmentis quibusdam apocryphis, nec approbabunt responsa parum modesta, quæ vidimus contraria iis, quæ magnus hic Cardinalis tanta soliditate & prudentia scripsit. Sat notum est, quod animad- verto, nec porro facile est ejusmodi logis, eorum hominum, qui ratione ducuntur, mentem prævenire.

23. Cæterum reditum tuum summo desiderio præstolor, quanquam & hanc absentiam plurimum consoletur ea cogita- tio, non parum scilicet aërem liberum & campestem conducere sanitati tuæ, quam tibi planè integram apprecor. Sum quippe, qui semper fui,

MI DOMINE,

*Humillimus obsequentissimusque
Servus tuus.*

24. Quis *Iesuiticum* hic putaret *nihil*, dum exaggeratas le- git Jesuitarum laudes? Non potest non Jesuitam gestare in corde, nisi potius Jesuita ipse sit qui scripsit, per restrictionem *Consiliarius Regius*. Noscitur ex sinceritate Papebrochius. Et si, ut putatur, ipse sit, est pessimi res exempli; per restrictio- nes velle sic totum mundum decipere. Sed *Iesuiticum* est, *nihil* fateri. Sed etiam eruditorum est, *nihil* fatentibus *nihil* cre- dere. Palpatione deprehenduntur omnia.

25. Non satis erat, anonymam sic protrudere epistolam, & per restrictionem, *Consiliarium Regium* facere authorem, nisi duo homines gladii suum adjunxissent calamum; Si & suum adjunxerint. Antverpiæ enim morantur, nimis prope ad omnis controversiæ fontem Papebrochium, cujus solius causa agitur, & in epistola, & in horum Dominorum Mantissa: ut si non hic & hujus author est, saltem excitator, suggestor & dictator est.

Laudo,

Laudo, rem suam egit, se commendavit. Sed sit Dominorum Nobilium, dum eorum unius etiam calami vir est, jam ex scriptis, ut inde scribitur, notus. Non invidemus illis hunc honorem, non honorem; dum honori non dicitur, ut unum laudes integrum Ordinem ducere in contemptum, idque modis non bonis. Sequitur

Mantissa DD. Emissariorum.

26. Communicato mihi per amicum Epistola hujus Autographo, ut eodem, in favorem contumeliis laceratae veritatis pro arbitrio uterer, volui denuo eam juxta mentem auctoris publicando, justificare prudens silentium R. P. Papebrochii, docti hujus Viri sententia, quam scio probari omnibus quotquot sunt Romae & Lutetiae viris doctis: Siquidem libelli, de quibus agitur, nihil sunt, nisi ridicula congeries fellis & errorum, ut quisque videre potest, & judicare quo responso digni sint, cum ad questionem principalem parum aut nihil conducant, nisi in iis locis, quae desumpta sunt ex Armamentario & Speculo Carmelitarum, quae dictus Pater sufficienter refutavit in tractatibus preliminaribus ad tres primos tomos Maji, & in vitis SS. Angeli Martyris, & Ludovici de Rabata Carmelitarum, ad dicti mensis diem quintam & undecimam, & in earum appendicibus, ubi quoque anticipato reperitur rejectum, quod Author Pomi discordiae recens editus, stabilire prae tendit, dissimulans (quod aliorum libellorum Authores faciunt) quod se totum non applicarit lectioni Mensis Maji.

27. Hoc itaque sufficiat ad liberandos errore RR. PP. Carmelitas, qui ex eo quod multiplicando libellos magnum conciverint tumultum, sibi blandiuntur, ac si modus eorum agendi à doctis approbaretur, & quasi funditus evertissent scripta P. Papebrochii, eò quod ipsorum exemplo operam non perdit in recoquenda toties crumbe.

28. Si forte quidam essent, qui adversa partis querelis praeventi, aut ex defectu notitiae operum supradictorum sibi persuadeant, PP. Societatis ab hoc scribendi modo abstinere potuisse sciant RR. PP. Carmelitanos in prima parte sui Armamentarii questos esse, quod P. Henschenius hoc in capite ad mensem Martium nimium brevitati studuisset, nisi seque P. Papebrochium prae tensem Collega sui brevitatem dilataret, apertius declarando, quam partem hac in contestatione sequi vellet, etsi tum

oro tenus, tum per literas sapius ostenderit, non desiderare se hac in re urgeri.

29. Cæterum absque reflexa cogitatione id præterire non possum : quod Author Prodromi P. Papebrochium puerum nuncupet (stupete insolentiam) cum docet, quod à seculo septimo usque ad duodecesimum nullus nec Nobilis, nec plebeius uteretur cognomine in subscriptione Actorum Notarialium, aut in similibus occasionibus.

30. Videatur solummodo, quid hæc de re dicat Notitia Marchionatus S. Imperii pag. 495. tanquam de veritate testatissima apud omnes eos, qui veterum monumenta etiam vel levissime attigerunt, & vel ex hoc fiat conjectura, quam ignorans & ridiculus sit Author hujus libri, qui pag. 86. Prodromi in subsidium convocare audeat Scriptores omnes tam sacros, quam profanos ad irridendum eum, quem & ipsi Hæretici, & ii quaque, qui Iesuitas vix tolerant, reverentur.

31. Pusilli eum animi reum facerent, si his fractus motibus egregium illud opus suum interrumperet, quo fabellis respondeat, quas nulla alia ex causa tantopere propugnari credimus, nisi ex imaginaria quadam obligatione, qua impulsæ ea tanquam axiomata tradunt, quæ scriptis solum nituntur apocryphis, quibus suam sufficienter constare auctoritatem credunt, à credulitate nimia eorum Auctorum qui aliquot seculis vixerunt, è qua legitimam possessionem sibi abusive fabricantur. Sed facile apparet ex multitudine Apologiarum, quas hi Patres ad eam sibi propugnandam fecere, eandem nunquam fuisse pacificam.

32. Qui non gravabitur eorum speculum legere, nullo negotio colliget, quodnam de eadem ipsa iudicium ferendum sit, videbitque an causa sit tam acri calamo in PP. Henschenium & Papebrochium invehendi, tanquam in eos qui è bonis Catholicis primi, de prætensa Ordinis antiquitate dubitantes, petierint argumenta antiquiora & magis authentica, quam sint illa, quæ hætenus tradita sunt ad stabiliendam ordinatam eorum successionem, quam ab octodecim seculorum Historicis, qui à tempore Eliæ, usque ad receptionem terræ sanctæ vixerunt, impetrare non potuimus.

Mantissa Nobilium Antverpiensium.

Communicato &c.

33. Similes, ut in proverbio est, habent labra lactucas. Materus

terus & modus idem indicant intentum, & eundem fortassis aut horum. Hinc *fortassis*, Nobiles illi Domini suum indicant possessum præjudiciis animum, & familiæ Carmelitanæ aversum & adversum. Aucupari Jesuitarum gratiam, affectum pro illis & favorem exserere, nemo in malam traxisset partem: at integræ apertè adversari Religioni, famæ detrahere, contemptui studere, nemo potest boni consulere. Verum non est res conscientiae? Ipsi cum Papebrochio viderint, non est meum tangere illam chordam. Do à me versam responsionem.

RESPONSIO

ad epistolam,

quæ visa Leodii grassari sub titulo

N. Consiliarii Regii,

contra

Originem & successionem Ordinis
Carmelitarum.

Protestatio Authoris.

34. Lubens à respondendo huic epistolæ me redemissimè, responsione eam indignam judicans; duoque & amplius menses sunt, quod satago me eximere ob bonum pacis: sed tandem scandalum, quod mala hæc vagatrix secum in omnibus affert locis, ubi cura Sociorum Papebrochii dispersa fuit, non me patitur meum diutius dissimulare iudicium. Conaber tamen id cum omni possibili moderamine præstare: & si elabi mihi patientia videatur; scire alios velim, non elabi. Denique quantumcunque ridiculus sit Consiliarius N. . . . qui adeò malè scripsit; quantumcunque mea refutatione indignus; volo tamen illam dare, non quia illam optat (hæc satisfactio nimium illi afferet æstimationis) sed quia vilioris eum non puto conditionis, quam Balaami asinus fuit, cui hic Propheta dignatus est respondere. Spero ideò, Consiliarium rationabilem evasurum: Si minus; nihil æquius occurrit, quàm recta in stabulum ducere, illique, ut Daniel Nabuchodonosori, dicere; *cum bestiis erit habitatio tua.*

R E S P O N S I O

D. Antonii Wion de Herouval

ad epistolam

N. Confiliarii Regii.

MI DOMINE,

35. Titulus inter viros eruditos nominatissimi, quam in tua mihi tribuis epistola, pudore me tingeret, si adulari ipse mihi præsumerem. Nimis meæ conscius imbecillitatis sum, quàm ut eò me efferam existimationis, quò tuum me evehere videtur iudicium. Non sum ejusmodi idololatra gloriæ, quæ non nisi illis debetur geniis, qui scholis honor sunt & pariunt scholis.

36. Gaudio mihi, Domine mi, semper ducam, *eorum, quæ mihi curiosa occurrunt, participem te facere*; aut, ut melius dicam, solidas reflexiones super controversia, cujus tu in tuis meministi, perscribere. Æquè enim atque tu de controversia *inter Carmelitas & Papebrochium* imbutus sum. Scio, crises nimium acres & audaces, parumque Christianas, quas suis ille Commentariis inseruit contra originem Ordinis Carmelitani, contraque nonnullos illius Patriarchas & Sanctos & exordium dedisse magnæ illi, quæ magis utrinque increscit, dissensionem.

37. Scio denique (quod pauci ignorant eruditi) PP. Henschenium & Papebrochium scriptis suis Ordini Carmelitano injuriis magnum Charitati Christianæ nocumentum intulisse. Sed, justa violationis suæ punitione, multum suo ipsi honori detraxerunt, dum satagerunt diruere fundamenta illius magni ædificii Montis Carmeli, quod duravit ab ELIA suo Fundatore, & duraturum est in finem seculorum.

38. Attente legi Apologias, quas PP. Carmelitæ ediderunt in lucem, postquam se à PP. Henschenio & Papebrochio Jesuitis viderunt de origine sua impugnatos. Subtilitatem miratus sum & vires, quibus diruunt falsas rationes, inanes artes & astus, impertinentesque Satyras, quibus duo illi passionati homines nisi sunt obscurare antiquissimi gloriam Ordinis, qui à Sanctissimo Propheta ELIA B. Virgini Deiparæ fuit dedicatus novem ante ejus ortum seculis, juxta constantem & irrefragabilem Sanctorum & Eruditorum attestationem.

39. Cete-

39. Ceterum miror, Domine mi, ægrè tuliffete, modum procedendi Carmelitarum, etiamfi acrius aliquid suis immiscuiffent fcriptis; quandoquidem provocatos se viderint provocationibus arrogantioribus, irrifionibus, explosionibus critici iftius Cenforis, ad juftam ei reddendam menfuram, qualem meritus eft. *Nonne dignum & juftum eft, cum aliquis alium malè impetiit, ut experiatur, fas effe lafo imponere, quod ad plenam indemnitatem duxerit?* Verba funt Theophili Raynaudi Jefuitæ famofi.

40. Liceret juxta hæc principia dicere, omnes PP. Jefuitarum bullas effe fubreptitias: fundationem eorum nihil quàm *fabulam* effe: ipfum nomen JESU feu Religioforum, quod fibi afciscunt, nihil quàm impofturam effe: denique omnia Papebrochii fcripta ex hiftoria facra, cujus PP. Jefuitarum partem facit, effe expungenda & eliminanda, purgandaque ab id genus fabulis, & quidquid illis fimile. Sanè origo eorum (quæ tam fidè refertur à Joanne Boulefe Sacerdote & facrarum litterarum Professore, qui fe fcribit *Pauperem perpetuum Collegii Montis-acuti*, cujusque Liber proftitit apud Nicolaum, de Chenau, in via S. Jacobi ad catenam viridem Parifiis 1578.) hujus, inquam, authoritas libri, (qui ad marginem folii noni hanc habet annotationem: *Origo Sacerdotum Societatis IESV à Collegio Montis-Acuti*) robustam faceret probationem, eorum originem, quam attribuunt S. Ignatio, merum effe figmentum. Si enim huic authori (qui prævalet Joanni Phocæ, quem Papebrochius allegat contra Carmelitas) adhibenda fides eft; fufineri poteft, originem honorum iftorum Patrum incepiffe in Collegio Montis acuti, à quo (ut idem refert author) ftatuta & bullam fecum detulerunt, nimiam Collegii & Statutorum caufantes aufferitatem, ægrèque ferentes, ut dicebant, Fundatorum intentionem non fervari. Bonus eorum Pater *Standonck* zelo fuo & pietate jacturam, quam per facram illam rapinam Collegium patiebatur, restauravit, ad primumque vigorem reduxit. Sic hætenus Joannes Boulefe.

41. Quàm hinc, Domine mi, mihi facile, par pari referre & retorquere contra Jefuitas, quæ contra Carmelitarum tu adducere poffes originem? Sed quid tibi videtur? Meliusve facerent, fi Joanni Phocæ, (quem mox tu illorum oppositurus antiquitati es) adhærerent, quàm Pontificum bullis? Tene tuum illud & ferva Jefuitis confilium, potiusque, fi ita videatur, diceres, *Meliùs fibi consulturos, fi Joanni Boulefe credant.* & adhæ-

reant

reant, qui tam nitidè illorum describit originem, nullam faciendo S. Ignatii mentionem; quàm suis bullis, quæ fidem faciunt eorum, quæ credi oportet. Sed nondum eò pervenimus. Ad Papebrochium redeo, voloque fidè & sincerè mei aperire sensa pectoris.

42. Non, quòd velit charitas, impendi me in favorem mali illius Scriptoris, qui suam navat operam obscuratiōi antiquissimorum, quique meliùs firmiusque stabiliti sunt: numquam mihi in animum induxero, esse illi in fundo pectoris multum pietatis. Non enim queo capere, quomodò illa cum sui veneno calami convenire possit, cum elatione animi, cum tumore illo, qui passim in suis se exserit scriptis. *Charitas non amulatur, non agit perperam, non inflatur.* 1. Cor. c. 13.

43. Potiùs ergò & veriùs dicite, ejusmodi scripta, tot insolentis & affectatis plena erroribus, quæ de illius cerebro prodire, *neutiquàm charitati Christianæ esse conformia, ad cujus tamen exemplum nobis præbendum sua eos obligat professio, quâ tenetur omni potiùs operâ incumbere in incrementum, quàm ruinam famæ & existimationis personarum honestarum.*

44. Sanè, Domine mi, quamvis tuum mihi oblarves nomen, tuus fatis garrit tui calami genius, magis convenire tibi togam Jesuitæ, quam *Consiliarii*: & modò, quò tua aperis mihi sensa, ipse te, etiam dum non putas, prodis. Nihil igitur temerè judicem, si credam, sumpsisse tibi te illum ignoti *Consiliarii* titulum, ut eò liberiùs partem assumas & tuearis *Papebrochii* contra legitimos S. Prophetæ ELIÆ successores, quos nosceris *minùs amare*. Puto tamen, ab illa te citò abstrahendum parte, si de eorum velis judicare rationibus & argumentis sine præoccupato præjudiciis animo, sine obstinatione.

45. Solum tibi inspiciendum *Armamentarium R. P. Francisci Bonæ spei, & speculum Carmelitanum R. P. Danielis à Virgine Maria*, duorum illustrium gloriæ Ordinis sui defensorum; ut ne des minutioribus libellis, quorum uni titulus *Harpocrates Carmelitanus*, alteri *Novus Ismael*, qui, quantumcumque videantur tibi grossiores & stupidiore, fortassè pulchro suo & forti non carent.

46. Hæc solùm exploranda tibi arma sunt, considerandæ in hoc speculo robustæ rationes, quæ *Henschenium* oppugnant, & unum super omnes *Papebrochium*, illum ex professo Ordinis B. V. MARIÆ inimicum. Hæ, inquam, appendendæ tibi ratio-

nes (quas profunda fulcit doctrina) hæ tibi conferendæ ad flaccida & inania argumenta, ad vehementes invectivas homuncionis hujus nimis abrepti : & judicare tum poteris, an Apologiæ tanti momenti sint suis (ut tu dicis) dumtaxat auctoribus injuriosæ.

47. Falleris, Domine mi, dum dicis libros illos (qui pari & modestia & robore compositi sunt) nihil aliud esse, quàm ridiculam congeriem fellis & errorum ; illas Apologias, prudentes adeò & justas, nihil esse quàm malè concoctas injurias. Nihil minùs sunt, quàm quod dicis. Etsi quandoque cum vivacitate & aliqua acrimoniæ specie repellantur istius Novatoris insultus ; non putatur aliqua ei inferri injustitia, sed cum omni respectu, qualis illi debetur haberi. Nulli fit injuria, dum illi referatur, quod debetur : quin, dum ei parcitur, multùm obstringitur.

48. Concipe igitur meliorem, quàm tibi formasti hætenus, aut certè formare noluisti, ideam veritatis : consule meliùs *Armamentarium & Speculum Carmelitanum*, ubi eam clarè perspicis : nisi fortassè putes eorum negligendam tibi lectionem, timens, ne citiùs quam rearis, eorum ibi invenias condemnationem & interitum, quos adeò *sapientes*, adeò *prudentes* & justos existimasti & prædicasti.

49. Ais, *omnia legisse te*, quæ magni illi Scriptores *typis* vulgarunt : viderisque velle persuadere, quod neque *Papebrochius*, neque alius ullus Societatis aut modestiæ limites in scriptis suis sint transgressi. Legistinè ergò, quæ Salinas & Vega conscripsere contra Apologiam R.P. Nicolai à Jesu Maria Carmelitæ de perfectione Evangelica ? Nihil acerbius, nihil insolentius, quàm eorum scribendi modus. Legisti quæ Misanthropos ille Baëza conscripsit, qui, ut ita dicam, cœlum terramque aggreditur, neque sanctitati Prophetæ *Eliæ*, neque Ordinis ejus parcens gloriæ ; eam solùm ob causam, quod suo intruserat cerebro, doctrinam R.P. *Suarez* fuisse ab uno Carmelita impugnatam ? Non considerans, seipsum aliosque Societatis subindè illum deferere, præsertim dum reperitur stare à Carmelitis. Legistinè, inquam, illum Baëzam ? Nil pejùs concoctum, quàm quæ conscripsit contra Sanctum illorum Fundatorem & incomparabilem Prophetam, qui maxima in Scripturis sacris à Spiritu Sancto meruit elogia : *Et quis potest similiter sic gloriari tibi.* Eccl. 48.4.

50. Verùm fuerit Carmelitarum unus, qui doctrinam *Suarez* (qui certè infallibilis non est) impugnarit ; ipse quoque in sua Apologia R.P. Nicolaus in aliquo illi contradixerit (quod ta-

men negat P. Forerus S. F. in sua anatomia anatomiae fol. 82. & 101.) ideone contra totum bellari Ordinem oportuit (ut Baëza fecit) ipsasque heroicas taxari virtutes , Sancti Prophetæ, cujus gloriam ipsi dæmones *vel minimum imminuere nequeunt?* Et quid non egere contra Theatinos Jesuitæ, eò quòd scripserant, S. Ignatium Venetiis petiisse à B. Cajetano eorum fundatore consilium de suscipienda Hierosolymam peregrinatione, quam illi cælitus edoctus Cajetanus dissuasit? Quasi id gloriæ Societatis detraheret, illius Patrem ab alio Sancto petiisse consilium, quasi is ob indè esset minùs gloriosus. Quid quod S. Ignatius à B. illo Patre rogarit fieri unum suorum, id est, inter Theatinos aggregari. Non permisit illud Diris, ad alia illum destinans. Inferunt Theatini hanc suis Annalibus circumstantiam, utpotè Fundatori suo Cajetano gloriosam, semperque illam crediderunt & sustinuerunt quasi veritatem attestatissimam & suorum majorum traditione approbatam. Ecce tibi scintillam magni Jesuitis causam incendii. Occasionem indè sumpsere, ampla scribendi volumina, libros acerbitatis & invectivarum plenos contra bonos illos Patres Theatinos (positivis, quæ opponerent, destituti argumentis) hæcque eò excrevit exundantia bi is, ut coactus fuerit Urbanus VIII. afferre remedium, ac prohibere hanc porrò litem moveri, secuturisque finem scandalis imponere.

§1. Tuæ linquo considerationi, quo aggressi fuissent atramento Carmelitas, si umquam illi impetissent S. Ignatium; originem & successionem, quàm se tenere putant ab illo, doctrinam illorum & doctores? Ego ad totius mundi provoco judicium, judicent, quid meritis sit Papebrochius, tam palam multos jam annos aggressus Ordinem Carmelitanum, Fundatorem illius, originem, successionem, Sanctos, Doctores, privilegia &c. Age verò tu, hicce scribendi modus, videtur tibi sapiens adeò & prudens, nihil ut illis possit obesse? Do, quæ dicis. *Patres hi in omnibus suis scriptis adeò prudenter hætenus & sapienter processerunt, ut eorum existimationi obesse nil possit.* Considera, quàm consistat ex vero, tunc & erubescere.

§2. Placuit magno huic homini, hujus se facere originem caputque belli, quod non nisi calamo geritur, at funestius sæpè fit illo, quod agitur gladio; quamvis lusus magno huic videatur bellatori. Neque capere possum, quomodo tu, Domine mi, sine tuæ læsione conscientiae, tam asserere positivè possis, *legisse te omnia, quæ Patres illi typis vulgarunt, quodque id veritati testi-*

testimonium perhibere valeas, magnâ eos ubique sinceritate agere, (tua sunt verba) continuò protestantes, nullum sibi alium scopum præfixum esse, quàm veritatis indagationem: nec unquam molestam sibi fore evulgatorum retractationem, ubi erroris convicti fuerint.

53. Abundè eis & verbo & scripto inculcatum fuit, maximè in publica illa & celebri Patrum Discalceatorum disputatione Antverpiæ, quam Patres Discalceati quinta Augusti anni 1681. habuerunt. Erat id temporis Papebrochius Antverpiæ, sed comparere non ausus, quamvis ex professo & de industria invitatus, suæ meritò defisus causæ, malique metuens successus.

54. Quàm verò est difficile, quamque rarum, occæcatum sua virum passione, turpibusque obnoxium erroribus, revocare errores, & palinodiam dare! Papebrochius suis nimium est affixus præjudiciis, nimium obstinatus, quàm ut se lapsum unquam fateatur: nimium arrogans, quàm ut noscat & dicat convictum. Omninò, quantumcunque de sua vel ignorantia, vel malitia convictus sit; pergit suos errores pro irrefragabili veritate ostentare & venditare. Facit, sicut Pilatus: *Quod scripsi, scripsi*, Joan. cap. 18. At Pilatus, qualiscumque malus fuerit iudex, veritatem scripsit: Papebrochius, quantumcunque Jesuita sit, non scripsit nisi mendacia.

55. Et protestari utique potest, non alium sibi scopum præfixum esse, quàm veritatis indagationem: neque aggredi velle, quam acrietat Ordinem: scripta contrarium evincunt, factaque falsas faciunt protestationes: neque aliam servat in eo methodum, quàm servaret malignans aliquis, qui insignibus alium oneraret injuriis, & eodem omninò tempore protestaretur, nullis velle illum onerare injuriis. Quæ dementia!

56. Undè liquidò patet, quod neque P. Papebrochius, neque suorum ullus partiariorum legerit unquam illud S. Bernardi præceptum; aut certe parum quod cordi habeant, opere adimplere: *Memento voci tuæ dare vocem virtutis. Quid istud? Ut opera tua verbis concinant, imò verba operibus.*

57. Quantumcunque ergò, Domine mi, de ipsis bonam habueris opinionem de sinceritate ipsorum, sapientia, eruditione, quas tibi ais lectas & perspectas esse in omnibus eorum scriptis: numquam eos ego existimabo vel sinceros, vel doctos, quoad indignis adeò deturpabunt modis sacrum B. Virginis MARIE Ordinem, antiquitatem ejus, sanctitatem, lumina & columnina. Quod ut liqueat, considerandus solùm est irrisionum cumulus,
detra-

detractionum, invektivarum, quas P. Papebrochius (Rhetor egregius) affert, amplificat, unamque super aliam admetitur, tanquam bellissima calami sui ornamenta, omnibus iis locis, in quibus suam magis vivacitatem & ardorem manifestare gestit, magis etiam quando sui magis est genii.

58. Et verò ecce tibi insigne insignium compendium epithetorum, quæ eloquens hisce Pater omnibus attribuit Carmelitis absque eo quòd magnis & præclaris parcat viris, aut eorum revereatur aut aspiciat doctrinam, *qui de Republica Christiana litterisque tam bene meriti sunt*; dum eos per cœcum utique furorem decantat *Ignorantes, fabulinos, impostores, ridiculos*; neque erubescit appellare *ramos inutiles, ab Ecclesia suo cum trunco (S. Elia) excisos, à statu Religioso apostatas, & schismaticos tantique (Religiosi) jus amisisse nominis*. Verba ejus sunt: *Donec inutiles rami, ab Ecclesia agro unà cum suo trunco per schisma excisi, nominis tanti jus amisere*. Sicque possessionem abripit tituli antiqui æquè ac gloriosi. Vide sis, quò passio provehat hominem, cui semel judicium periit, quique pietati nuntium misit, ut litet invidiæ. Et intereà (si lubet credere) *nec vel minimam habet cogitationem ledendi charitatem, aut attingendi hereditariam Carmelitarum à S. ELIA successionem*.

59. O bonum & sincerum! . . . . Nihil, nihil horum aliud videtur quàm ingenii lusus, diatriba, *certamen litterarium*, excursus aut diverticulum, jocus & facetiæ, quæ offendant neminem, secundùm novum hinc doctorem, in Comment. suo ad vitam S. Alberti VIII. April. num. 50. dicentem: *Certamen litterarium est, nemo offendatur, quod etsi etiam pugnam vocamus, non lædet ea charitatem*.

60. Forsitan in lucem edens horribilem illam calumniam, quam in confusæ imaginationis tenebris conceperat; forsitan hæc scribens, aliaque non minus absona contra legitimos Carmeli Filios (quos studet protrudere mundo tanquam abortivos, suo destitutos Patre, qui ELIAS est) non meminit, quàm abhorreant historiæ, crudelitatem tyrannorum, qui abstrahabant à patribus filios, & abripiebant è sinu Matrum, cogentes longam crudelemque in illa separatione mortem mori. Non ingeniosus minus est, nec minus crudelis Papebrochius in hoc non cruento bello, quod omnibus movet Carmelitis, quos à brachiis Ecclesiæ studet avellere, postquàm injustè avulsit ab illo, quem habuere semper & agnovere Patrem.

61. Non

61. Non consideravit fortassè, quòd, qui bella gerunt contra ELIÆ filios, sint præcursores Anti-christi, qui bellum geret contra eorum Patrem? Geret illud Anti-christus palam, apertò marte & armis: Papebrochius gerit illud calamo, modoque nonnihil delicatiore.

62. Non utique quòd Papebrochium aut Tyrannum habeam, aut Antichristum: non; modestiora inspirat charitas iudicia: haud scio tamen, quomodo conciliari possint superbæ adeò & exacerbatae Scriptiones (quibus aggreditur illos, qui eum provocarunt numquam, aut irritarunt) cum Spiritu JESU Christi, qui antonomasticè appellatur in Scripturis *Princeps pacis*; Indubiè, traducens taliter gregem tam innocentem, tamque Mariæ dilectum, non attendit ad Regii Prophetæ dictum Psalmo 26. *Mentita est iniquitas sibi*, id est, nunquam melius punitur iniquitas, quàm dum cudit calumnias, ut sua vel & mendacia. Nil Papebrochianum meliùs depingere genium potuit.

63. Putatne igitur, fatis esse, ita sine ullo fundamento in successores S. Prophetæ ELIÆ evomere Satyras, nænias & falsitates omnes, quas ardor malè confutæ conjecturæ suggerit, dicereque postea, fieri omnia *sine ulla nocendi intentione*? Quomodò excusare se umquam poterit opprobrii, quò illos depingit, dicens, esse *fabulatores, garrulos, nugatores, impostores* &c. Eo quòd tueantur sui Ordinis antiquitatem? Magis, dum de ea ipse adeò in corde imbutus est, ut, sicut dixi, sæpiùs protestetur, nolle se illam in dubium trahere? Ait enim: *Ego quidem præfatus sum, nolle me processionem Ordinis ab ELIA vocare in controversiam. & idem rursus profiteor.* In Commentar. suo num. 47. Nec video, quam prætexere excusationem poterit, aut quomodò suam tueri prævaricationem, qua Carmelitas vocat *Ramos* inutiles, per *schisma excisos* (*unà cum trunco*) ab illustri illo corpore, quod nobiliorem componit portionem Ecclesiæ? Cum ignorare ipse nequeat, quando schisma Græcorum sese per Orientales disperferat Monachos, nullatenus totum Monachismum illo fuisse infectum. Soli Carmelitæ, speciali Deiparæ Virginis protectione, in tanta rerum & doctrinarum confusione, mansere omnis hæreseos immunes, puri & stabiles in fide, constantes Ecclesiæ filii. Toleranda quoque videretur injuria, si solos impeteret ramos (id est) Religiosos Carmelitas) & parceret trunco, qui alius non est quam S. Pater ELIAS: Sed quæ spes esse veniæ potest homini ejusmodi, qui nec parcat Sancto illi & ad-

mirabili Prophetæ, qui de zelo suo remisit numquam, in causa Dei & Religionis? Quique illum in fine mundi ostentaturus est in favorem & tutelam Ecclesiæ? *Vnà cum suo trunco.* Quis hæc legat, seque contineat, ut non excandescat? Non, non sic agitata est tantorum arbor seculorum. In veteri floruit lege in Monte Carmelo: floret hodieque in Ecclesia, florebitque in finem usq; mundi, non obstante veneno infaustarum camparum & erucarum, quæ despoliare nituntur illam & inficere, & per novi augmentum favoris, quem exspectat de cœlo, opimos porro producit fructus sanctitatis & benedictionis in horto Ecclesiæ, cui *datus est decor Carmeli.* Isa. 35.

64. Ad tuas, Domine mi, redeo litteras, post digressiunculam hanc; quæ fuit quidem longiuscula, at non inutilis: quam quò magis lego, eo magis miror amaritiem, quam in volatico hoc foliolo ubique contra Patres Carmelitas exseruisti & ostentasti. Deferrem semper multum *Consiliario Regio*, faverem multum *Amico*; at numquam inducere in animum possem, numquam comprehendere; quomodo tuæ vir conditionis & dignitatis eò induci se siverit & auferri per palpabiles adeò imposturas, quas aliquot Jesuitæ in suis severunt scriptis, quasque quisque maturi vir ingenii ex facili potest detegere.

65. Estne fortassis, quòd boni illi socii calamum *Consiliarii*, qui se non nominat, conduxerint; quòd suas meliùs venditarent sub specioso illo titulo fabulas? Manifesta est, Domine, injuria, à te neutiquàm toleranda.

66. At verò, quale de tam falso zelosis formari fas est judicium, qui mulierculis qui & filiabus suis devotis usi sunt, ad distribuendas in populum Gazettas Papebrochii?

--- *Tantinè dux femina facti?*

67. Poterantne commodiorem inire viam, ut se risui & sibilis vulgi exponerent, quàm novas sic adjicere dementias fabulosæ doctrinæ istius Anti-Mariani? Verè, ut ipse ait, *Successu planè erubescendo?* Videbatur Papebrochii Latinum, quod non nisi ab iis, qui studuerunt, intelligitur, non satis se extensivum fuisse, ut de illius temeritate totum mundum instrueret; necesse fuit, suæ unum Societatis vulgari uti lingua, quò major illa fieret & universalior?

68. Ignosce, Domine mi, si acerbius de intentione bonorum Patrum judicem: fortassis & tu, partiarius quamvis, aut eorum planè similis sis, à tua coactus conscientia, quæ testatur tibi contra te, omninòque à mea *veritatem offensam* vindicandi propen-

pensione persuasus, delectaris, materiem mihi suggerere. Quod facio ego eò lubentiùs, quod putem approbatum iri ab omnibus, quibus placebit sine præjudiciis dare judicium. Quòd si, per excursus voluntarios, brevitatis, quam proposueram, non nihil limites transgrediar; ideò facio, quod occasionem arripiam, dandi in lucem compendium historiæ Ordinis, cui tam injustè insultas; ut semel liqueat omnibus, solam aut ignorantiam, ut furorem illam audere trahere in controversiam.

69. Continuo ergò, Domine, responsionem, quam tuæ debeo epistolæ, non tamen pressè ejus relegendo vestigia, quia ex cresceret nimium mea, si nimis exactè omni insisterem articulo, quorum magna pars admodum frivola propositiones sunt, se ipsas suapte spontè jugulantes. Foret id superfluum, pareretq; Lectoribus, quibus pretiosum tempus est, nauseam.

70. Usque dum leniter admodum & delicatè te habui: sed quò ita se oblarvare? Auferamus larvam: patere, ut justè tibi loquar, sine nube, sine deflexu. Occule te, ut voles, volo te pertrahere in lucem, absque eo quod tuum mihi prodas nomen, ut minùs, tuum nitor nudare genium. *Si vitio non vertitur* (ut ais) *dicere quid sentias, aut judices de iis, quæ tractas*; non habetur quis sapiens, neque exors est criminis (ut mihi videtur) dum suos venditat errores, quasi irrefragabilis sit veritas, quem admodum facit Papebrochius, ejusque (*ses illustres seconds*) partiarii; nihil enim magis malam animi aperit fidem & denudat iniquitatem, juxta dictum Prophetæ: *Narraverunt iniqui fabulationes.*

71. Quis autem error gravior, Domine, quis absurdior, quàm metamorphizatus in *Consiliarium* Jesuita? Tibi loquor: quod dilutius mendacium, quàm, uti post falsos tuos facis tu Scriptores, scribere: *Non esse originem Ordinis Carmelitani quàm historiam fabulosam, nulloque nixam fundamento, dum eam ex veteri Testamento deducunt*: id est, dum deducunt à S. Prophetâ ELIA, quem suum agnoscunt Fundatorem? Nonne est ex toto pectore dare te *nugis & quisquiliis*, aut meræ, ut meliùs dicam, infaniæ, sic fingere, volendo persuadere, cruditiones in hac materia viros fictores esse & fabulatores? Nonne vosmetipsos occæcare est, larvasque cudere & umbras, quas oppugnetis? *Verè tu ipse obdormisti, qui scrutando talia defecisti.* S. Augustinus.

72. Dormientem (quem sua decipiunt somnia, quique percutere putans phantasmata, quibus cinctum se credit, se ipsum

cædit) ad vivum repræsentas, tu & ignorantes tui tecum Critici, qui reperiunt errores, ubi non sunt; quique non nisi sibi ipsis nocent, dum sese dant ad censurandas veritates tam solidè stabilitas, tamque constanter probatas omnibus, *quotquot sunt Roma & Lutetia, viris doctis*, aliisque in mille mundi partibus. Studuisti fortassis profundis Papebrochii meditationibus? Participasti visionibus celebris illius Phanatici? Non. Putasti fortassis illo cum Coryphæo, quem adeò attollis, pro bono certare Ecclesiæ & illi præstare Sacrificium, in persecutione & despectione Ordinis, qui pulcherrima illius promeruit elogia, & prærogativas singulares? Non nihil nimis rideo. Melius divinemus. O, putasti fortassè zelum imitari SS. Patrum Ecclesiæ, qui tanto cum ardore invectivas semper habuère in vanas & fictas historias, quas *Romancias* vocant? Ut notum mundo faceres (si potuisses) quam risu & vilipendio digni sint Carmelitæ, qui se ab aliis distinguere volunt *Antiquitate*, quâ sibi blandiuntur, cum non sit illa, ut ais, nisi *fabula* & mera chimæra. Quis non *vestram stupeat insolentiam*?

73. Reducendus tamen (si possibile) es, ad sensus meliores, æquumque iudicium, docendusque paucis, quàm longè à veritate exerraveris, sequendo, uti facis, fabulosi errores Papebrochii. Nolo mihi te, Domine, credere, summis crede Pontificibus, qui hæreditariam hanc successionem Bullis suis approbant & confirmant. Sacræ Eminentissimorum Cardinalium Congregationis crede decisionibus: crede celebrium Universitatum decretis: immemoriali crede traditioni: crede multitudini Sanctorum & eruditorum hominum ex omni fermè statu, ex omnibus Religionibus attestantium, Carmelitas per hæreditariam non interruptam ab ELIA successionem descendere, ut à vero & indubitato Patre suo & Fundatore. Possibile ergò est, vos hæc omnia ignorare? Mirum, quàm excæcet interdum passio!

74. Attolle, ut vis, novos tuos Eruditos; non re, sed solo tales nomine: apud se tantùm, non apud alios; saltem in historia Carmelitana, quam sumpsère sibi censurandam. Profundiori opus penetratione est, quàm illa P. Papebrochii (qui gloriatur tom. III. Maji pag. 30. num. 133. arcana originum invenisse) ad eruendam (uti fecisse constat, illustriores, sed humiliores & eruditiores illo viros plures) augustam hanc Ordinis Carmelitani originem, latentem, ut ita dicam, in tam multorum involucro seculorum.

75. Nolo hic sistere aut hærere, ut omnes tibi, quæ in magno fese numero offerunt, oggeram probationes, quas sequi meus vix calamus posset; eo quòd nolim de epistola volumen cudere. Aliqua modò seligo de mille, quæ suspectæ tibi esse non poterunt, si illas perpenderis, quibusque occæcatus maximè furor contradicere non possit. Soli ad hoc producendi sunt Pontifices, qui in Bullis, in Breviariis ad usum Carmelitarum emanatis & ab ipsis approbatis, suggerunt in formalibus aut æquivalentibus terminis, quid teneri & credi oporteat, de antiquitate hujus Ordinis; quod suam nempè originem & hæreditariam successionem deducat à S. Propheta ELIA. Honorius III. Joannes XXII. Clemens VII. Alexander V. Sixtus IV. Julius II. Leo X. Paulus III. Gregorius XIII. Pius V. Sixtus V. Clemens VIII. Paulus V. Urbanus VIII. Innocentius X. Alexander VII. Clemens X. & antiquiores fermè Papæ, quorum hi Bullas confirmant, indubitatam hanc reddunt veritatem; eorumque autoritas plus quàm satis est, ut te unà cum Papebrochio, omnesque qui ab illo stant, convincat temeritatis & ignorantiae, si tibi illisque tantum frontis, ut oppugnetis.

76. Omnino, quamvis nulla alia probandi hanc originem, successionemque hæreditariam, suppeteret omnibus Carmelitis ratio, quam sola hæc, deberet tibi omnibusque Jesuitis esse (ut mihi videtur) satis, ad judicium vestrum (si illo polleatis) submittendum, ut nec opus foret, alias vobis proferre: cum boni non sit Catholici, velle authoritati obsistere Ecclesiæ. Obsistere namque eis aliàs, & in dubium vocare majori liceret fundamento, S. Ignatium non esse eorum Fundatorem, dum non valerent probare, quàm per Summorum aliquot Pontificum Bullas. Quin & inficiari eis liceret, quòd veri sint Religiosi, quia in veritate ejusmodi non sunt, quales alii omnes sunt, id est, per statum stabilem & permanentem, qui reciprocum supponit contractum inter Religionem & Religiosum, æquè ac inter Religiosum & Religionem; sed solum per denominationem, perque privilegium tales sunt. Nam reverà sine Brevi, quod obtinuerunt à S. Sede, à Gregorio scilicet XIII. ut gloriam illius pretiosi adeò nominis (quod eis Theologi plures semper in dubium vocavêre, vocarentque adhuc hodie) sibi tuerentur; sine illo, inquam, nunquam legitime obtinuis-
sent, nunquàm pacificè possedissent. Præsumendum utique est, quòd Societas, quæ adeò adhæret probabilitati, adeoque
B 3 illam

illam defendit, maximè quando in ejus aliquid est favorem; quæque vult, quod visum sibi probabile, pro veritate apud alios haberi; præsumendum, inquam, est, divulgatu- ros aliquandò, esse se à temporibus JESU Christi, quandoquidem illius præferant nomen, *Societatis IESU*. Timendum videtur, collocatu- ros illos à dextera JESU Ignatium, Xaverium à sinistra, S. Eliam aliosque Fundatores sub pedibus. Et, si in vestris sistendo principiis, *vitio non vertatur, dicere quid sentias aut iudices de his, quæ tractas, quando lectoris arbitrio judicanda permittis*: dici posset, hanc de probabilitate doctrinam illos eò usque duxisse, ut sibi usurpaverint, & accommodaverint aliorum Religiosorum monasteria & possessiones; quandoquidem eadem imbuti probabilitate (quam tanto tenent, tuenturque ardore) credere possint, quòd omnia bona sint communia. Vide & attende, Domine mi, quò & quantum extendi vestra possent principia, si his insistere licitum esset. Sed hæc per transennam dicta sint.

77. Revertor ad originem Carmelitarum, pergoque antiquitatis illius probationes dare. Suarez & Sanchez, quos tantoperè veneraris, quique te magis reverentur Ecclesiam, numquam in animum induxère, quòd, postquam tot Pontifices has confirmavère veritates (quas tu explodis ut fabulas, fictisque historiis seu Romanciis æquiparas) numquam, inquam, credidère, oppugnari illas porrò posse, aut in controversiam adduci. Nempè in antiquis non requiruntur exactæ probationes, sed deficientes etiam admittuntur, ajunt Jurisperiti. Undè traditio (quam Ecclesia admittit, tenet & approbat) victoriosi instar torrentis est, qui, quidquid obstare posset, diruit; nec obviare quidquid potest difficultatis quod impediat, ne pro vera & certa habeatur, juxta hanc juris Regulam: *Quòd Sedes Apostolica approbat, approbatum est.* c. 22. q. 1.

78. Addenda Summorum Pontificum oraculis sacrae Congregationis Cardinalium approbatio, quæ sæpiùs iteratò recognovit officium S. ELIÆ, insertum Missali & Breviario Ordinis, ubi liquidò declaratur Ordinis Pater. Sicut etiam in officio S. Petri Thomæ, Religiosi ejusdem Ordinis, ubi legitur per ipsa Beatissimæ Virginis verba, quæ referuntur, antiquum illum Prophetam agnoscì verum esse Ordinis Institutorem. Ecce ipsa officii verba: *Confidito, Petre, Religio enim Carmelitarum in finem usque seculi est perseveratura: ELIAS namque*

que ejus Institutor (nota hæc verba) *jam olim etiam à Filio meo id impetravit.*

79. Universitas Cantabrigiensis in Anglia per solenne decretum, quod dedit anno M CCC LXXIV. 13. Februarii, annò quintò Gregorii XI. recognovit & approbavit antiquam Ordinis Traditionem, facitque fidem de originis hujus antiquitate.

80. Sacer Inquisitionis Hispanicæ Senatus per Decretum emanatum anno M DC XXXIX. 9. Decembris, & denuò confirmatum ab eodem per secundum Decretum emanatum annò M DC LXXIII. 6. Martii, eandem rem stabilivit. Enumerantur ad centum & quinquaginta Scriptores exteri, magnæ authoritatis viri, quorum apud Silveiram videri possunt nomina, qui stant omnes pro originis hujus antiquitate. Domesticorum numerus non cedit illi exterorum, quin & multum superat, unanimiterque tenent & buccinant gloriosam illam & immortalem successionem. Inter alios celebris Baccio, Bostius, immortalis Waldensis (quem Martinus V. appellabat *validum Ecclesiæ ensẽ*) sustinent invincibiliter. S. Terefia, insignis illa Theodidacta, cujus unicum testimonium mille valet aliorum, nullatenus de hujus asserti veritate in scriptis suis finit dubitari. Admirabilis hæc Carmeli filia, quæ Patris sui ELIÆ possidebat perfectè spiritum efficacius non reperiēbat motivum, ad incitandas incomparabilis hujus Prophetæ filias, ut dignas se tanta gererent sanctitate, quàm illis ante oculos ponere processionem eorum, suorumque Patrum sanctitatem. Vide *lib. Fundat. cap. 3. & lib. de via perfect. cap. 2. & 11.* Adverte mentem, Domine mi, & nota, sanctam hanc antiquis sui Ordinis Religiosis nomen tribuere, Eremitarum, quod est authentica probatio antiquitatis suæ & successionis ab Instituto S. Prophetæ ELIÆ, qui fuit primus in Monte Carmeli eremita.

81. Omnia hæc probant, Domine, evincuntque, esse te admodum injustum & ridiculum, dum appellas hanc hæreditariam à Propheta Elia successionem & antiquitatem, *Originem fabulosam & sine ullo fundamento*, contra hanc juris regulam: *In possessionum vel hujusmodi negotiis hi potissimum assumendi sunt, qui eadem negotia tractaverunt, de quorum auditu & visu hæsitatio esse non debet.* Causa 14. q. 2. c. 1. sup. prudentia.

82. Facile foret, veritatem hanc confirmare autoritate SS. Patrum, qui de Monachis & Monachismo scripsere; è quorum numero satis mihi est, citare S. Hieronymum *in epistola ad S. Paulinum*, & *in cap. 11. Matth.* S. Ambrosium *in ep. ad Vercellenses*, S. Isidorum lib. de orig. offic. S. Bernardum *in epist. ad Fratres de Monte Dei*, S. Odilonem Cluniac. *in vita S. Maioli*, quæ extat in Bibliotheca Patrum, S. Macharium *in serm. de Monachis &c.* ne te obruam multitudine.

83. Sacra Scriptura adhuc probationem subministrat irrefragabilem Eccl. 48. *Prophetas facis successores post te.* Et lib. 4. Reg. 6. *Dixerunt filii Prophetarum ad Eliseum.* Et alibi quoque, ubi Religiosi, qui successu temporum sumpserunt titulum Fratrum B. V. MARIÆ, de Monte Carmelo aut Carmelitarum, appellati sunt Successores aut filii Prophetarum, SS. scilicet Eliæ & Elisei. Quod si necesse foret miscere Sacra profanis, ad irrefragabiles hujus antiquitatis probationes, quas nonnulli tam inutiliter impugnant, possem adjungere, quod veterum unus Philosophorum, qui vixit sub Constantino Magno, refert in vita Pythagoræ, scilicet venisse illum in Montem Carmelum, ibique invenisse templum, & conversatum cum filiis Prophetarum. Vixit autem Pythagoras quingentis & amplius annis ante incarnationem. Undè eruitur, fuisse ad id temporis homines Religiosos, qui alii non fuere quàm Esseni, qui statis conveniebant temporibus & horis illo in templo seu Oratorio, quod extruxerant, ad fundendas ibi preces, & laudes cantandas Deo.

84. Appellabantur illi Esseni, Eliseni aut filii Prophetarum, ut à populis in Carmelo habitantibus distinguerentur, quibus cum commune erat nomen Carmelitarum, ut in Sacris Scripturis est videre. 1. Paralip. 3. de Abigail *Carmelitide*. Ibidem II. *Hesro Carmelites*. Et passim alibi. Ita ut, si loco Filii Prophetarum positum fuisset *Carmelita*, non concluderent Eruditi, fuisse Discipulos ELIÆ & Elisei, sed gentes habitantes in Monte Carmelo, & per consequens, ansam haberent, negandi, quam prætendunt Carmelitæ, successionem.

85. Joseph & Philo, inter Judæos Scriptores celebres, vitam Essenorum descripserunt, teste S. Hieronymo *lib. ad Eustochium de servanda virginitate*. Estque nomen hoc, quod Carmelitis, qui eorum tempore florere, attribuebant: unde liquet, quàm eorum certam tenuerint antiquitatem & originem, quandoquidem illam attollant ad SS. Prophetas ELIAM & Eliscum,

uti

uti annotavit Eruditus Justinus Miechoviensis Dominicanus *discursu 232. in litanias*. Plinius, qui sub Vespasiano vixit, *lib. 2. hist. nat. c. 17.* loquitur cum admiratione de Essenis, & in libro, quem illi dedicat, describit eorum vivendi modum, Sanctum omninò & Religiosum. Cajus Solinus, qui sub Trajano vixit, in *PolyHist. cap. 17.* admiratur eorum genus vitæ, castæ, pauperis, regularis, mortificatæ. Porphyrius, Ethnicus quamvis, *lib. 4. de abstinentia* continere se nequit à laudando eorum virtutem, quæ ab alia omni illos Religione distinguebat.

86. Denique ut quasi imo omnia verbo cum imo S. Ecclesiæ Patre complectar, *Traditio est*, ab omnibus, qui historias vel à limine salutarunt, recepta: est communis quasi omnium Historicorum, profani sive sint, sive sacri, omnium seculorum: id est, fuisse Religiosos Carmelitas sub nomine Ascetarum aut Essenorum, etiam in veteri testamento, qui usque legem gratiæ per successionem hæreditariam substitere, & ad usque finem mundi subsistent, juxta cæli revelationem, ab Ecclesia in officio S. Petri Thomæ approbatam, uti diximus. Et vis tu aliquid amplius? *Traditio est, nihil quæras*, ait S. Chrysostomus. Imo-
dò, & dic, quòd, quidquid allegari potest pro antiquitate Ordinis Carmelitani, nihil sint, quam fabellæ, nugæ, quisquiliæ, nihil quàm chimæra. Dic porrò, si citra tuæ potes proditionem conscientiæ, dic à veritatis specie adeò esse remota, ut aut ignorantia, vel nimia credulitatis notam subeas, nisi oppugnes. Falsifica audacter hoc axioma, quod à Philosophis æquè atque Theologis recipitur: *Probabilia sunt, quæ omnibus, aut pluribus, aut sapientibus, & his maximè nota sunt.* Aristoteles 1. *Topicor. c. 1.* Omninò mihi persuadeo, rationem quod admittes, quodque non amplius dicturus sis, velle te, ut de hac antiquitate magis instructus sis, *Argumenta antiquiora & magis authentica, quam sint illa, quæ hætenus tradita sunt*: quod pusilli foret nota Spiritus, juxta quod ait Aristoteles 2. *Moral. cap. 3.* *Imperatorum & paucorum scientium est, eandem omni in re certitudinem requirere.*

87. Jam credere incipio, quod post adductam tot rationum & auctoritatum copiam, quæ à parte Carmelitarum stant, quoad antiquitatem & successionem Ordinis, non sis futurus porrò contra rectam adeò pugnans rationem, ut velis tueri, (ut in tuò ad lectorem facis additamento) historiam adeò firmiter probatam, non nisi apocryphis nixam esse scriptis.

88. Verum, cum quasi inscius in hocce additamentum, haud minus, quam tua est epistola, ridiculum, inciderim, fateor nulli. bi magis quam hic tui me mirari exilitatem ingenii; dum, ut extremum & fatalem quasi ictum inferres successioni huic hæreditariæ (cujus Carmelitæ possessionem, quantacumque unquam contra ipsos sævierit tempestas, nunquam amisere) quasi bellicam protendis machinam hoc argumentum: *Facile apparet ex multitudine Apologiarum, quas hi Patres ad eam sibi propugnandam fecere, eandem nunquam fuisse pacificam.* Vide, quam trahere cupis, consequentiam: Ergo possessio hæc, quam asciscunt sibi Carmelitæ, est abusiva, mereque imaginaria, id est, fabulosa. Quale argumentum? qualis subtilitas? Hæreticorum unus, perinde magnus atque tu Philosophus, non melius de Sancta argumentaretur Ecclesia, aut de in interrupta Pontificum, in Petri cathedra, successione nihil plus, quam tu, concluderet. Facile apparet, diceret hæreticus, ex multitudine Apologiarum, quas SS. Patres ad Ecclesiam propugnandam fecere (uti Tertullianus, S. Justinus Martyr, aliique scripsere) eandem nunquam fuisse pacificam.

89. Audi tu: ex omnibus illis apologiis (quas Carmelitæ fecere) concludi deberet, multas pertulisse ipsos persecutiones, non minus quam sustinuit Ecclesia, in quo eorum sors cum Ecclesia communicat, uti pariter in gloria, qua de suis triumpharunt persecutoribus.) Ergo (bellam tuam audi consequentiam) Pontificis, qui gloriantur esse Apostolorum successores; Catholici, qui se veros credunt Ecclesiæ filios; decipiuntur. Dicit aliquid absurdius potest? Sunt, juxta quemdam Ecclesiæ Patrem propositiones, quæ seipsas destruunt, ad quas subvertendas, proponere illas satis est. Hæc, si unquam fuit ulla, talis est. Sicque avoco me & diverto, quia magna nimis me tui capit miseratio.

90. Incumbit adhuc mihi, aliquot tuæ epistolæ articulis respondere; suntque ultima tua munimenta, contra quæ tibi congregior. Nec Ioannes Phocas, nec Torniellus, nec ipse Baronius, quos tu quasi triplex scutum opponis multitudini illi authoritatum, quæ tuentur undique & muniunt Carmelitas, nihil mihi pariunt timoris: sic liberè tibi, quæ sentio, dicam.

91. Sed patere, Domine mi, ut tibi cursim, quasi per transennam, insinuem, esse te omninò parum Ecclesiasticæ peritum historiæ, ut tanta cum fidentia teneas, Ioannem XLIV. Hierosolymorum Episcopum, qui Ordinem Carmelitarum sub initi-

um Evangelii rexit, non esse authorem libri *de Institutione primorum Monachorum*, qui in antiqua lege ceperunt originem, & Institutum suum, quod habebant à S. Propheta ELIA, usque ad legem novam continuaverunt, in qua nova accepit incrementa, ultimatamque ab exemplo JESU Christi, ejusque Apostolis perfectionem. Inspicienda modò sunt, quæ scripserunt S. Cyrillus *lib. de processu & Reg. Ordinis*: B. Joannes Soreth Ordinis Generalis: Thomas Waldensis, Baptista Mantuanus, Wastelius, Lezana, Philippus Ribotus, Arnoldus Bostius, Palæonydorus, pluresque alii Domestici: & ut adducam externos plurimos, Trithemius Abbas, Petrus Canisius, Carthagina, Salianus, Aubertus Miræus, Poslevinus, Sanchez, Theophilus Raynaudus, Ægidius Camartus &c. Hos modò, inquam, necesse inspicere, ut falsitatis & ignorantiae convincaris.

92. Valdè mirandum est Papebrochium, cujus tenes tu & tueris errores, centum authoribus anonymis, qui Sanctitatis habent nihil, quique de Sanctis aliquot, quorum diu post eorum mortem scripserunt historiam, adeò referunt prodigiosa, præstare fidem; & nullam velit præstare S. Cyrillo tam positivè scribenti, Joannem Hierosolymitanum esse authorem libri, quem post ipsos quoque rejicis; nullam alius probatissimis authoribus tam exteris, quàm domesticis, qui illum illi attribuunt. Quid hoc? Evidens ipsius tuæque malæ fidei indicium. Ceterum, si tot celebrium scriptorum (qui indubiè tribus aut quatuor, qui adversus stant, debent prævalere) ad te convincendum non sufficiat autoritas; eo quod liber ille Græcè compositus, & in latinum versus; quodque nulla amplius inveniantur originalia; duæ rationes duabus hisce objectionibus facient paucis satis. PRIMA est, librum illum esse versum de Græco in Latinum à Latino, scilicet Aymerico Patriarcha Antiocheno, ut à Latinis, qui Græcum non callebant, intelligeretur. Non me fusius explico, quia studeo brevitati, neque volo nisi essentialia attingere. Vide sis probationes in Speculo *num. 32. 92. &c.* SECUNDA est, quæ versionem hanc Latinam, quamvis nulla amplius originalia Græca inveniantur, tuetur; quod omni procul dubio pretiosa illa gaza, quæ sollicitè admodum in Monte Carmelo, Achone, Constantinopoli, in aliisque Orientis partibus servabatur, abolita flammis sit in persecutionibus Infidelium. Sanè fidem faciunt Historici, Religiosos Montis Carmeli incolas, aut interfectos fuisse à Barbaris, aut expulsos; Monasteria eorum direpta & incensa: speculum *num. 3. 4. 32. 92.* Acho-

Achonem civitatem captam fuisse, & Paganorum furore versam in cineres. Vide *num.* 6. 47. & 649. Bibliothecam Constantinopolitanam, quæ trecenties mille voluminibus dives erat, & celebrioribus ornata antiquitatibus, unâ cum ejusdem ministris, flammis esse absumptam, sub imperatore Leone Isaurico, impio illo iconomacho, cui filius successit Constantinus Copronymus, mali corvi malum ovum, paternæ impietatis & furoris perfectus imitator. *Illustre funus* (scribit de illa Bibliotheca Aug. Riboti) *cui omnium seculorum faces & lumina fuere pro rogo.* Non igitur mirandum, si exemplaria Græca libri de Institutione Monachorum Græcè conscripti à Joanne Hierosolymitano Patriarcha non amplius inveniantur.

93. Si injuriam, Domine mi, irroges Episcopo, illum impetens, illum apud vulgus indoctum & discernere ignarum, haberi pro supposito; non minus facis Patriarchæ; cum dicis, quæ scripsere, unus de Institutione Monachorum, alter de vita S. Angeli Carmelitæ, esse libros malè consarcinatos & plusquam supposititios. Certum interea est, illum Enoch (de *Amathim*) Sanctum Hierosolymæ Patriarcham (cujus Sixtus IV. & Julius II. in suis bullis meminere) esse authorem vitæ S. Angeli; cum Gononus, Bellorosus & Ordinis traditio in eo conveniant, uti poteris, intelligere, si melius Historiæ Carmelitanæ inceperis studere.

94. Non itaque, Domine, inaniter & sine fundamento tuentur Patres Carmelitæ hæc opera, ut indubitatos horum Patriarcharum foetus: utque paucis, quæ dixi, complectar, non magis ridicula est imaginatio, ut quidem tu dicis, illos *originem suam*, qua gloriantur, ex veteri testamento deducere: quandoquidem, ut ostendi, & Sacra Scriptura, & Pontifices, & Ecclesiæ Patres, totque eruditi & celebres omnium ætatum & statuum auctores conspirent, ut traditionem hanc faciant irrefragabilem.

95. Et tamen, quod mirum, teneri, delicati ac scrupulosi sumis & obis hinc partes, omnia hæc despicias oracula; obsistis, quantum potes, hisce coruscis luminibus; & per dignum pœnæ excessum, ridenda de Carmelitis dicis, quod in sua fallantur origine, quam mundo persuadent cum prætenso sua antiquitate: quod *sibi melius consulerent, si testimonio starent Ioannis Phoca.* Dignum Consiliario consilium, sine mica falis. *Vir imprudens & errans cogitat stulta.* Eccl. 16. Quid enim, c. c. de illo diceretur, qui Lutheranium aut Calvinistam, aut alium de hæresi

res suspectum adiret, ut de historia Ordinis S. Benedicti instrueretur; illeque illam pro mera haberet fabula, eo quod quidam ignotus, unus nescio quis author per effrontem audaciam oppugnasset? Si insonæ hæ absurditates semel admittantur, apage fidum omne Chronicon, apage omne diploma, omnisque Pontificum bulla, apage fides omnis, quæ traditioni debetur & Ecclesiæ.

95. Ridiculum ergo est, contraque sensum bonorum, velle, ut stet testimonio unius *Ioannis Phocæ* incogniti, saltem suspecti, & parvæ authoritatis, ad formandum de origine Ordinis Carmelitani iudicium. Extremæ videtur injustitiæ, velle hunc phœnicem (de quo dubitari potest, si unquam fuerit in rerum natura) præferri illis omnibus, quæ multò veriora, clariora & solidiora in celebrioribus pluribus reperiuntur authoribus, qui pietate & eruditione magis in favorem hujus antiquitatis conscripsere.... Egregium sanè testimonium illius, qui nunquam apparuit, nisi appareret oblarvatus.

96. Verùm cum videaris velle cogere eruditos ad hoc phantasma adorandum; cum, inquam, omninò velis, ut agnoscamus cum illius libris, quem illi adscribis, authorem; cur non ipse tu illi credis, quando scribit veritatem? Tantum abest, ut ejus Carmelitis noceat authoritas, ut illis multum faveat; cum scribit, quod in suo Montem Carmelum ascensu (qui fuit, ut supputat Papebrochius Anno 1185.) viderit in summitate Montis ruinas magni, quod antiquitus fuerat, monasterii, illiusque etiamnum manere vestigia. Ecce, ut loquitur: *Erat eò loci antiquitus monasterium magnum, ut structurarum vestigia ad hæc usque tempora demonstrant.* Obsecro, ad quos hoc pertinuit monasterium, quàm ad antiquos Montis Carmeli Eremitas, qui inde, uti jam dixi, erant depulsi per Barbaros infideles? uti & ipse illo eodem loco idem affirmat Joannes Phocas: *Sed illud tempore, quod omnia in senium impellit, & Gentium variis incursionibus penitus abolitum.*

97. Sanè, pauper Domine, multum falleris & exerras, dum cogeris tuæ cladis reliquias inter antiqua hæc rudera quærere. Age igitur, quàm trahere vis consequentiam contra Carmelitarum Ordinem ex testimonio illius Joannis Phocæ, etiam datò, quod non inceperint quàm illius tempore? Illud enim tantùm de terra Sancta intelligendum, aut de aliis etiam locis, quæ infidelium persecutio illos coëgerat deserere, ut alibi quærerent securitatem. Indene sequitur, illorum originem non esse illo
authore

authore priorem? Aut eorum Institutum antea non extitisse in ulla mundi parte? Quis ignorat, migrasse illos ex Palæstina in Europam, & paulatim dispersisse se per omnes regiones Christianas? Diceturne propterea, quod non inceperint comparere, quàm quando inceperunt firmari in hac aut illa regione; aut quando ad antiqua sua reversi sunt monasteria? Si hoc temporis converteret Deus Angliam, ubi Carmelitæ tantoperè aliàs florere, coque irent ipsi se iterum stabilire; indene haberetur aliquod fundamentum, aliquo post tempore dicendi, quod non habuerint originem, quàm post illam rerum mutationem? Quis non videt, ridiculam hanc esse consequentiam.

98. Quidquid igitur sit de testimonio Joannis Phocæ, quod tu æstimas tanti; quando diceretur, ut reverà verum est, quod illius liber (qui originem Carmelitarum tam exactè & nitidè, ut quidem tibi videtur, describi) editus in Hollandia per Hæreticum, sub emendicato Typographi Catholici Colonienfis nomine, potuerit ab ejusmodi hominibus (qui non minùs sunt adversarii Religiosorum, quàm Fidei) interpolatus esse & falsificatus: quando, inquam, ob hanc rationem (quæ sola non est) haberemus illum suspectum; non esset, ut tu ais, debilis res momenti, ad dimovendam debilem ejusmodi auctoritatem. Non sola hæc ratio est: habet enim speculum Carmelitanum *num. 3273. Ioannes Phocas suspectus propter tres præcipuè rationes.* Et verò, tamne parum immiscent se Hæretici in Monachismi antiquitate, ut nec vel minimam habere possimus suspicionem, quod Batavi aut Protestantes, in hac editione adeò larvata, detraxerint aliquid aut adjecerint ad originem Carmelitarum? An nescimus, quæ Sabellicus, Polydorus Virgilius, Zuingerus, & Heroldus, Hæretici, contra originalem Monachismi antiquitatem conscripsere? Nescimus, Witleffum antiquitatem Carmelitarum validè impugnasse, quam Thomas Waldensis adeò gloriose contra hæresiarcham hunc propugnavit & defendit.

99. Certè animus nonnihil elevatus, quique per tot ora & calamos, tam profanos quàm sacros est instructus de omnibus, quæ debet credere, cavebit juxta fidem unius, cujus apud prudentes viros inspecta & apocrypha haberi possunt scripta, suum formare judicium. Nemo est, nisi cui similis tuo est genius, qui seipsum seduceret, incensum offerendo exiguo illi idolo, quod tu adoras, quodque super mitras & tiaras videris velle attollere, eò quòd fortassis tuo palpum faciat genio. Malè facis

facis & injustè, tam validè te isti idolo obstringens: at pessimè facis, dum ad Cardinalem Baronium remittis: *Qui scire volunt, num Propheta Elias viros solitarios, à quibus Carmelita profecti sint, in Monte Carmelo congregavit &c.* quasi magnus ille vir, qui S. Scripturam tam clarè id proponentem non poterat ignorare, umquam dubitaverit?

100. Admodum verosimile est, Domine mi, quòd neque tu, neque Torniellus, neque Eruditus tuus Morerus (quos tibi tu suppetias advocas) umquam illum legeritis locum, quò tuos remittis lectores, quia veritatem, adeò approbatam, adeò liquidam in sacro textu, ne quidem attingit. Et quamvis ad annum 1181. quem tu tam malè ad propositum citas, videatur velle originem Ordinis Carmelitani figere sub Alexandro III. non tamen negat formaliter illius antiquitatem, cum ipsemet attestetur, non habere se certitudinem. Loquitur enim: *Constantior illa videtur assertio &c. . . . , quoto autem anno, habetur incertum.* Quod si ad litteram intelligas, quod citato scribit ille loco, & pressè insistas, videbis illum ipsum tui & Papebrochii, tuæ socii fortunæ, condemnationem afferre; quandoquidem non dicat, quòd Aymericus illorum fuerit *Fundator* aut *Institutor*, sed solùm quòd fuerit *promotor* & *propagator*, ut qui magno zelo, faustoque successu Ordinis restorationi allaboraverit, aut potius propagationi illius & conservationi illius; quem diuturnæ & crudeles persecutiones multum debilitaverant. Operam fume, ut legas ac consideres verba Baronii, quod fortassis nondum semel fecisti, aut otium non fuit, ut XII. Annalium Tomum inspiceres. Ecce tibi: *Horum autem Promotor, Propagator & Custos fuit ille, qui fungebatur in Oriente Legatione Apostolicæ Sedis Aymericus Patriarcha Antiochenus, qui . . . duxit in Montem Carmelum suæ hæreditariæ successionis locum, Eliæ habitatione egregiè olim nobilitatum.* Ad an. 1181. Vide Bullam Leonis IV. qui creatus est anno D CCC XLVII. qui indulgentias impertivit visitantibus Ecclesias B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo, & qui domos confractas ejusdem Ordinis reficerent. Hæc, inquam, hujus Leonis Bulla ostendit, quàm fallantur, qui originem Ordinis B. V. Mariæ de Monte Carmelo stabilire volunt sub Alexandro III. & Patriarchatu Aymerici.

101. Quod si Baronius apertè illum aggrediatur Tomo VI. Annalium ad an. 4441. abundè illi satisfactum est in datis aliàs sæpè responsionibus. Verùm ut hîc iterum per occasionem respon.

respondeam, scire te velim, quod quamvis ipsius debeam purpuræ, non sinam tamen illius me splendore perstringi. Probè novi, illius in Hispania quanti sit nomen, ubi undecimus ejus Annalium Tomus condemnatus est, eò quod in nonnullis attingat Siciliae regnum. Per transennam hoc hîc profero, ut ostendam, authorem illum, quem quasi infallibile deprædicas oraculum, neque adorabilem semper esse, neque adoratum.

102. Ais, *non approbare te responsa, quæ videris contraria iis, quæ magnus hic Cardinalis tanta soliditate & prudentia scripsit*, contra Ordinem Carmelitanum. Dic tu, ut vis, & quæ vis; at injuria, quam infert ille Ordini, quæque moderationi, tanto dignæ præfule, minus convenit, abundè illorum responsiones justificat prudentes & solidas.

103. Neque est, ut tu appellas, *imaginaria religio*, quod mecum filiis Eliæ impendam pro Ordine, adeò dilecto omnibus, quibus aliqua est veneratio tanti gloriæ B. V. Mariæ Zelatoris & paranympsi. Foret injustitia potius, nimiusque modestiæ excessus, tot Sanctorum & doctorum hominum, qui hanc tuentur antiquitatem, judicium submittere & immolare opinioni paucorum aliquot, qui illam sine ratione, sine ullo fundamento impugnant, ut vidisti. Nimia sic se quis redderet reum socordiae, dum nimia modum servare vellet modestiæ. Non itaque, Domine mi, indignare, si meam fungi satagam vicem everfendo robori, quod tibi ab hujus trahis Cardinalis autoritate, quam reperio hoc in puncto tam parum posse defendi.

104. Non nisi pro veritate pugno: nolim, quæ aliundè meritis abundè est, illius carpere elogia. Omne illius, si advertas, robur argumento nititur negativo; adeoque nil debilius, nil frivolum magis, quàm quod contra Carmelitanam profert antiquitatem. S. Hieronymus, inquit *Tomo VI. annal. ad anno 444. num. 17. Palladius, Evagrius, Cassianus, Theodoretus & Cyrillus Monachus, de Monachis, qui in Palestina vixerunt, scripserunt, nullamque Carmelitarum mentionem fecerunt.* Titulus igitur Monachi Montis Carmeli, quem S. Cyrillo Episcopo Alexandrino tribuunt Carmeliæ, & monachismi historia, quam asciscunt Joanni XLIV. Hierosolymorum Episcopo, non est nisi fabula. Responderi, (absque eo quod Cardinalis lædatur honor) potest, in ejusmodi censuram nimis actum esse præcipitem, nimiumque exorbitasse, suæ nimis obsecutum passioni, quæ in hisce se ostentat verbis: *Flagrans quidem cupido nobilitatis a vita cogit interdum homines delirare.*

104. Non suæ reddidit ipse memoriæ, ipsemet quod fateatur ingenuè, nescire se, quo Ordo hic anno inceperit (quod non modica est antiquitatis illius probatio) ait enim: *Quoto autem anno ejus (Alexandri III.) Pontificatus, habetur incertum.* Non attendit, quod (quos in sua citat objectione, quosque in uno & eodem numerat seculo) authores diversorum admodum sint seculorum: quod non modicæ est indicium aberrationis. Non attendit, quod, cum Witclephum ipse damnavit, eò quod suis in scriptis in Monachismi antiquitatem insurrexerat, quodammodo hæresiarchæ hujus (quem Thomas Waldensis tam gloriosè subegit) partem fovere visus est, dum studet taxare authorem, qui Monachismi tam rectè describit institutionem. Oblitus denique est, contra scholæ principia, propriamque argumentari se doctrinam, dum hoc format enthy-mema: S. Hieronymus, alique, qui de Monachis, qui vivebant in Palæstina, scripserunt, nihil scripserunt de Carmelitis: non erant ergò Carmelitæ.

105. Sibi ergò contradicit Baronius? Reprehendit ipse sanè S. Hieronymum, quod negativo usus sit argumento, ut in annotationibus ad Martyrologium ad 23. Septembris est videre. Ecce error viri adeò magni. Bellarminus risu excipit hæreticos, qui autoritate se negativa tuentur, eo quod futilis illa sit & nulla. Sic enim lib. 2. de Rom. Pontif. scribit: *Respondeo, nihil concludi ex argumentis ab autoritate negativa &c. Et plus creditur tribus testibus affirmantibus, quàm mille nihil dicentibus.* Itaque nec S. Hieronymus, nec Palladius, nec Evagrius, nec alii citati à Baronio Scriptores, unquam negarunt, quod vocat ille in dubium, adeoque hæc, quæ adeò tibi valida videtur, cum merè modò negativa sit, nulla est, sed omni sine robore autoritas.

106. Quod si probum Annalistæ hujus foret augmentum, illò ipsò modò, illà ipsâ viâ, & vi, quæcumque, quantumcunque in Ecclesia recepta, everti historia posset. Sanctus, qui ampliter adeò de Virginibus scripsit, Ambrosius nihil de S. Ursula, totque illustribus ejus sociabus scripsit; nihil SS. Hieronymus, Augustinus, Prosper; nihil Orosius, Palladius, Evagrius, Rufinus, Cassianus, Theodoretus aut Cyrillus Monachus. Quis audeat intereà extremam citrà temeritatem, celebre illud negare martyrium generosæ illius Principis, sanguine undecim mille Virginum, pro tuenda castitate occumbentium, signatum? Amplius etiam. SS. Patres Augustinus & Prosper, qui tantum

de Sanctis sanctæ gratiæ scripsere affectibus, nihil omninò scripserunt de S. Alexio, illustri illo illustrium Romæ Senatorum filio, in quo de natura triumphavit gratia modo adeò solenni, adeò prodigioso. Nihil Orosius, in omnibus historiarum libris; nihil, qui tantum de contemptu mundi scripsit, Cassianus, aliique quos in præcedenti tibi præivi exemplo. Quis verò temerarius adeò sit & impius, qui celebre adeò prodigium haberi pro fabula vellet aut historiam esse apocrypham? Nonne foret id esse ridiculum adeò, quam foret alius quis, qui aut diem esse negaret aut dubitaret, dum in pleno esset sol meridie.

107. Verùm non hîc sisto. Positivè respondeo illi, quam jecit Baronius, objectioni, videlicet, quod in auctoribus, quos citat, nulla fiat de Carmelitis mentio, at solum de Monachis, qui in Palæstina morabantur. Respondeo, inquam, Primò, aut hanc propositionem particularem esse, aut universalem? Si particularis est, id est, si de imo aliquo specificè scripserit; hoc ex supposito, nihil opus habuit loqui de Carmelitis, dum de uno loquitur particulari. Si verò est universalis, id est, quod tueatur, locutum generaliter de omnibus Palæstinæ Monachis: hoc in sensu falsum est esse locutum de omnibus. Tum enim discernere omnes diversos cœnobitas debuisset, & diversa omnia assignare & distinguere Palæstinæ Monasteria. Intereà Hieronymus non nisi in terminis generalibus loquitur; Evagrius & Theodoretus nullum specificant: Cassianus quoque non nisi indeterminatè & in plurali loquitur: Palladius mentionem modò facit de aliquibus.

108. Respondeo secundo, quod robur omne Baronii, ad quem tuos tu remittis Lectores, & difficultas tota, cui partem, quam oppugnat, studet involvere, reducitur tandem ad quæstionem de nomine. Et tamen illos ipsos, qui hærent in quæstione de nomine, ipse condemnat, ad annum 340. & in annotationibus ad Martyrologium ad 19. Octobris. Enimverò quis non scit, non sequi essentias rerum nomina, quæ ab inventionibus dependent hominum, & à non ingenioso interdum genio? Basilii lib. 2. contra Eunomium: *Non natura rerum nomina sequitur, sed posterius rebus nomina inventa sunt.* Quis non scit, nomina, quæ dantur rebus, mutari sæpius posse, vel per vicissitudinem temporum, vel per revolutionem statuum, vel per aliud quodvis accidens; absque eo, quod significatæ per nomina res mutationem aliquam subeant aut alterationem in substantia? Liquidò id imprimis liquet in fidelibus, qui primis Evan-

Evangelii initiis nomen habebant discipulorum, primumque Antiochiæ Christiani fuerunt appellati. Quis autem adeò demens sit, qui Christianos sub initium neget Evangelii, quia nomen Christiani non erat id temporis in usu.

109. Similiter ut S. Hieronymus, aliique primorum Scriptores seculorum, non descripserint formaliter & explicitè Prophetæ Eliæ successores (qui nomen postmodum habuere Carmelitarum) at virtualiter & implicitè illorum meminerunt sub communi Monachorum aut Eremitarum nomine, ut bene in itinerrario suo *lib. 5. cap. 2.* Zuallart notavit. Per consequens, quid tu trahere potes ex Baronio roboris contra antiquitatem Carmelitarum, quam insequeris? Equidem haud scio, an probè ostensurus mihi sis in authoribus, (qui primis scripsere seculis de Ordine SS. Basilii, Augustini, Benedicti,) nomen Basilianorum, Augustinianorum & Benedictinorum.

110. Denique, antequam ad tertiam Baronii responsionem veniam, præterire nequeo, quin (per parenthesis) reflexionem faciam super tuo puerili sanè modo, quo tu contra authorem *Prodromi Carmelitani*, abriperis, eò quod (& meritò) crassam & ridiculam, Papebrochii, magni admodum amici tui, rideat ignorantiam, scribentis: *Quid quod universim insolens seculo VIII. fuerit aliqua usurpare cognomina.* In propylæo num. 18. *Fortassis etiam ante seculum XI. nihil tale invenias.* Ibid. *Qui B. V. Mariam de Monte Carmelo cognominaverit, nemo puto invenietur ante seculum XIII.* Ibid. Ex hisce infert, quod Ordo B. V. Mariæ de Monte Carmelo, nondum id temporis existeret, eo quod nomen Carmelitarum aut de Monte Carmelo nondum esset, ut supponit, in usu. Verum cognomina, quæ mille locis tam in Scriptura Sacra, quam in historia profana passim reperiuntur, uti pro locis, sic pro hominibus, evincunt contrarium. Bulla Leonis IV. anno 847. Adriani II. anno 867. Stephani VI. anno 885. & Alexandri IV. 1256. confirmatæ à Sixto IV. (ubi Carmelitarum aut de Monte Carmelo legitur nomen) evincunt contrarium. Ipsæ S. Brocardi Constitutiones sub annum 1200. (ut ne verbum de pluribus aliis probationibus faciam) evincunt contrarium, teque cum tuo Papebrochio confundunt, una omnes, qui illius tenent & tuentur errores.

III. Quis non ergò in cachinnos effunderetur, intelligens, provocare te *ad notitiam Marchionatus Sacri imperii*, tam bellum ut fulcias somnium? Illa quasi plus aliquid contra usum cognominum haberet notitia, quam antiqua omnia scripta, &

monumenta, quæ antiquum hunc testantur & approbant usum perpetuum. Sane, Domine mi, redderis Patris hujus venerandi infantiae particeps, neque minus illo deliras, volens hanc, quam docet ille, novitatem prædicari ut *veritatem* testatissimam apud omnes eos, qui veterum monumenta etiam vel levissimè attigerunt: quandoquidem nunquam alii, quàm qui perindè atque tu & ille harum sint ignorantes rerum, qui manifestam hanc falsitatem haberi volunt pro veritate testatissima apud omnes, qui vel levissimè ejusmodi scientia sunt perfusi. Sed neutiquam condonabilis hæc est *infantia*, utpote homine erudito, quique alicujus sit judicii, indigna: dum innocens contra est infantium, & digna condonatione, eò quod eorum eos excuset ætas. Si instrui ergò melius de veritate cupias, attende consilio sapientiæ: *Relinquire infantiam, ambulate per vias prudentiæ.* Proverb. c. 9. Id est, lumen sapientium sequere. Et ego tibi dico, inspicere & consule super eo sacras omnes & profanas, tam illas veteris quàm novi testamenti historias, videbisque clamare omnes & manifestare, semper usum fuisse cognominum.

112. Verùm, cum huc usque deductus sermo sit, audite modò R. Patris le febure è S. J. testimonium, quod admodum huic convenit proposito, quoque liquido explicat difficultatem, quam neutiquam vos intelligere simulatis. Ecce ut loquitur: *Propheta ELIAS sui liquit spiritus hæredes, sui liquit zeli successores, qui sub nomine Filiorum Prophetarum inceperunt, & sub Essenorum continuarunt, & post constitutionem Ecclesiæ sub titulo Religiosorum de Monte Carmelo. Unus & idem Ordo est, qui sub diversis vivit titulis, uti majora illa flumina de rivulis diversis diversa sumunt nomina, licet eadem semper sit unda.* O quam lucidum tuis te offert oculis speculum!

113. Respondeo ad objectionem Cardinalis Baronii tertio, & ipsemet, nihil minus cogitans, mihi ministrat argumentum: Tomo enim tertio Annalium ad annum 340. num. 8. dicit, *Erat quidem in Oriente summum illud vivendi genus instar Eliæ ac Ioannis Baptiste, cunctis hominibus, etiam Ethnicis & ipsis Imperatoribus, venerandum.* Evidens indè est, quod tunc temporis Discipuli & Successores aut filii magni Eliæ veri Patris & Institutoris Ordinis Carmelitarum, adeo nunc multiplicati per Europam. Satis hæc ad hanc rem: nolo ultra aggredi, longiusque projicere magnum hunc Cardinalem. Suspi-

cio illius purpuram, revereor ipsius personam. Sed, si tuis insistendo principiis, *vitio non vertitur, dicere quid sentias aut iudices*; videtur mihi acturus fuisse multò gloriosius, si adhæsisset summorum Pontificum oraculis, & Eruditorum hominum judiciis, qui pariter attestantur, Religiosos Carmelitas per successionem hæreditariam descendere à Propheta Elia, habitante in Monte Carmeli: qui perseveraverunt usque ad secundum Eliam Joannem Baptistam: quique feliciter continuarunt seculis jam Christianis: melius, inquam, visus fuisset egisse, quàm ire contra torrentem tum supremæ in Ecclesia dignitatis, tum Religionum, tum doctorem scholæ, ut malè confutis adhæret conjecturis.

114. Ceterum, Domine mi, meo noli zelo irasci aut indignari; probè scio, quod, qualecunque possim obsequium præstare Ordini Ecclesiæ tam charo, nunquam me præstiturum, quod meretur. Applaudam, invitis omnibus ejus inimicis, ipsius antiquitati, ipsius Sanctitati, & super omnia Sanctissimæ Virgini, quæ illius eminenter Mater est & Patrona, *MARIÆ*, magnoque hujus amico *S. ELIÆ*, qui ullo sine dubio Ordinis Pater, Patriarcha & Institutor est.

115. Locum, locum date locum veritati: fremat mendacium, frendeat invidia, habeat veritas locum.

116. Epistolam meam finio, cum duobus versibus V. Baptistæ Mantuani (Sacri montis Carmeli Virgilii) qui B. Virginem inducit loquentem pro conservatione jurium hujus Ordinis, cui B. Virgini appropriatur illud 1. Reg. 25. *Possessio ejus in Carmelo*, hæreditas ejus in Carmelo: versus sunt:

Me vexasse putet, quisquis vexaverit illam:

Me servasse putet, quisquis servaverit illam.

117. Hæc rumina bene verba; hisce minis profice, sapientior sis & magis Christianus, quando impetere voles Ordinem adeò Mariæ dilectum; si illius nolis experiri iram, meique sentire indignationem calami. Charitatis tibi à me est consilium, manens

Domine mi

Tuus humillimus servus

Coloniæ 20. April. 1683.

Lectori.

118. Non nisi duo monendo tibi, Lector, do verba, quod mea ad epistolam Anonymi Consiliarii responsio, abundè te instruere de omnibus poterit, quæ tuæ possent satisfacere curiositati, quoad controversiam inter Carmelitas & Jesuitas exortam. Si non respondi cum omni, quo potuissem, robore; est, quod non assumpserim faciendi usque ad fundum, quia magni fuisset res voluminis. Dixi tamen, ut puto, satis, ut clarè videas injuriam, cujus fautores Papebrochii rei sunt, dum tetras adeò scribunt imposturas contra originem Carmelitarum, contra successionem hæreditariam Ordinis tam solidè à tot seculis approbatam.

119. Non ero hac in causa judex, cujus factus sum Advocatus. Te, Lector, rogo, tu ex fide ut judices, ac dispicias, an impetentes granum participant rationis, ut veritatem adeò approbatam pro mera habitum iri fabula velint prætendere. Noli ob aliqua, quæ Jesuitis in responsione hac displicere possint, offendi; non aggredior cordatos & eruditos, veneror potius & honoro; non nisi in Criticos pugno, utque & illis multum parcam, charitas me obstringit. Difficile admodum est, & quasi impossibile, quod patientia vel maximè Religioso, quando irritata est, non aliquando elabatur, secundum hæc verba S. Hilarii lib. de Trinit: *In vitium vitio coarctamur alieno.* Da illi Justitiam, quæ meretur, parti: da gloriam Deo ob exordia, gloriososque progressus Sancti hujus Ordinis, & dolori & indignationi invidentium mecum dic,

Vivat JESUS,

Vivat B. V. MARIA de Monte Carmelo,

Vivat S. ELIAS & suus Ordo.

Reflexiones

Super Papebrochiana Anonymi Consiliarii Epistola.

120. Ubi es, Anonyme, in Jesuitica toga Consiliarie? Satis enucleatam, satis detriumphatam tuam sentis epistolam? Sentis, Papebrochi, (non enim hic alium reperio) tuum *Jesuiticum nihil*? Sentis, omninò sentis, Malum consilium esse consultori pessimum. Tot enim verborum ambagibus, tot circuituum anfra-

anfractibus, tot restrictionum cuniculis, tot suasionum sutelis quid profecisti ? *Nihil*. Erro, profecisti. Hoc scilicet, hanc quod expresseris *responsionem*, quæ epistolæ tuæ anonymæ detexit versutiam : quod elicueris *Suadam Harpocratis*, qua obstinatum tu tibi sub larvato nomine suades silentium: quod extraxeris *Amyclas Iesuiticas*, quibus tuo proderis perditus si-
lento : quod *Synopsim* extorseris, qua tui authenticè publi-
cantur errores. Omnia dabimus, &, quæ hæc minuta acce-
pimus, modio refundemus. Quid verò sunt versutia, silenti-
um, Amyclæ, errores, quàm *Iesuiticum nihil* ? *Nihil*. *Ad ni-
hilum* redactus es.

121. Quamvis vocent & trahant illa, nonnihil adhuc in hac responsione hæreo, ut, quæ inter vertendum mihi inciderunt, subnectam. Nam vexatio dat intellectum, &, ut Ausonius alibi dicit, *Alius alio plura invenire potest, nemo omnia*. Pa-
tere, adnecti. Omnia faciunt ad *nihil*.

122. Reflecto, tua quod epistola *num. 8.* refert de *P. Jager* Benedictini latinis versibus. Quis ille venatorius Poëta ? Su-
mus nos in Germania, eramusque, dum de tacta rescimus con-
troversia, non procul à Styria, nihilque de illius Patris Jager au-
dimus latinis versibus. An in tuo illos *venatus* es Musæo ?
Nam Poëtam esse te, *Novus Ismael* prodidit, dum tuum pul-
veri Peruano prodidit Eucharisticon. Fœcundum ingenium !
Grammaticus, Historicus, Geographus, Græculus, Consiliari-
us, Poëta venator. Dæmonium hominis ! Quid orbi littera-
rio illos invides versus, si habes ? Fortassis non habes, sed fingis
& jactas. Ergò *Iesuiticum nihil*.

123. *Num. 9.* Quem te ipsum facis ? Magnum à *Prudentia*
& *Sapientia*. Velim fores. Sed in tuis contra Carmelitas scri-
ptis neutram oles. Alios & alia jam prætereo. Oppugnare, &
protestari quod nolis oppugnare ; non est *prudens*. Sancto-
rum cultum negare, Sanctorum existentiam negare ; non est
sapientis. Pontifices falsitatis & imposturæ accusare ; non est
sapientis. S. Congregationi Rituum commenta, fabellas, nu-
gas imputare ; non est *sapientis*. Integri Ordinis, omnis ge-
neris & status eruditorum firmatam testimoniis, Pontificum ap-
probatam bullis, impetere traditionem ; non est *sapientis*. Stra-
mineis niti argumentis, negativis insistere probationibus ; non
est *prudens*. Dicam ? Ejusmodi viam præire Hæreticis, ejus-
modi docere modum, quid est ? Est valde *imprudens*, valde
insipientis. Et adhuc te laudas ? Ita tu te. Imprudens & insipi-
ens alius, qui te.

124. Et quomodò, & quantum laudas? Ais: *Patres hi* (includis te) *in omnibus scriptis adeò prudenter hætenus & sapienter processerunt, ut eorum existimationi obesse nil possit.* Nihil dilutum hoc mendacium est: non processerunt. Et obfunt PP. Prædicatorum, Minimorum, Carmelitarum responsiones. Noli toti mundo mendaciis imponere. Addis rationem: *Vtpote quæ nimis in omnium Eruditorum animis radices egit, præ quàm ut maledicorum linguis convelli possit.* Nego de omnium Eruditorum animis. Aliter imbuuntur. Et quos tu vocas hic *maledicos*? Carmelitas? Non sunt maledici, qui pro Sanctis, pro Pontificibus, pro Ecclesia, pro Ordine suo, illius origine, Patre, titulo, veste &c. pugnant. Minimos? Non sunt *maledici*, qui pro Patris sui vita, annis, meritis, miraculis pugnant. Prædicatores? Non sunt *maledici*, qui pro gloriosissimo gloriosissimi S. Thomæ Aquinatis studio & opere pugnant. Maledicum sapit hoc de *maledicis*. Quasi verò sint omnes *maledici*, qui dicunt aut scribunt contra Jesuitas. An etiam, qui contra Maimbourgium, Domus Austriacæ ex professo hostem? Sed excrementius est. Ut liberius sit *maledicus*, foris est. Pertinet ad *Iesuiticum nihil*. An & ego jam maledicus, quia hæc scribo? Dicite maledicum, dum veridicum.

125. Pergis in tuis tu laudibus, pluraliter quamvis loquaris, crepas tuas, n. 10. à Sinceritate & protestationibus arcessis. Audes post Prodromum? Nihil habere à sinceritate laudis, ille ostendit, dum ostendit nihil habere te Sinceritatis. Nihil potes emendicare à protestationibus, dum ostendit nihil tuis te stetisse protestationibus. Si ullibi, tuum hic verè habes *Iesuiticum nihil*. Purgate, si potes, hujus *nihili*.

126. Non poteras non addere: *Nullum tibi alium scopum præfixum esse, quàm veritatis indagationem*, ne tibi contradiceret, dum juraras: *Calites omnes, Deumque ipsum testamur, nos Sacro-Sanctam Sedem (Apostolicam) ut VERITATIS (quæ unicè postposita esse Historiam scribentibus debet) Magistram revereri &c.* Cur non quæsisisti & tenuisti veritatem? Cur, ne à veritate deviases, illi veritatis Magistræ non auscultasti? An, ut veritatem linqueres, & protestationem, & juramentum, & ipsam veritatis Magistram, postposuisti? Postposuisti, dum ipsos Pontifices falsitatis & imposturæ accusasti. Signum, alium tibi scopum esse præfixum, quàm veritatis indagationem. Dicis, non facis: dicis, ut toti imponas mundo, dum credere non potest, facere Jesuitam contra veritatem. Non facis, ut finem tuum, qui est

est illudere, obtineas. Non facis, ut tuo satis odio facias. Scis, quid continuò protestatus sis? *Iesuiticum nihil.*

127. Pariter NIHIL est, quod ex eadem protestatione addis: *Nec unquam molestam tibi fore evulgatorum retractationem, ubi erroris convictus fueris.* Iterum imponis, & tuam loqueris contra mentem. Convicerunt te in multis Carmelitæ, cur non retractas? Nihil solennius ubique buccinasti, quàm quidquid scriberent Carmelitæ, nunquam te responsurum. Quod est, nunquam te retractaturum. Non est Societatis, aliquid retractare. Optimè expressit Petrus Aurelius: *Sat vides errorem tuum; sentis incautam tuam propositionis temeritatem: sed fateri planè non potes, quia superbia obsedit cor tuum; quia ejus Societatis membrum es, qua omnia prius verti ac ruere patiatur, quàm quippiam à se secus dictum aut factum agnoscat.* Hic enim Molinistica factionis genius, hac solennis quodammodò per orbem contesseratio est. Si non est Societatis, retractare; nec est restitutionem ablati honoris facere. Quod quid est quàm insociabilem esse Societatem, quam novam illi esse Theologiam? *Quam Iesuiticum nihil.*

128. Nil verius dicis, quam dum *num. 11.* te non infallibilem dicis, dum in tuis enormiter falsus inveniris conjecturis, quamvis in iis nimium tibi fueris blanditus.

129. Ad *num. 12.* reflecto, vitio tibi verti, dicere te quod sentis, & aliorum arbitrio judicanda non permittis, nec insignium virorum auctoritate, nec solidarum rationum fundamentis confirmas. Nullibi magis, quàm in hisce deficis. Probè judicas, improbè factitas. *Iesuiticum nihil* est. Ut non sit, ostende quod, quæ dicis, præstiteris. Dicere, & non facere, est imponere. Totum tuum vel ostende, tuum *nihil.*

130. *Num. 13.* reflecto, veritatem te dicere, esse *plura à quibusdam Scriptoribus edita, qua crisi indigent;* sed veritatem, quæ tuis imprimis aptata Scriptis, *qua crisi indigent,* si unquam illa: *cum vel à veritatis specie adeò remota sint, ut & ignorantia, & nimia credulitatis* (ne pejus dicam) *diu notam subeas.* Ideò gnaviter & graviter oppugnarunt te Carmelitæ, vel ideò ab ignorantia & nimia credulitatis nota remotissimi. Non opus, te ad Dexteræ, Maximi, Luitprandi imputata ire opera: ejusdem farinae tua sunt, falsitatis plena fufuribus.

131. *Num. 14.* Solicitus es, ne malè ferant Hispani, tulisse te de dictorum aut horum scriptis sententiam : sollicitus sis, ne malè feras tu tuique focii, tulisse Carmelitas de tuis scriptis sententiam. Vides festucam in aliorum oculis, in tuo trabem non vides.

132. Quod *num. 15.* comparisonem instituis inter libros Joannis Hierosolymitani & Enoch Patriarcharum, ac inter *Ordinis Carmelitani originem*, quasi *nullo fundamento nixam*, malignè facis; non enim pari fundamento libros illos tuentur, atque originem ordinis. Dum nequis ignorare, ex malitia dissimulas, in verbis ludens, quasi putans toti te posse mundo imponere. An summorum Ecclesiæ Pontificum (ut alia omit- tam) testimonia videntur nullum tibi fundamentum? Illis tuen- tur originem suam Carmelitæ. Quo alio tu tueris tuam? Nonne si vel minimo urgeris, ad bullas refugis Pontificum? Societatem tuam nescis totam bullaticam esse? Ad Prodro- mum Carm. *num. 68.* ostendit. Quàm malè ad togam iusti Consilarii, sub qua tam malum prodis consilium!

133. Pejus etiam suggeris, ajens: *Sibi melius consulerent, si testimonio starent Joannis Phocæ.* Illi Joannis Phocæ, quem ita Prodromus Carmelitanus exhibilat? Tum malè sibi consu- lerent, si testimonio starent Joannis Phocæ, & à doctissimorum virorum, etiam insigniorum Jesuitarum testimonio abirent. Quid sanctæ Ecclesiæ seu summorum testimonium Pontifi- cum? Ab hoc horum recederent, ut ad unius Joannis Phocæ accederent? Pessimum consilium & imprudentissimum. Au- di sanius, Papebrochi, audi sanctius consilium: *Tibi melius con- suleres, si testimonio stares summorum Ecclesiæ Pontificum.* Juraſti; cur non stas? Prodis, velis, nolis, *Jesuiticum nihil.*

134. Quod addis. *Qui (Phocas) sub initium hujus Ordinis vivebat.* At omnes tibi jurant Carmelitæ, se tibi non cre- dere, nec credere posse, tuum illum Joannem Phocam suo fuisse Patre seniore. Nec pròbabile dicis, nec verosimile, dum hoc dicis. Tam dicere poteras, Patrem tuum Ignatium Lojolam sub initium hujus Ordinis vixisse. Hoc est falsum, inquis: A pari.

135. *Æque à veritate devias, dum dicis de Phoca: Eumque (Ordinem) tam exactè & nitidè nobis describit.* Ad Ordinem spectant Pater, Mater, Regula, Habitus, Sedis Apostolicæ con- firmatio, Sancti, eorum Acta, eventus, Provinciæ &c. Et hæc descri-

describit Joannes Phocas? Bona venia, Pater mi, non attingit. Oculos habemus; illis legimus, illis credimus, non tibi.

136. *Num. 17.* Vis editionem in Hollandia, *nullius momenti rationem esse, qui sanae mentis hominem numquam movebit.* Cur non addis typographum hæreticum? Cur non addis mentionem loci? Cur non addis mentionem personæ? Cur non addis neglectam Romam, orbis theatrum, ut Amstelodamum præferretur? Cur non addis neglectos tot Romæ Mæcenates, ut ad pauperculum patronum confugeretur? Cur non addis, prodiisse librum post Interpretis Allatii mortem, imò post editoris Nihusii mortem? Nota, quod, quæ non profunt singula, juncta juvent. Hæc omnia si non ad evertendam libri auctoritatem, ad diminuendam multum faciunt. Vides tuum *Nihil*? Nisi tui tuus occæcaverit te amor aut error, vides. De utroque verum est.

137. *Quid num. 18.* de non deperditis Romæ Allatii manuscriptis dicam? Laborabis, ut credamus non deperdita. Etiam dicas, scribas millicies, non credimus. Quis enim fidem faciet, esse vera, esse genuina, esse ipsissima Joannis Phocæ? At Græca sunt. Novimus te Græculum, & dare Græca. Et tuum hic *nihil est.*

138. Hollandos & Protestantes dum adducis, ludis. Hæreticos testes adhibes? Nolumus nos aliquid ipforum interesse, quo tempore sua hic ordo sumpserit exordia; nec hoc ullus curabit Carmelita vestra intererat; ideoque vestra se immiscuit cura, ut non nisi mutuatum Nihusii nomen sit. Nec opus, ut præviderint illi hanc controversiam, quo authorem apud se impressum falsificarent: Satis unus ad id Papebrochius. Exemplum in Jacobo de Vitriaco, quem turpiter falsificavit.

139. Pater mi, *Satiùs esset te veritati adherere, quàm origines fabulosas à longè petere, à Joanne Phoca.* Quàm erat in vicino veritas? veritatis Magistra, sacrosancta Sedes Apostolica illam tibi loquebatur. Aures obturasti, ut non audires: tergum vertisti, ut aberrares. Longè abivisti, ut non invenires. Tam longè iisti, ut invenires *Jesuiticum nihil.*

140. *Num. 19.* Acta Sanctorum fabulis, fabularumque vel umbris immunia esse oportet, cui rei quandocumque Carmelitæ operam suam navant, eorum libri semper lucem merentur. Non id tu facis, Antvverpiane Pater, non illo successu in SS. Veritas incumbis, ut nihil nisi solidum, nihil nisi gravium autoritatum pondere firmatum proponas. Dudum illo te honore Prodromus Carmelitanus spoliavit, *Quid duo ante illum Arma-*
men-

mentaria? Levia, futilia, straminea, nulla ostenderunt, si non omnia, pleraque tua. Utinam à rebus nauci abstinuisses! Ad *Jesuiticum nihil*.

141. Venio ad *num. 21*. Si talis tu sis, qui graviter feras evulgari tuos errores, multum es curandus. Cur? Ut ab illo onere scribendi, tamquam incapax & indignus amovearis. *Id quippe veritatis proprium est, ut mendacii nubila exiguo tempore dissipet*. Quàm exiguo tempore tua Carmelitæ dissiparunt? Horum scripta tuæ multum officiunt existimationi, & famam tuam plurimum imminuerunt. Nihil offecit, nihil imminuit Prodrumus? Tantum, ut Societas, vincitimens, ad silentium confugerit, inhibitionem à Sanctissimo Domino procurando. Absque illa esset, non quievisset valida Valentini manus, & dudum hujus epistolæ expunctoriam, illius haberemus Spongiam: impetrata à vestris inhibitiō Spongiam retardat. Retardat, inquam, nam adhuc speramus, venturam. Habestuum & hic *Jesuiticum nihil*. Sed hem, revocat falsò attributa laus. Ais: *Nec quidquam est, quod eorum famam vel minimùm imminuere possit*. Est ea eorum & digna laus, qui vera & sincera scribunt, qui à Sede Apostolica, veritatis magistra, nec latum unguem aberunt. Sed scribere mendacia, falsa, futilia, interpolationes & falsificationes, an nec minimùm imminuunt famam? Imposturas affingere Pontificibus, bullas Apostolicas explodere, ipsam S. Rituum Congregationem nihili facere, Sanctos cœlo detrahare, & è rerum natura pellere, protestari & contrarium præstare, non potest, non debet famam imminuere? Dum est similium convictus Papebrochius, nimium imminuta ejus fama est. Et tu sic audacter laudas? Nimium laudare & supra quàm verum est, imò contra quàm verum est, vituperare est. Scis, quid cum tua lucratus laude es? *Jesuiticum nihil*.

142. *Num. 22*. ad Morerum vocas, ut te confundens Morerus morum te faciat. Quid enim ille? Ad Torniellum vocat. Quasi neget Torniellus, quod Propheta Elias viros solitarios, à quibus Carmelitæ profecti sint, in Monte Carmelo congregavit. Non negat, asserit potius. Tamne eruditus Morerus, hoc ut nesciat? Tamne captus oculis, hoc ut non legerit? Mirum tuum, Papebrochi, ingenium, dum, quod habere invenis, vis nihil esse, ut *Jesuiticum* habeas *nihil*. Non est hoc nihil, quod Torniellus habet: *Nihil probabilius in mentem venit, quàm si dixerimus, ... quod Elias quoque . . . Prophetarum seu spiritualium virorum Societatem in Monte Carmelo*
erexe-

erexerit atque erudierit. Quid videtur? Negat Torniellus, quod Elias solitarios congregarit in Monte Carmelo? O bellum Nihil! O cœcum Morerum? Sed an hi moderni Carmelitæ? Pergit Torniellus: *Vsque ad Messia Legisque Evangelicæ tempora perseveravit: mox ritibus Christianis, Apostolicisque institutis imbuta &c. primam ejus originem à tam sancto & antiquo Propheta recognoscere: nomen verò à primo suæ institutionis loco, hoc est, à Carmelo derivare ac retinere maluerit.* Hoc de instituto ab Elia Carmelitano Ordine dicit & tenet probabiliter Torniellus. *Probabiliter;* nam in aliam scio quod propendat partem ob intellectum malè Baronium.

143. Dum dico, intellectum malè Baronium, liquet ad allegatum Baronium solutio. Vidit bonam malè intellecti Baronii explicationem Papebrochius; vidit, sed quasi gallus super accensas gradiens prunas, transiliit. Dicit, redicit; cantat, recantat; nihilque pensi habet, quid dicant, solvant, opponant alii: totus in verbis, nullus in re. Quid? *Jesuiticum nihil.*

144. Baronii explicationem reobtrusit ob oculos P. Valentini Pomum discordiæ, ut cogeretur respondere Papebrochius. Nihil ille nec ausus, nec fecit. Quid auderet? Nec nomen explicantis Baronium nominavit. Exprobrat ita Valentinus: *Annon incumbibat, ad allatas suo argumento solutiones respondere? Nequit ullus vel in Theologica, vel historica versatus palastra inficiari. Non respondere, est imparem se, victumque fateri. Papebrochius adeò non ausus provocandi Patri Bona Spei respondere, ut tribus in Aprilem tomis non uno responderit verbo, non mu reposuerit: imò nec Bona Spei, nec datarum solutionum semel meminere. Et hoc ille vocat CERTAMEN? Inertia potius, imbellia, imbecillitas dici debet, ac, ut ne quid pejus, ignorantia, & non posse. Novi ingenium viri, fecisset, si potuisset. Si non potuit, aut potest; cur ergò toties recoctam, toties rejectam, iterum apponit Baronii cramben? Cur? Suum ut obtineat morem, qui est multa dicere, nihil probare. Sicque bonus Jesuita habet *Jesuiticum nihil.**

REFLEXIONES

Super Mantissa

DD. Emissariorum Antverpiensium.

145. Non satis pro *Jesuitico* erat *nihilo* calamus Papebrochii, nisi duo, per quos tota adornabatur scena, suum adderent nobiles

les, nisi si & ipse fuerit Papebrochius. Quid ni, qui Consiliarius Regius, sit nobilis? *Omnis Aristippum decuit color.* Nihil de-
decet Papebrochium.

146. Refleto *num. 26.* de *communicato autographo*. Quis Antverpiæ communicavit? Amicus. Quis? Papebrochius. Refleto, *Autographum*. At mutarunt, minuerunt, auxerunt, correxerunt. Unde illis tantum in aliena juris? An *autographum*, quod mutatum, auctum, minutum? Nobilis Domine, habes *Jesuiticum nihil*. A mutatione, auctione, diminutione noscitur author in Jesuitica toga consiliarius.

147. Et cur communicatum bellum illud *autographum*? Ut publicando justificaret prudens Papebrochii silentium. Et à fine intento author intelligitur.

148. Vocat P. Valentini libros *congeriem fellis & errorum*. Non sine fellis congerie dictum. *Errorum*. Si errores; cur tam anxie procurata, ne ultra ille scriberet, inhibitio? Si errores; cur Jesuitarum respondit nemo? Cur nemo ostendit esse errores? Legi, est *Jesuiticum nihil*.

149. At ait, Papebrochium *sufficienter refutasse in tractatibus preliminaribus &c.* Iterum logi. Est ibi, si ullibi, *Jesuiticum nihil*. Est namque non modò non sufficienter, sed omninò *nihil* refutatum.

150. At bellum est, quod *num. 27.* ait de Carmelitis, qui, ex eo quod multiplicando libellos magnum conciverint tumultum, sibi blandiuntur, quasi funditus evertissent scripta Papebrochii. Si non funditus everfa, cur refugit ad silentium? Si non everfa, cur Societas sese immiscendam censuit, ut procuraretur inhibitio? Si firma, stabilia, constantia scripta Papebrochii, contraveniat; tueatur. Vir viro, pes pedi sistatur, calamus calamo.

151. *Num. 28.* Non potuit clariùs authorum, mentem, finem judicare. Quis Henschenii hortationem meliùs ipse Papebrochio scire potuit? Imò quis præter ipsum? Scio se forex indicio prodidit.

152. Refleto *num. 29.* quod absque reflexa cogitatione præterire non potest D. Emissarius, scilicet, *Quod author Prodromi Papebrochium puerum nuncupet*. Errat non *puerum* nuncupavit, sed nuncupavit *infantem*. Alioquin Domine tua non tantam haberet vim exclamatio, *STUPETE INSOLENTIAM!* Tam insolens, *infantem* esse? Quid est *infans*? Annon est, *non fans*, non loquens? Si non fatur Papebrochius,
si non

si non potest fari; *non fans est, infans est.* Et cur *Infans* dictus sit, liquidò liquet in Prodomo, dabitque Spongia liquidius. Et ne jam diu dederit, Jesuitica facit inhibitio. Cur verò Jesuitica dicitur, si emanata à summo Pontifice Innocentio XI.? Quia à Jesuitis sibi timentibus & querelas deponentibus, sicque imponi silentium flagitantibus, flagitata fuit & impetrata. Putarunt boni Patres, percellendos sic Carmelitarum animos, nec, quasi fulmine sideratos, quippiam porrò ausuros. Quàm fuerunt decepti! Fundarunt in *Nihilo* spem suam. Non timet bona causa oculos Romæ. Romam ierunt Carmelitæ, Romanis obtulerunt oculis libellum supplicem, illatæ indicem injuriæ.

153. Quòd verò Dominus Emissarius, Mantissæ auctor, *num.* 30. ad notitiam Marchionatus S. Imperii remittat, equidem miror. Cui enim rei? An tractat. ibi ille aliquid de Papebrochio? An *Infantem* ostendit virum esse? An non *fantem* evincit *fantem* esse? An fari impotentem, fari probat? Magnus erit Apollo, si faciat. Sed non fecit, non facit. Odoror aliquid: videturque in illa remissione vanæ aliquid latere gloriosæ, quod nobis Germanis, dum de ejusmodi libro nihil inaudimus, omninò ignotum est. Speramus indicandum à spongia, & enodandum.

154. Et quid id, quod addit de hæreticis? Reverentur illi Jesuitas? Tum credam, dum reverebitur diabolus crucem. Jure autem merito auctor Prodomi Scriptores tam sacros quàm profanos convocat ad *irridendum* eum, qui optima jacet fundamenta omni Ecclesiasticæ (nam scribit Ecclesiasticas) evertendæ historiæ. Egregiè in eo Prodomus, quòd in S. Ignatii Lojolæ vita primam velit dare probam. Fiat periculum, & videat mundus, uter utri cedere debeat. Numquam nobilium aut Aulicorum ullus animosè adeò & fortiter ullum provocavit Adversarium ad singulare certamen; uti animosè & fortiter nedum Papebrochium, sed omnes provocat Jesuitas auctor Prodomi Carmelitani. Quis jam *irridendus*? An qui provocat & expectat; an qui provocatus fugit ad silentium! O verum, nimis verum *Jesuiticum nihil*! Cautè Carmelitani istius Scriptoris calamus impediverunt Jesuitæ, ut nè ultrà scribere posset, quia totum, si perrexisset, omninò detexisset *Jesuiticum nihil*. Quid staret diruto fundamento? Cauti fuerunt, dicique illud potest, *Prudentiores filii hujus seculi* (unius sunt seculi) *filii lucis in generatione sua.* Non ultrà.

155. Sed non possum non reflectere, illud de reverentibus Jesui-

Jesuitas hæreticis (nescit hanc Germania reverentiam, scit odium cane pejus & angue) adjectitium esse, & correctivum prioris. Prima editio (quæ Gallica tantum fuit) habebat. *Pour ce motquer de celuy, dont il ne merite pas d'estre le Disciple.* Id est: *Ad irridendum eum, cujus non meretur esse Discipulus.* In dagavi, intellexi, de R. P. Valentino Carmelita Belga, Prodrumi authore, hoc pangi elogium ab Emissario. Annon sapit *puerum* hoc judicium? Litterario innotuere Orbi Valentini labores, deque illis aliter judicant Eruditi. Ubique rectà suo obviat Adversario, arma intentat, arma aufert, refertque palmam. Et non meretur Papebrochii esse Discipulus? Contrà potius videtur. Et quid disceret à Papebrochio? *Sinceritatem?* Quà est ab illo scilicet spoliatus. *Charitatem?* Quam primus Papebroeck fregit & conculcavit. *Veritatem?* Quam prodidit & perdidit interpolando, negando, falsificando. *Claritatem?* Pro qua solitus, ipso fatente, suffundere tenebras. Egregias sanè ab ejusmodi artes disceret. Laudo, gratorque, quòd nolit ejusmodi Discipulus esse magistri. Sique vellet, author essem, sum, eroque, ne fiat Discipulus umquam. Sed suum damnavit D. Emissarius ipse judicium; dum suum hoc elogium in secunda editione mutavit in hæreticorum Papebrochii æstimationem & reverentiam. An ex vero? Numquam ego, genii hæreticorum non utique rudis, dixero, ex vero. Ex palpo dictum & adulatione, aut ex commendantis se Papebrochii suggestionem. Imò veram fortassis habent illius æstimationem & reverentiam, eo quod suas omninò improbet partes & artes; dum modum præit temnendi traditiones, evanidis omnia evertendi conjecturis, non curandi bullas & decreta Pontificum: dum modum docet plerasque Ecclesiasticas quatiendi & convellendi historias. Etiam? Dum à multis suis sequacibus videbantur non abire, sed in illorum ire sententiam. Fidem excipiens, videor cum Horatio posse dicere:

---- *Hac in re scilicet una*

Multum dissimiles, ad cetera penè gemelli.

Tales æstimant & reverentur hæretici magistros, tales optant discipulos. Proficiat Magistro ab hæreticis æstimato. Non ego similia pro æstiminio haberem, nisi æstimasset Emissarius.

157. Ad num. 31. reflecto, quòd pusilli se animi reum faciat, quod ejusmodi fractus motibus non respondeat suo adversario, tam viriliter provocanti, tam fortiter oppugnantem, tam clarè, tam gloriosè convincenti. Et quidem egit hoc ille velitari
tan-

tantum pugnâ : quid si plenis armis in apertum ingrederetur campum ? Quam omnibus exueret armis Papebrochium ! Adhuc exspectamus ; nam excutiendus & purgandus semel ille Jesuitarum nidus est. Nidus restrictionum , sutelarum , mendaciorum , falsificationum. Utinam mentiar , nementiar , nimius frendente (tamen tuente) Societate testis est Papebrochius , quasi Jesuitarum omnium Jesuitissimus. Bona, ignosce mihi, Societas ; si non tuos , tuorum loquor mores & artes.

158. Ea, quæ *num. 32.* & ultimo addensantur, quid quàm verba sunt prætereaque *nihil* ? Quasi in verbis totum consistat *Iesuiticum nihil*. Tersius Carmelitarum est speculum , quàm ut *Iesuitico nihilo* offuscetur. Firmior Carmelitana est antiquitas, quàm ut *Iesuitico nihilo* annihiletur. Quid *nihilum* ad summam Mundi cathedram ? Quid *nihilum* ad primam veritatis magistratam ? Quid *nihilum* , ut clarè eloquar , ad tot summorum Pontificum testimonia ? Non obturantur similium ora *nihilo*. Non eluditur prima & summa autoritas *nihilo*. Hanc prædicat auctoritatem Speculum Carmelitarum , hanc ostentat : hæcque, si vel sola pro antiquitate Carmelitana stet, vel sola *Bonis Catholicis* sufficit. Quibus illa non sufficit, *boni Catholici* non sunt, scandalorum seminatores sunt, concordiae diruptores sunt, pacis osoris sunt, amoris extinctores sunt.

159. Notasti hoc de *Bonis Catholicis* ? Ex citato *num. 32. D.* Emissarii sumptum est. In eo ibi est, ut excuset Papebrochium, *tamquam è bonis Catholicis primus non sit, qui de præcensa ( ) ordinis antiquitate dubitarit*. Tantum dubitarit ? Utinam dubitasset tantum, & non negasset ! Utinam non omni vi & via impetisset , non omni studuisset modo evertere ! Domine Emissarie, ut nigra deceat toga Consiliarium ; non decet tuæ conditionis, tuæ nobilitatis virum. Ignosce, (excusandi tui dico) non videtur venire ex horto flosculus ille tuo. Papebrochiani esse hæc videtur excusatio calami, oris & mentis, quia mentis, quia scripti. Scis, ubi scriptum legatur. Si etiam scriptum scias, & non ex solo Papebrochii excerptum ore tuæ adjeceris Mantissæ. Capis, quid dicam ? Ex ore Papebrochii. Nam præpropere & tumultuaria tua prima editio erat illâ tuâ excusatione diminutior. Properè, omninò properè secundæ editioni adjecta est, tibi à Principali tuo suggesta. Hem authore Prodromi Carmelitani es felicior ; non meretur ille Papebrochii esse Discipulus , tu es : proficiat ! Bene , si esse aut fuisse non pœniteat. Sed an est Nobilium ,

pœnitere ? Bonum est, etiam Nobilibus, malorum pœnitere. Nisi & Magister verbo, uti exemplo, doceat non pœnitere.

160. Resumo tuum, aut Papebrochii, *dubitare*. Non dubitas, imò licitum ei esse vis, de Carmelitana antiquitate *dubitare*. At incidit paralellum, & indico. Ego *Bonus Catholicus* veneror summorum decreta Pontificum, exosculor, amplector : Sed dubito, an Papebrochius sit verè Religiosus; quia dubito, an Societas sit vera Religio. *Dubito*, non nego. An non & mihi licitum, dubitare? Nec sum è *bonis Catholicis primus*, qui de prætenfa similium Religione *dubitans* petierim argumenta authentica præter SS. Sedis Apostolicæ decreta. Quid tibi & Societati videatur; Si sic ego dubitans argumenta frivola, futilia, puerilia coacervarem, illisque prætenfam Religionem novis & miris modis impeterem; qualem me haberes, diceres, faceres? Scio & doleo durum paralellum. Sed illud & similia nedum meremini, sed extorquetis & dignus tu Magistro discipulus, & ipse bonus tuus Magister. Magister, qui hujusmodi crepundiiis, nugis, nihilis Carmelitanum impetiit Ordinem: tu Discipulus, qui ejusmodi nugas & quisquillas, quia à Magistro Papebrochio suggestas, pro Sibyllinis habuisti oraculis, tuæque adjecisti mantissæ velut gemmas. Tanti tibi vitrum, quanti margaritum. Proficiat, hocque voto meas finio reflexiones.

Serenissime Princeps,

161. Quàm es gratificatus Carmelitano infcius Ordini! Tibi obstringitur. Promota, imò procurata Gallicæ anonymæ famosæ epistolæ à Serenitate Vestra versio, responsionis ad illam versionis occasio fuit & causa. Sed & meas elicuit reflexiones, nulli, ut puto, ingratas, nisi quibus ingrata sit veritas. Et an ulli illa potest esse ingrata. Non ausim ego de ullis asserere bonis Catholicis. Reliquum aliorum vulgus nil moror. Post versam responsionem *Amyclæ* succedunt *Iesuiticæ*, & JESUITICUM Jesuitici silentii confirmant NIHIL. Quàm omninò *nihil* silentium, quo qui utitur, & ad illud refugit, perditur? Miser Papebrochi, quid duorum elegis? An refugere ad silentium; an accingi ad responsum? Primum; nam secundum non potes dare, ideoque illo, ad quod refugis, perderis, quod Amyclæ tibi veniunt ostensum.

Jesuitici nihili

Pars II.

AMYCLÆ JESUITICÆ

Sive

P A P E B R O C H I U S

Scriptis Carmeliticis convictus,
suo silentio perditus.

Authore

D. N. Consiliario Regio.

162. *Q*ui, cum non ita pridem intellexisset, Serenissimum Ernestum, Hassiæ Laudgravium, per suum Vice-Cancellarium, vulgasse versionem alicujus Epistolæ Anonymi Consiliarii Regii, in favorem unius Papebrochii Jesuitæ, & præjudicium totius Carmelitanae Religionis, totque Illustrium, etiam ex ipsamet Soc. Jes. Scriptorum, hac de re suum eidem Serenissimo Principi aperit sensum.

SERENISSIME PRINCEPS,

163. Magnum fateor Anonymæ Anonymi, ut quidem dicitur, Consiliarii, Epistolæ semi-foliolum per Belgium, Germaniam & Franciam excitavit strepitum, apud illos præsertim, qui ignorarunt, & etiamnum ignorant, quid tot tantique Summi Ecclesiæ Pontifices, quid Sacra Rituum Congregatio: quid, tot, ac totidem repetitæ, in Judicio contradictorio, Eminentissimorum Cardinalium Congregationes; quid, celeberrimæ totius Orbis Universitates; quid tot Illustres etiam ex ipsis Jesuitis Scriptores, pro Carmelitana Antiquitate declaraverint, definierint, deciderint atque scripserint; apud illos, qui ignorant, quam ex implacabili, & Vatiniano, quo utramque Carmelitanam Religionem, persequitur odio Papebrochius, dictam An-

tiquitarem suis imposturis , falsis conjecturis, argumentis mere negativis , ex Authoribus partim suspectis , partim ab ipsomet fallificatis, impugnarit. Gallicè primum prodiit , semifoliolum istud ; & *Serenitati tuæ* debet, quod Latinè loqui didicerit , totique litterario Orbi exhibitum sit. Debet multum *Serenitati tuæ* , Societas , quod ipsorum stratagemati tam obsequiose adspirasti, & consuluisti. Debet plus Papebrochius , quod ipsius vota ad optatum provexisti. Certe Jesuiticum stratagema & votum Papebrochianum est, dum nequeunt scriptis victoriam obtinere , per affectatum silentium pæana canere. Stratagema est, dum per inflictas integro Ordini injurias, immane contraxere debitum , & solvendo non sunt , velle frivolo prætextu à satisfactione & solutione videri excusari. Papebrochii votum est, dum accumulatis Carmelitarum Ordinem cumulavit injuriis, & dum Ordo injurias illas solidis refutavit rationibus , & jam ipse ad illas obstringitur respondere , Velle videri, non teneri ad respondendum. Nempe convictus est , & respondere non potest : dum non potest , vult per suum silentium videri ad silentium non teneri. Hinc est, quod Anonymam vel ipse meditato scripsit Epistolam ; vel suæ fautorem Societati pellexit , ut sub Anonymi Consiliarii larva illam componeret , & palàm lingua Gallica faceret loquentem.

164. Inferenti dudum bellum Papebrochio , dum præveniens obviavit Prodromus Carmelitanus, tantum oculis objecit pulveris , ut quid, quale , quomodo illi respondeat , nequeat videre.

165. *Primo cursu*, Prodromus Papebrochii oppugnavit promissam sinceritatem : vicit, expugnavit : propria attulit verba, denudavit veritatem : & omnem detriumphavit sinceritatem. Nihil potest contra mutire, nihil potest negare: non est respondendo. Lege primum cursum Prodromi, judicabis rem ita se habere.

167. *Secundus cursus* Prodromi , Papebrochiana discussit fundamenta, flaccida ostendit, evanida, ruinosa, nulla : non potest vel unum *mu* contra proferre.

168. *Tertius cursus* Prodromi, malè negatum evicit S. Alberti cultum : convictissimus fuit, omnino respondere nequit verbum. Quam male ei cessit , *Cultus apud Coptos* ? Ad Harpocratem, *Coptis* cultum , relegatus est , non est respondendo.

169. *Quartus cursus* Prodromi , inustam Summis Ecclesiæ Pon-

Pontificibus falsitatis notam decussit. Liquidissimè convictus est, ut non possit respondere unus pro mille. Quàm mala nota, ipsis Summis Pontificibus inurere notam falsitatis? Convin- cit Prodrumus, quod non mentiar.

170. *Quintus cursus* Prodromi fuit, ut impactam S. Rituum Congregationi fabulositatem amoliretur, impegit Papebro- chius: refudit Prodrumus invictissimè.

171. *Sextus* Prodromi cursus contra fictum Papebrochio *QVENDAM* fuit. Ostendit, quod fabulosissimus *Qui-* dam sit.

172. *Septimus* Prodromi cursus fuit, Auctorum bonorum excusatio, quos Papebrochius, vel suspectos, vel falsos credi vo- lebat, vel ipse falsificabat. Probat, clarius sole in meridie, Prodrumus.

173. *Octavus* prodromi cursus, Lesbiam Papebrochii docuit esse Regulam, vere Lesbiam. Et quàm coarguit Mabillonius. Utubique & undique & semper non respondendo sit.

174. *Nonus* prodromi cursus fuit, Papebrochianas circa ve- stem S. Prophetæ *Elia* hallucinationes detegere. Detexit, manetque ille convictus, & non respondendo.

175. *Decimus* prodromi cursus fuit, *Ioannis Phoca QVEM-* DAM inspicere, appendere, trutinare. Quàm inventus minùs habens est! Ad nihilum redactus, coactus ad silentium, dum nihil invenire potest ad respondendum.

176. *Vndecimus* prodromi cursus fuit, Traditiones Jesuiticas appendere, minoris illas momenti esse, minusque habere firmi- tatis, quàm Carmeliticis: plus fabulositatis, quàm Carmeliti- cas. Nescit huic cursui occurrere Papebrochius, tota nescit Societas: sunt omnes muti magis, quam scapha.

177. *Duodecimus* prodromi cursus, in Papebrochii Majum fuit. S. Angeli vitam, quòd instar Mœnadum discerpserit; quòd nullam in Geographiæ mustaceo laureolam invenerit: quòd ignarus viarum viator sit: quòd B. *Nonium* egregium sanctitatis florem è Majo exclusit: quòd apud Lusitanam gentem & Brigantinam domum, ingratitude notam incurre- rit. Quòd, ut B. Simonis Stock malè truncet vitam, ac maxi- mum abscindat elogium, uni malè olenti, malè de Sanctis senti- enti, malè adhæreat. Respondeat, si potest. Non potest, pisce mutior.

178. Dum pausat Prodrumus, *Harpocrates Iesuiticus* cucur- rit, & obligationis respondendi detulit vincula: I. *Fæderis.*

Quis non proprio tenetur foedere? II. *Protestationum*. Quò enim protestari, si nulla suis protestationibus insit obligandi intentio? III. *Obedientia* suo Superiori: ut minimum, illius consiliis *reverentia*: Quò mihi Superior, si nihil ipsius reve-
reor? IV. *Conscientia*. Quid ligabit, si non illa. V. *Exempli*. Cur dare uni, negare alteri?

179. Hæc omnia currens locutus est Prodrumus. Fortiter, audaciter, solidè, adeò ut non habens, quod respondeat Papebrochius, mutus factus sit Hipparchion. Pergit continuò & passim omnibus dicere & scribere, quòd responsurus non sit. Credo; non potest, qui convietus, respondere. Quinque annos novo iterum impendat studio; non reperiet, quod currenti respondere poterit Prodrumo. Juvent Domini Emissarii; juvent omnes Societatis Partiarum; semper manet respondendi necessitas, & respondendi impossibilitas.

180. Indè probè conscius Papebrochius, omnem movet lapidem, ut videatur à respondendi obligatione absolutus. Indè Anonymam ipse exaravit epistolam, aut (si Dîs placet) anony-
mum suscitavit Consiliarium, qui epistolam scripserit. Hanc duobus Antvverpiæ Nobilibus communicavit ipse, ut prælo darent, & per Christianas Regiones facerent volare. Quid nun-
tians? Suasionem silentii. Sic ad AMYCLAS res rediit, ut de ipso dici illud Virgilii possit:

-- -- *Tacitis regnavit Amyclis.*

AMYCLÆA urbs silentio periit. Servius in hunc narrat modum: *Cùm apud Amyclaos subinde nuntiaretur hostium adventus, idque falsò, & ob eam rem Civitas frequenter inani terrore quassaretur, latâ lege cautum est, nequis unquam hostis nuntiaret adventum. Atque post evenit, ut verè jam advenirent hostes. Quod cum nemo nuntiaret, Civitas de improvîso capta est.* Hinc ortum adagium: AMYCLAS PERDIDIT SILENTIUM.

181. Papebrochius ad respondendum obstrictus, & respondere non potens, affectat per imperatam & extortam silentii suasionem, toti mundo imponere; quòd videatur debere filere, quia viri docti suadent, ut fileat; dum cogitur filere, non valens respondere. Quod quid est, quàm *Societatem AMYCLAS* fieri, & suo se prode & perdere silentio?

Inde Authori Prodrumi sic Poëta accinuit:

182. Rursus silentem provocas, *Valentine*?

Papebrochianas rursus excutis gerras,

Et fabulas sine capite, sine veri ulla
 Specie aut figura nœnias ? Quod incassum
 Labore tanto teris ? Recantare
Papebrochius nunquam sciet, nec ipsa unquam
 Sinet Societas. Esse labis expertes,
 Errare nescios, sine macula puros
 Vult illa socios diciet, licet fœdis
 Magis cloacis fœteant, patentique
 Supinitatum sordeant licet pure,
 Et mole plurium graventur errorum.
 Ipsos *Volusii* excederent licet libros,
 Ipsosque versus *Mævii*, recantari
 Quidquam Societas illubens finet. Nempè
 Errare dum humanum est, pudet, videri ipsos,
 Esse inter homines, & pati aliquid humani.
 Pati erubescant. Gloriæ tuæ duco,
 Quòd erubescant. Nam fatis est, quòd errorum,
 Supinitatum, hallucinationumque,
 Mendaciorumque arguere, refutare,
 Convincere queas, pariter & triumphare.
 Facit id abunde *Prodromus* tuus, cursu
 Bene ominatò. Quàm capis, tenes, stringis,
 Versas, reversas, excipis, trahis, gyras,
 Partes in omnes ! Quàm modò explicas æquò
Sinceritatem, referat ut suæ laudem
 Restrictionis. Fulcra quàm, probandi que
 Facis modos patere, quæis puto, fortè
Fortassè, dubito, quod sciam, videturq̃,
Vereorq̃, trutinæ nimis suæ imponit.
 Tam inanibus, tam frivolis, pudendis que
 Toti resistit Ordini, & fidem tollit
 Per secla firmam ; quam boni tot Auctores,
 Sancti, vetusti, Ecclesiæque supremi
 Antistites, in literis suis dudum
 Stabilire soliti sunt. Sed his quoque illudit,
 Et pseuditatis affricat notam Papis.
 Ecclesiæque qui ritibus sacris præfunt,
 Quibus una cura, furfures ut ablegent,
 Verumque servant pollinem ; vocat Patres
 Hic fabularum, seligereque commenta,
 Et inesse lectionibus sacris, scribit.

Quàm dejicis! Quàm de suo trahis curru!
 Ignatianas ponderis quàm inæqualis
 Narrationes fuggeris, probas, vincis!
 Exsurge, *Papebrochi*, tuere te, Patrem,
 Tuos, Societatem. Paris potes quòd sint
 Monstrare ponderis? Potes? Laborare
 Desiste, nunquam poteris. Hunc tibi exemit
Valens laborem, *Prodromo* suo absolvit.
 Scio filebis. Sed silentiò præstas
 Quid, quàm fateri, non parem esse te, stratum,
 Pessundatum? Nec posse te, tuorumque
 Ullum, *Valentino* venire contrà. Non,
 Non dico nimium. *Prodromus* satis primò
 Cursu probavit. *Prodromus* satis totam
 Movit Societatem. Nec invenire unum est,
 Respondeat qui *Prodromo*? Venite: omnes
 Exspectat unus *Prodromus*. Sed unum te
 Magè præstolatur. Tu tuis reluctantem
 Nugis vocasti primus ad refutandum,
 Infulsitas tua quæ dedit. Nihil salis.
 Ergo Societati? Tuos ut excessus
 Tuam fatuitatem, Tuumque ineptire,
 Condire possit? Misera! Non *Valentini*
 Opus laceffere calamum, resistendo
 Si non eras; *Papebrochius* nihil contrà
 Si ferre possit. In suo sapit solus
 Libro, in suo convitia vomit & effutit
 Quæcunque Libro; fabulisque, nugisque,
 Involvit unus omnia: unus at contra
 Si *Prodromus* præcurrat, & bonò nugas
 Modò refellat; pisce mutior, totus
Siles, & *filebis*, impotens refutare.
 Bellare qui vult, arma qui movet primus,
 Exspectet arma. Primus insilivisse,
 Convictus es (*Discordia* probat *Pomum*)
 Fugisque primus? Siste te, fugam siste,
 Te provocanti siste. Provocat, nuper
 Te provocantem. Sed *siles*, *silereq;*
 Unum est refugium. Societas suò victa
 Silentio est, silentio triumphata.

Aliud.

De Emissio ab Emissariis semi-foliolo.

183. **F**inieram. Gœpere loqui. Qui? Nominis expers
 Gallus, qui Regis quasi Consiliarius, illô
 Scribitur ornatus titulô. Qui? Vel *Papebrochus*,
 Vel duo, non parvâ qui nobilitate superbi,
 Pro gladio calamum sumpserunt. Moguntia pennam
 Addit & Patrem, qui partem interpretis egit,
 Rem quasi sit magnam molitus. Pro folio inani
 Ille labor? Foliô firmis rationibus orbô,
 Rancidulis plenô garritis, insuper ipsos
 Contra Pontifices celebri? **PAPEBROCHIUS** unus
 Usque excusatur, multis attollitur unus
 Laudibus, in multis nimis est dum erroribus unus.
 Quis laudat? Gallus, qui *Consiliarius*: at qui
 Interius bene si quærat, quam **PAPEBROCHUS**,
 Non alius poterit reperiri. Resque, modusque,
 Verbaque, non alium declarant, quàm **PAPEBROCHUM**.
 Et sit ab illo alius; Foliô quidnam efficit istô?
 Nil probat; affectum loquitur, pro *Iesuitis*
 Est totus, quasi sit grex impeccabilis; Ordo
 Carmeli nihilum quasi sit, quasi fungus inanis,
 Sint omnes pariter Fratres, & inutile pondus.
 Tu de *Consilio*? Sociorum, credo; nec ullus
 Advocet ad sua te Rex *consilia*, unus in ipsos
 Qui trahis errores, adamasque, tenesque, fovesque;
 Omnia dicere dum satis est, nihilumque probare.
 Non ego te miror; *Socios* demiror. Sattibi laudis,
 Pro *Sociis* quod stare potes. Potes? Et satis illud,
 Stare quod es visus. Norunt attollere *Patres*;
 Nobilis en, quàm spontè suâ, stat pro *Sociorum*
 Causa! Non favor hunc pellexit, gratia nulla,
 Munera nulla, quibus nunquam fors fecit egere:
 Traxit amor veri. Larvam modo deme; sub ista
 Sindone quàm fraudes, nihil invenis. O miserum te.
 Bis miserum, **PAPEBROCHE**, tibi solamine tali
 Sic si opus est, & tam miserô! defendier ut te
 Tam vacuô, vapidôque velis foliô, quod & ipsum

Te fecisse putant omnes ! Solamen inane est,
Et deploratus post tot tentamina casus.

SERENISSIME PRINCEPS,

184. An nondiquidò constat, Societatem novas fieri AMYCLAS, dum refugit ad silentium, omnibus justitiæ modis obstricta ad respondendum ? Sanè Papebrochius, dum suum tantis promovet curis & scriptionibus stratagemam, suam prodit causam, & suò se perdit silentiò. Vale Serenissime Domine, & malè suatum, damna bene Silentium. Plura garrit pridem editum responsum Parisiis, 1. Julii, 1683.

Responsum hoc, est versa à me responsio suprà num. 34.

Reflexiones
ad Amyclas Jesuiticas.

185. Tota hujus energia scripti latet in Adagio, *Amyclas perdidit silentium*. Explicatur illud num. 180. & innuit, Papebrochium suo perdi silentio, uti Amyclæ, indicto civibus silentio, perierunt. Bellum effugium ! Dum effudit errorum & injuriarum plaustra, fugere ad silentium, in illo acquiescere, quasi si fecisset omninò *Nihil*, si nocuisset omninò *Nihil*. Ubi latratio conscientiæ, ubi obligatio ? Estne & illius JESUITICUM Nihil ? Aliamne habent illi, quàm homines alii, conscientiam ? Non aliam aut natura, aut Deus indidère. Quid ergò ? Alium habent aliorum contemptum. Sed an non sciunt illud : *Va qui spernis, nonne & ipse spernèris*.

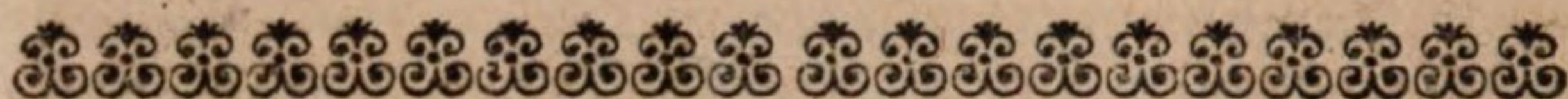
186. Quod si non teneatur conscientia Papebrochius, aut ad illatæ satisfactionem injuriæ non moveatur ; pudore deberet suffundi, & ad satisfaciendum incitari. Nam, ut suprà refleximus, nullus miles aut nobilis adversarium suum sic unquam provocavit ad duellum gladii, uti author Prodroimi Papebrochium provocat ad duellum calami. Illius miratus sum confidentiam, & hujus indignatus imbelliam. Appono, ut miretur mecum Lector Carmelitam provocantem, & Jesuitam detrectantem. Sic itaque Harpocratem Jesuiticum num. 200. finit R. P. Valentinus à S. Amando : *Insignis verò laus, cum pro luitu plena injuriarum plaustra convexeris, ubi decutimus ista nos, ubi obducimus illis, ubi diruimus, ac satisfaciendi obligationem*

tionem ante oculos ponimus, aspernari, & solo vindicare contemptu! Insignis satisfaciendi modus! Sanè hæc si obtineant, liceatque quibuslibet Acta Sanctorum vaniloquiis (ut quàm molliſſimè dicam) dedecorare; quod Domitius Afer in re simili, non meritò ego dicam, Centumviri, hoc artificium periit? Fateor, ingens opus est Acta Sanctorum, labor immensus; Sed cuius omne artificium, cuius omne meritum perit & laus, si pro sanctitatis insigniis, strues fiant foeta injuriis. Et injuriis, quibus expectanda nunquam satisfactio, nunquam compensatio? Quem tu illum Philosophia Professore, aut Theologia dices Doctorem esse, suo qui è cerebro multa & varia coaceruaret in thesibus placita, exoticas addensaret positiones, non paradoxa modò sed adoxia verè themata protruderet; eaque cum omnium elevatione condiret, cum omnium inequitatione insigniret, quasi magistrorum magister; & ad oppositarum momenta rationum non tantùm non respondere non posset, sed respondere utique non vellet; nonne tibi videatur omnium ille dignus sibilis, & obtorto collo è cathedra deturbandus? An hic aliter? Sui effutire somnia cerebri, adoxia de Carmeli Ordine protrudere themata; quin velle & jactare, quasi re bene gesta, usque & usque prosequi, eandem usque & usque iterare crambem; nos Carmelitas respondere, rationum momenta obducere, argumenta contra opponere, adducta ab Adversario solvere, ipsum provocare; & ad nulla provocanti respondere, imò respondere non velle, nihilq; omnino velle dare satisfactionis? Nihil? Hoc est, quod admirationem incutit Eruditis, quodque videatur à promissa & protestata sapius ire longius sinceritate. Estne illa cordi? Bene est, provocamus, sui monemus debiti, expectata monemus palinodia, suam inculcamus obligationem; ut sciat Societas, jam toti illam innotuisse Mundo, & toti Papebrochium illam debere Mundo. Toti illam debere Mundo, & non dare? Quid, quàm non posse dare? Si possit (quod utique velim, & ipsius causa opto & voveo) incipiat rationes collidere; meis insistat, ut ipsius insisto, vestigiis; ponè & pressè sequatur, prematque, me mihi representet; meos mihi lapsus erroresque (sic ubi abivi à vero) suggerat & efferat, nihil deprecor; rogo potius, mihi hunc favorem, sibi laborem gratificetur, nec habebit, uti est manetque ipse, cunctatorem. Hoc agamus, si verè & sincere ad veritatis velimus penetrare cubilia. Incipiat, & non, ut suo fecit in Majo, querelarum lappas oggerat, non urentes magnorum virorum elevationum urticas interse-

rat. Rem, rem, de qua questio, tractemus. Si vincar; quam ipsum flagito, palinodiam spondeo. Non simus inter istos, qui (Quintiliani verba sunt) velut sacramento rogati, vel etiam superstitione constricti, nefas ducunt à suscepta semel persuasione discedere. Non simus inter istos, de quibus scribit Seneca: Vilia nostra, quia amamus, defendimus; & malumus excusare illa, quàm excutere. Damnabo mea, si aberravi; iam damno: sequere damnantem, sequar recitantem. Laudo provocantem Carmelitam, non laudo detrectantem Jesuitam. Ubi pristini animi? ubi antiqua gloria? In uno decrescit & emarcescit Papebrochio, in uno invenitur tota minus habens Papebrochio. O Iesuiticum nihil!

Jesuitici nihili

Pars III.

SUADA HARPOCRATIS

Sive

P. DANIEL PAPEBROCHIIUS Jesuita
à Carmelitis convictus

Sibi

Suadens silentium.

187. **H**arpocratem pro Deo habitum silentii, *Harpocrates Carmelitanus* in sui innuit initio, & magis clariusque *Harpocrates Iesuiticus* num. 159. Hinc suadæ Harpocratis titulum & honorem sibi ascivit R. P. Papebrochius, dum per fictum semifoliolum sibi suavit silentium. Sequitur SUADA.

188. Iterum Harpocrates? Tertius annus est, quod Carmelitanus prodiit. Quasi miraculum fuit, mutus loquebatur. Muti ad id tempus RR. PP. Carmelitæ Discalceati fuerant. Dum illorum sancto abutitur PAPEBROCHIIUS silentio, appositum ori digitum Exalceatus R. P. *Maximilianus à S. Maria* dimovit, & loqui fecit Harpocratem, quasi præsciens, PAPEBROCHIIUM fore Harpocratem, id est, qui neque auderet, neque posset respondere. Epigramma loquebatur:

Eliaci Harpocrates, dum sic siluere, fuerunt;

Nunc loquitur, PAPEBROVCK fiat ut Harpocrates.

Præ.

Præfagium fuit. At secutus *Harpocratem* PRODRONUS CARMELITANUS R. P. *Valentini à S. Amando*, in Sigalionis antrum PAPEBROCHIUM detrufit, impotem respondere. Trahebat pro appendice HARPOCRATEM JESUITICUM. Deus, quàm loquacem ! Adhuc loquitur, & quinque obligationis vincula, quibus ad loquendum, respondendum & satisfaciendum PAPEBROCHIUS constringitur, adhuc garrit. Ille quasi Sampson efflet, rupit vincula, teneri aut cogi nescius Jesuita. Quis domet ? Quid tamen faciat convictus, & impotens respondere ? Ad convitium conversus, omnem in Carmelitas vertit Scandalorum originem ; omne ab illis ortum dissidium ; illos provocasse ; & sic, quidquid dictum scriptumque fuerit, illis esse imputandum. Sparsus rumor in vulgus, sparsus apud eruditos & magnos, fociorum loquentia, veri umbra videbatur. Gnavus contrà venit iterùm calamus *Valentini* fugavit umbram, POMUM DISCORDIÆ scripsit, & illam ipsam *discordiam* Societatis foetum fructumque ostendit. Legatur : evincit. Quid obturato iterum ore PAPEBROCHIUS ? Frontem perfricuit, nec melius visum ei consilium, quàm ad *Harpocratis* confugere *mysterium*, SILENTIUM. Quo enim alio convictus ? Quo alio impotens respondere.

189. At turpe visum, confugere Jesuitam ad silentium, impotem respondere esse, victum à Carmelita. Ut catus est, modum, qui honestet silentium, invenit. Est ille, suaderi illud à doctis & magnis viris : non teneri ad respondendum *Nugis, Quisquiliis, Fabulis* ; Sic Carmelitanam vocat ille historiam. Placuit consilium. Excogitata anonyma est epistola, quæ omnibus illum oneraret laudibus, omnibus Carmelitas deprimeret vilipendiis, omnibus inculcaret modis, ad omnia à Carmelitis scripta, SILENTIUM. Scripsit, suis communicavit Partiariis, per illos prælo dedit, vulgavitque ipse per se.

190. Sic *suadens* epistola SILENTIUM recusa fuit Antverpiæ, Leodii, Moguntiaë, alibi ; à PAPEBROCHIO ejusque fociis & partiariis per Belgium, Germaniam, Franciam dispersa ; itura, ut ipse fatetur, per Italiam, Hispaniamque. Nullius hic dicere aut testari sufficeret, nisi ipse diceret & testaretur. Dicit autem in epistola, quam Augustam Vindelicorum amico scripsit. Sic habet : *Haud facile enumeraverim viros eruditos omnium nationum, qui suis me litteris hortati sunt, ut libellos prædictos nullò responsò dignos censerem, neque tempus utiliori consecrandum operi refutandis ejusmodi QUISQUILIIS con-*
tererem ;

tererem: controversia toti satis superque factum in Aprili & Majo. Fuerunt etiam in Francia viri aliquot nobiles, qui istud, quod mihi per suum cupiebant silentium, voluerunt edito publico scripto iustificare, quod deinde hic Antverpia, Leodii & alibi recusum, in Germania quoque loco non unico Latinum prodiit, & (ut mihi scribitur:) in Italicam atque Hispanicam linguam versum similiter ad eundem finem imprimitur ab iis, quibus molestissimum est, tantam animositatem dictorum Patrum in defendendis MERISSIMIS FABULIS tolerare diutius: in quibus etiam fuit Serenissimus Ernestus Landgravius Hassiae, cuius mandato Vice-Cancellarius ejus versionem vulgavit, quae est Moguntia recusa. Exemplar fortasse videris: mitto ego Originale Gallicum, unà cum thesibus Biterrensibus eo fine recusis, ut Moreri iustificetur censura, Apocryphas narratiunculas appellantis omnia, quae boni Patres tam operose inculcant, & quidem velut dogmata Theologicè certa ac demonstrabilia; quorum interim etiam illos pudet, qui in Ordine isto tolerabilius insaniunt.

191. *Quam se suo prodit indiciò Sorex! Non tempori sivit, ut revelaret; non aliorum ingeniis, ut eruerent; se ipse intempestivò gaudiò prodidit. Prodiderunt & se ubique focii, dum nimio cum plausu epistolam vulgarunt, & plenis manibus disperferunt. An autem sic imponere posse omnibus doctis putarunt, ut nemo fucum fieri deprehenderet? Malè augurantur, si putant. Partiarios aliquot in partem traxerunt, inter quos extollit PAPEBROCHIUS Serenissimum Hassiae Landgravium. Omnia in speciem majora. Sed hanc Harpocratis Suadam alia Carmelitæ (sic res indicat) dissuadet Suada Landgravio. Communico, quae in meas devenit manus, epistolam.*

SERENISSIME PRINCEPS,

192. „Suscepisse Serenitatem Vestram, contra totum Carme-
„litarum Ordinem, causam P. PAPEBROCHII, vel exinde pa-
„tet, quod haud ita pridem (uti ex ipsismet praefati Patris litteris
„22. Aprilis Antverpiâ Augustam Vindelicorum missis liquidò
„mihi constat) per suum Vice-Cancellarium versionem vulga-
„verit, alicujus epistolæ, quae scripta fingitur, ab Anonymo
„quodam Regio Consiliario, ad Dominum Antonium Wion
„de Heroval. Id quod Serenitas Vestra, in praëjudicium totius
„Carmelitani Ordinis fanè non debuisset facere, antequam
„prudentissimò suo judiciò, maturè ponderasset tot celeberrimorum

morum Scriptorum Auctoritates, tot summorum Pontificum
 Bullas, Brevia, Constitutiones atque decreta : tot etiam Emi-
 nentissimorum Cardinalium declarationes, qui sepositò parti-
 um studiò, sustinent, probant, defendunt, declarant ac defini-
 unt, Carmelitani Ordinis hæreditariam à magno Dei Prophe-
 ta ELIA successionem, quam etiam in hanc usque horam, im-
 pugnavit nemo, nisi vel in nostris historiis fuerit hospes & per-
 egrinus, vel intellectum habuerit sinistris opinionibus præoc-
 cupatum. Pròindè summoperè miror, hanc successionem (in
 qua controversiæ totius cardo versatur) à Vestra Serenitate sic
 tacitè impugnari, ut versionem memoratæ epistolæ probarit,
 atque per suum Vice-Cancellarium vulgari mandarit. Certè
 haud levis, toti nostro Carmelitano Ordini infertur injuria,
 dum in illa epistola asseritur, nos nostram antiquitatem, &
 hæreditariam ab ELIA successionem, ex Apocryphis fabulis,
 & figmentis probare. Nam illam probamus (ut innume-
 ros à fide & doctrina conspicuos Authores præteream) ex
 præcipuis ipsiusmet Societatis Jesu scriptoribus, P. Francisco
 Suarez *tomo 4. de Relig. tract. 9. l. 2. c. 10.* P. Gasparo San-
 cio *in 3. Reg. c. 17. n. 12.* Cornelio à Lapide *in 3. Reg. 78.* Ja-
 cobo Saliano *tomo 4. suorum Annalium ad annum mundi*
3139. Jacobo Tirino *in cap. 17. l. 3. Reg.* Jacobo Lobetio in li-
 bro, cui titulus: *Gloria Patriarcharum.* Ildephonso de Flo-
 res *ad c. 24. Eccles. n. 1659.* Paulo Zehentner in Promonto-
 rio malæ spei *l. 3. §. 13.* Stephano Binet, Nicolao Lancicio,
 Josepho Andres, Bellarmino, & Bollandò. Habendane il-
 lorum scripta pro *apocryphis*, FABULIS, & *figmentis*? Pro-
 bamus successionem nostram, ex Bullis, Brevibus, Constituti-
 onibus & Decretis Summorum Pontificum, qui diu vixerunt
 ante sæculum XII. ut Stephani V. Leonis IV. Adriani II. Ser-
 gii III. Alexandri II. quorum summaria referuntur & con-
 firmantur à Sixto IV. Gregorio VII. Paulo V. Clemente X.,
 illorumne Bullæ, Brevia, &c. habenda pro *apocryphis*, FA-
 BULIS, & *figmentis*? Probamus ex Eminentissimorum Car-
 dinalium declarationibus, illæ ne habendæ pro *apocryphis*,
 FABULIS, & *figmentis*? An tot classici scriptores *fabulosi*?
 An Pontificum Bullæ, *fabulæ*? An Cardinalium declaratio-
 nes *fabulæ*? An summi Ecclesiæ Præsules approbant *fabulas*
 & QUIQUILIAS? Nemo dixerit, qui bonus Catholicus.
 Et tamen dicit P. PAPEBROUCK, dicit author illius episto-
 læ, non dicturam autem Serenitatem Vestram, dum melius se
 informa-

„informarit, animus mihi meus dicit. Et ne dicat, necesse est,
 „ut uni PAPEBROCHIO præferat tot celebres ejusdem So-
 „cietatis scriptores; uni suspecto Joanni Phocæ, tot Summo-
 „rum Pontificum Bullas, totque Eminentissimorum Cardina-
 „lium declarationes. Authoritatem Cardinalis Baronii, peni-
 „tius qui considerat, pro Carmelitis plus, quam contra facere,
 „dicet. Deprehensus itaque inter respondendi angustias PA-
 „PEBROCHIUS, haud alia jam scit methodo se tueri, quàm
 „emendicatis ejuscemodi ab aliis semi-foliolis; & facile nobis
 „esset, Thraſonica illi epistolæ, aliam multò splendidiorem op-
 „ponere, ni sciremus, jam perfectam esse illius Spongiam, quam
 „ut primum typi beneficio, lucem viderit, vestræ Serenitati mit-
 „tam, ut ex ea pateat evidenter, quàm longè valentioribus tu-
 „cantur armis sua jura Carmelitæ, quàm ea sint, quibus illa
 „impugnat PAPEBROCHIUS, quippè qui Carmelitis impla-
 „cabiliter offensus, pro rationibus, sui tantum effutit somnia
 „cerebri, qui haud alia offert argumentorum pondera, quàm
 „consuetum & insulsum suum *Non disquiro, puto tamen, mihi*
 „*videtur, cogor dubitare. Conjectura est, &c.* Quodque ab-
 „surdum est, & Ecclesiastico Scriptore prorsus indignum, teme-
 „rario ausu, Scriptores falsificat, id quod solemniter fecit in
 „Jacobobo de Vitriaco, & abundè probat Author Prodomi,
 „Reverendus Adm. P. Valentinus. Societati non invideo suæ
 „Serenitatis affectum; hoc tantum opto, ut ille prudentiæ
 „prospectum, quem sua Serenitas omnibus Religiosis Ordini-
 „bus debet, non adimat. Deus interim Serenitati Vestræ per-
 „petuam vitæ tranquillitatem & incolumitatem largiatur,
 „quod eo animo & affectu opto, quo maneo.” &c. N. N.

193. Qui anonymam epistolam ad hanc contulerit, facile de-
 prehendet, fucum fieri, & totì imponi mundo. Mos socio-
 rum, dum victi sunt, ne victi videantur, canere victoriam. Hinc
 tanto molimine protrusa, promulgata fuit suadens silentium
 epistola. An decens, quia suatum? An, qui raptis alienis fur
 est, excusandus à restitutione erit, quod sint qui suadeant non
 restituere? Idem hîc est. Urgent Carmelitæ, illatas injurias,
 ablatum Sanctis cultum, ablatum integro Ordini honorem; &
 PAPEBROCHIUS, quia sibi suadet silentium, excusabitur à
 restitutione? Quid affectæ ipsis Pontificibus falsitates? An ju-
 stum & decens ad illas silentium? Nec Battus dixerit, nec Davus
 putaverit. Justitiæ res est, non affectus. Alteram partem audite,
 convincentem Prodomum legite, tum judicate.

194. Hoc facite, & invenietis, quàm verum sit, quod PAPEBROCHIUS in Aprili in Commentario ad vitam S. Alberti numero 56. præivit : *Non est facile erudito huic seculo, quo omnia ad fundum excutiuntur, plumbum pro auro supponere, sic ut diu fraus lateat. Plausum fortassis initio referunt aliquem, dum fulgent magni nominis specie obducta : sed ubi intimius considerantur, & criticum examen talia subeunt, in risum vertitur admiratio, & causa, cui fulcienda fuerant fabricata, mirum in modum ista præjudicant.*

195. Quàm plumbum pro auro supposuit ! Pejus etiam ; purum putum aurum falsificavit. Vel solæ Pontificum Bullæ, an non aurum ? Vix pro auri-chalco sunt PAPEBROCHIO. Apage omnem *Suadam* malum illi *suadentem* silentium. Egregia laus, dum læsa exigit satisfactionem justitia, dum læsa illam imperat conscientia, dum data illam urgent scandala ; magis injurium *suadere* silentium. An innocens, qui fovet, laudat, juvat nocentem ? Attendite docti ; rei damnate SILENTIUM, reum *Responsi* admonete. Bona hæc suada, utilis, sancta, necessaria. *Sic vos suadete* : ipse autem R. P. PAPEBROCHIUS, ut justè debet, dicat :

OBMUTUI, & *humilitatus sum*, & SILUI à bonis.
Psalm. 38.

Reflexiones

Ad suadam Harpocratis.

196. Bonæ *Amyclæ Iesuiticæ* fuerunt, explicantes cursum Prodromi ad Papebrochium, cursumque Papebrochii ad silentium. Nempè voluit videri suusus silere, quia nec potest, nec potuit respondere. Sed melior etiam hæc Harpocratis suada videtur. Certè de Pomo discordiæ meminit bene, quod imputandam Papebrochio scandalorum originem probet egregiè. Et originem semi-folioli, seu anonymæ anonymi Consiliarii epistolæ, suprâ num. 7. præmissæ. Peponem pro corde habeat, qui illum illius authorem non noscat. Bene Responsionis author Consiliarium in toga deprehendit Iesuitica. Ego nullus capio, aut possum capere, quomodo scandalorum author, ruptæ pacis author, tam crassorum errorum author aut velit silere, aut tutò possit silere. Dicant Eruditi, dicant docti, quique vel aliquid modò de theologica libarunt scientia, an à

fatisfaciendi obligatione censerī possit immunis. Nisi fortassis Carmelitæ radicem obligationis non attingant, aut falsorum illum criminum faciant reum. Sed hoc ipsum urgere debet ad respondendum, & ad suam declarandam innocentiam, & imposturas, si quæ sunt, Carmelitarum detegendas. Si non faciat, si facere non possit; quis reum videri non pronuntiet.

197. Sed putat *num. 190.* non teneri respondere *nugis, quisquiliis, fabulis.* Vel hoc ipsum responderet, probaretque, esse *nugas, quisquilias, fabulas.* Scio enim, quod sic Carmelitanam tot scriptoribus nixam, tot Pontificum testimoniis fultam, tot S. Congregationis recognitionibus & approbationibus firmatam, vocet ille historiam. Quoque magis *nugas, quisquilias, fabulas* repetit, eò magis se anonymæ epistolæ authorem prodit. Patet ex alia, quam negare non potest, Augustam Vindelicorum missa, in qua eisdem utitur phrasibus & titulis. Scribit enim : *Suis me litteris hortati sunt, ut libellos prædictos nullo responso dignos censerem, neque tempus, utiliori consecrandum operi, refutandis ejusmodi QVISQVILIIS conterrerem.* Et statim iterum : *In defendendis merissimis FABVLIS.* Tetigit *num. 191.* author suadæ, ajens : *Quàm se suo prodit indicio forex!* Tetigit, nec circumlito deceptus fuco est. Putem, ad has diluendas injurias aliqua opus videri responsione: puto, neutiquam satisfieri malè à se sibi suaso silentio. Quis silens satisfecit unquam?

198. Inter suasores, Serenissime Princeps, vestram numerat Serenitatem: nec tantum; sed & versionem in latinum imputat, ut quæ illam suo mandarit Vice Cancellario. Gratificatur amplius, dum Moguntiam editionis indicat locum seque belli exemplaris fatetur distributorem. Utque plenum præstaret obsequium, Theses Biterrenses addidit, ne quid omitteret, quo Carmelitanæ officeret historiæ, & heri natam Moreri attolleret authoritatem. Multum tibi Carmeli debet Ordo, bone Papebrochi. Multum debent in eo illi, quibus *pudorem & tolerabiliorem* attribuis *insaniam.* Aliquos igitur censes *insanire INTOLERABILITER.* Quos, nisi illo in Ordine inter primos, qui Patrem Ordinis volunt & tuentur S. ELIAM esse, Bachones, Waldenses, Bostios, Sorethios, Lezanas? Magnis nominibus magnam inuris injuriam. Quid Author Prodromi Valentinus, qui vivis depinxit te coloribus, tuum detexit *Quendam*, tua te exuit sinceritate? An dicere consequenter debes, *INTOLERABILISSIME insanire?* Quid ais? Adhuc putas, te posse

re posse silere? Doctiorem consule, quàm teipsum. Qui dicat, non invenies: nisi Emissariorum aliquem, tuum qui plumbum putat aurum esse, quia suppositum à te. Redi ad *num.* 194.

199. Quid videtur? An non doctior, qui *Suada tua Iesuitica* Suadam opposuit Carmelitanam? Quàm planè & intrepide? Sic solent bonæ causæ defensores. Et rectà ad Serenissimum ivit Landgravium, sine diverticulo. Bene, meritò; dum videbat suam Serenitatem Papebrochii suscepisse causam.

200. Quàm acriter insurgit in eos, qui Carmelitanam historiam habent pro fabula! Jesuitis contra Jesuitam utitur. Vel scripta eorum habere Papebrochius pro fabulis debet, vel historiam Carmelitanam pro non fabula; ne primarii Jesuitæ sint fabulatores. Pontificum utitur Brevibus & Bullis, historiam Carmelitanam confirmantibus. An vult & Pontifices esse fabulatores? A Germanicis abi longè, Papebrochi, partibus, procul ab Ascalone & Geth: Vigent ibi hæ voces; tu comprime, ne partium te putent suarum. Nimis hic exorbitas, bone Pater, nimis devias. Ni eluas; manebit hæc æterna tuis in Scriptis nota: **JESUITÆ PONTIFICES FACIUNT FABULATORES.** An potest præteriri illa silentio?

201. Et Baronii attingit auctoritatem, quasi putet (quod & ego puto) non esse faciendam tanti, ut ab illius non liceat mente recedere. O quot Eruditi doctique viri, etiam Jesuitæ, recedunt à Baronio! Facile foret, si laboris luberet tanti, plures adducere, qui pensi nihil habent, abire à Baronio. Quin à Carmelita audiui, ipsum à Baronio recedere Papebrochium, dum ait se non recedere. Si sponsia prodiret, illius aliquid haberemus argumenti. Abundè est, Carmelitanæ hujus authorem epistolæ notare, plus pro Carmelitis Baronium, quàm contra facere. Ostendit in *Pomo Discordia* Valentinus: ibi vide à *num.* 303. ad 311. Cur non contra venit, ostenditque (si putet ab eo non recedendum) pro se plus, quàm contrà facere? Non potest? Est igitur etiam in allegato Baronio *Iesuiticum nihil.*

202. Ad sponsiam, toties clamatum in Germania Hylam refugit. At inventus nondum ille Hylas est, nondum, promissa toties, apparuit sponsia. Moræ impatiens, iteratus molestus fui vicibus, itidem rogans, an & quid esset de sponsia, an necne ventura? Tandem epistolæ fragmentum accipio, scriptæ ab Authore Sponsiæ ad R.P. Priorem Carmeli Francofurtensis, qui mihi communicavit, & hic subjicio.

203. De Spongia quod urges jam sapius, habe. Nondum tot tuarum petitionum protela eam elicuerunt, neque, spondeo, elicient. Compeditur tenetur, numellis constringitur. Miraris & rogas, quis misella illas injecerit Spongiae? Nihil metue; ob nullum merita crimen est. Injecit, cui rerum summa potestas, summus Pontifex. Enodo. Victam se in victo dolens Papebrochio Societas, SS. D. Innocentium XI. adiit, querelas detulit, utrique petiit parti imponi silentium. Annuit S. Pater, & per Eminent. Cardinalem Cybo inhibitionem R. adm. P. Danieli Scoppa, Procuratori nostro Generali intimavit, ille Provinciali nostro, hic mihi. Ha compedes, ha tenent numella Spongiam. Ego petebar: quod à meo timerent calamo, jam experti. Constrictam hinc teneo Spongiam, inhibitionis reverens, & summo obsequens Pontifici. Par utinam tenuisset reverentia Iesuitas, & gallicam illam suffocasset epistolam! Nulla fuisset opus Spongia, quæ contra illam modò epistolam eratitura, suisque erat illam aquis dilutura. Verum ut sui monitioni Generalis illisit calces Papebrochius, ita inhibitioni fecit Pontificis, sisus ita sub Consiliarii Regii latiturum toga, nulla ut de se haberi suspicio posset. Hoc certum: non est suo frustrata sine inhibitio: tenuit meum illa calamus, Spongiam impedivit. An proditura ergò nunquam? Si pax coëat, si sociari Societas possit, æternis manebit depressa tenebris, futura blattis esca: si insociabilis maneat Societas, effringet carceres, proditura in lucem, garritura, quæ non exspectat Societas. **A LIBELLO SUPPLICE**, qui Romam & per orbem missus est, omnis pendet expectatio &c.

204. Vel Carmelitarum causa gaudeo, non timiditate aliqua Spongiam, sed religione detineri. Magnum tenuit nos illius desiderium, major tenebat spes plura eruendi, quæ Jesuiticos depressissent animos, & rupti non tantùm amoris, sed negatæ Pontificiis jussis reverentiæ ostendissent reos. Quantus enim in bis edendo, communicando, vertendo, spargendo isto anonymæ epistolæ semi-foliolo fervor, quanta cura Jesuitarum! Totius quasi Societatis res agi videretur. Nunquam tanti mihi visa Scripta Papebrochii, ut semi-foliolo malè nato, malè educato, suam in periculum existimationem duceret Societas. Optatum Societati effectum optata dedit inhibitio. Solis nocuit Carmelitis, justæ solum nocuit causæ.

205. Sed pergo, imò in eodem hæres numero: non enim prætereunda sic usurpata Papebrochio Authoris irrefragabilis falsi-

falsificatio. Arguitur enim Jacobi de Vitriaco Cardinalis falsificasse textum. Inquisivi, inspexi, legi: falsificavit. Adivi Prodrumum : Suaviter æquè ac fortiter ostendit *num. 107.* Quis crederet, nisi scripta ostenderent & convincerent, ejusmodi in Religiosum animum posse cadere? In Papebrochii cecidit. Desinat ipforum Bullas Pontificum velle IMPOSTURÆ arguere, ipse illius nimis clarè convictus. Unum hoc satis est, ut nulla ei ab Eruditis omnibus fides habeatur. Frangenti fidem, fides negetur eidem.

206. Et aliquis, cui mica salis in corde, favere velit sic falsificanti? A facienda aliquis absolvat restitutione? Tum omnes curent auferri furcas, & fures omnes absolvi. Bona autem est reflexio, non eruditos aliquos illum absolvere, sed ipsum seipsum: non doctos aliquos illi suadere silentium, sed sibi seipsum. Qua quis insaniorem insaniit unquam insaniam? Aliorum foret ignoscendum affectui: Simili nequit ignosci dementiæ, quamvis videar dicere debere, malitiæ. Linquo judicium doctis, an non verè sit *Iesuiticum Nihil.*

207. Agebat nuper de Bonis Catholicis *num. 32.* Boni est Catholici, Catholico subdī capiti, id est, summorum scita & iuxta Pontificum revereri. An facit Papebrochius? Non modò illa discutit, sed excutit, sed accusat falsitatum & imposturarum. Undè bene concludebat R. P. Stephanus Carmelita in sua ad Sereniss. Landgravium responsione: Nemo dixerit, qui bonus Catholicus. Nunquam ego. Sed nec ultrà me ingero. Stupeo & horreo. Supra omne hoc *Iesuiticum nihil est.*

208. Porro optima omnium reflexio est de supposito, pro auro, plumbo. Veritas aurum est: plumbum, & plumbo peior falsificatio. Pontificum Bullæ aurum sunt: plumbum, falsifatis affricatio. Nunquam à restitutione absolvendum dixerò, qui supposuerit plumbum pro auro. Et tantus est Papebrochius Theologus, ut per emendicatum à se putet se excusari silentium? Cæcitas major Cimmerica. *Iesuiticum nihil.* Ex nihilo nihil fit. Dicat igitur bonis pater, uti suadet suada, & exigit iustitia,

OB M & TVI, & humiliatus sum, & SILVI à bonis.
Psalm. 38.

Jesuitici nihili

Pars IV.

Jesuitica ad epistolam, in Suada contentam,

RESPONSIO.

Admodum Reverende Pater,

209. Litteræ Reverentiæ Vestræ ad septimum Calendas Julii Francofurti datæ Serenitati suæ per postam rectè sunt traditæ. Toto regiminis sui tempore, quod in sextum penè suprâ trigessimum excurrit annum, Serenitas sua nec Cancellario unquam usa est, nec Vice-Cancellario. Nec moderno Cancellariæ Directori, Doctori Joanni Nicolao Trarbach, tantum constat de epistola, cujus Rev. Vestra meminit in suis, quantum Reverentiæ vestræ de multis omninò rebus, quas nunquam didicit. Et undè quæso dubitabit Serenitas sua, PP. Carmelitas saltem aliquo vestigio descendisse à Carmelo, & secundum quid veros ELIÆ Successores esse, dum iidem scilicet Carmelitæ, in causa contra P. Papenbruch, spiritum ELIÆ, ad ignem etiam è Cælo, si possibile fuisset, exposcendum (juxta illud, *Tange montes & fumigant,*) plusquam eum, cujus Spiritus filii esse debuerint, satis apertè demonstrarunt.

210. Serenitatem suam nec tangunt nec angunt vestræ è nimio honoris studio, seu ambitione potiùs, quàm alio fonte promanantes *quisquiliæ*: nec se illis misceri patietur, solidioribus occupata: isto enim vero zelo accenditur, & quidem rectissima cum intentione tam pro Gloria Dei, quàm pro salute & conversione Fratrum nostrorum errantium adversus omnia, quæcunque eorum obstant reductioni. E quorum genere meritò censentur illa, quæ, licet post Scripturam Canonicam, & indubitata Ecclesiæ Sanctæ dogmata, modò sint luci data; nihilominus pro æquè authenticis & infallibilibus universo Christiano populo proponi volunt, per quæ Religio Catholica & Christianismus universus hæreticis & infidelibus sæpè numero

merò redditur suspectus : & præstaret omninò , ut ingens rerum ejusmodi congeries nec lucem aspexisset, nec hominum plurimorum animis ita penitus insedisset. Si testamento utrique coætaneus & tam veteranus est Carmelitarum Ordo , ecur non illum sedes Apostolica antiquissimis Religiosis in Occidente Benedictinis, & in Oriente Basilianis præposuit , illique primas dedit.

211. Anachoritæ , ut arbitror , primi fuere, SS. Antonius, Paulus, Pachomius, & alii. Verum quid dico , forsan & illi è sacra Carmelitarum familia fuere ? Esto, vel secus. Quis autem, amabo , est iste Christianus, imo Religiose discretus procedendi modus, quò Patribus Carmelitis adversus P. Papebruch uti placuit ? etenim si Historiographus aliquis de Serenissima domo Hastiæ mentionem fecisset, & vocaret in dubium, an, Exempli gratia, Prima Principum illorum Prosapia, à Carolo Magno, vel antiquioribus Majoribus Genealogiam suam derivaret, de cætero nil scopticè, contumeliose nihil assereret; æquumne esset illicò, prout fecere Patres vestri, methodo tam parum ordinatâ, Satyricâ Christianæ Indoli, amorique, & Religiosæ modestiæ inusitatâ, ejusmodi Scriptorem aggredi, & sincera ejus sensa convitiari ? Non ergò alius defendendi sui vel proponendæ causæ modus & via ? Romam nonne petere, & ad Generalem Patris Papebrochii crimen , si quod est, deferre oportebat primum ; deinde , si minus ibi auditi fuissent, nunquid satius fuisset ad competens Urbis Religiosæ Tribunal causam suam agere ? An putatis vos Domini Patres Carmelitæ, Patres Jesuitas, nisi ex motivo Christiani amoris. Præpositis suis parendi, vobisque, parcendi studio, arena cederent & nisi unicè se continerent, ne hæreticorum sensiculos foverent ; an putatis, inquam, famosis vestris libellis non respondere & parem clamoribus vestris Echo reddere non potuisse ? Erras, mi Pater, & aberras vehementer : nam & illi ætatem habent, & sanè Christianè magis & laudabiliùs agunt, meritumque illorum majus erit apud Deum, & coram hominibus honor, quo carebunt vestri Spongiæ prestores, qui post tam seriam, & ad pacem, evitacionemque scandali, tam providè directam prohibitionem, nihilominus nituntur in vetitum, & loco, quo tollere lapidem offensionis deberent, petram novi scandali ponunt, & vulnus, cui mederi oporteret, faciunt recrudescente.

212. Quis crederet tam intempestivæ plenum æmulationis zelum & apprehensivam Indolem in animis profitentium soli-

tudinem Religioſorum tam altas egiffe radices ? Quafi verò fractus illaberetur orbis, & Cœlum minaretur ruinas, ſi quis aſi juſta rationum momenta hæreat dubius, num ita ſint, quæ de Ordine ſuo rata haberi volunt Carmelitæ. Profectò piſſimus religioſæ diſciplinæ & moderationis magiſter Thomas de Kempis alterius conſilii author fuiſſet. Et hoc denique aſſeverare aſſum, Serenitatem ſuam (quæ ſinceritatis & impartialitatis dudum inviolabilem proſitetur Regulam) Patrum Societatis Jeſu numquam ſectari & approbare partes, niſi uſque ad aras veritatis & æquitatis.

213. Hæc non eò ſcripta à me quiſquam exiſtimet, quò dubitem in minimo de antiquitate, auctoritate, & Sanctiſſimi inſtituti firmitate ſuper ipſum fundamentum Apoſtolorum & Prophetarum in ipſo ſummo angulari lapide Chriſto, abſit hoc ſuſpicari. Numeret quiſ ſtellas, ſi poteſt, & ego tot numerabo Heroës ſpirituales, Sanctitatis Magiſtros & Diſcipulos, qui in Ordine veſtro fidei veræ axem, ſapientiæ baſin, perfectionis apicem & felicitatis centrum reperere, perennent, & fulgeant hi virtutis radii ſine nebulis ſuper Eccleſiæ candelabrum, & virtuti debita laus & exiſtimatio, quâ creſcant in mille millia, etiamſi quiſ de origine ab Elia, & quòd Enoch in Paradifo Terreſtri à Chriſto Jeſu baptizatus fuerit, dubitaret.

214. Vale mi amantiſſime Pater, cui de cætero, omni, quo fieri poterit ſtudio, maneo addictiſſimus ad S. Goarem octavo Nonas Julii, anno 1683.

Joannes Georgius Maagh
Moſellanus Cancelliſta.

215. Amplum dat Jeſuitica hæc epiſtola reflexionum materiam, ſicque, per conſequens, amplam Jeſuitici nihili. Sed ut reflexiones cadant meliùs Patris Carmelitæ præmittenda eſt reſponſio, quæ debet admodum nihil illi Jeſuiticæ, ſed & illam ducit ad ſuum nihil. Nec celo Authorem, eſtque, qui primus mihi ad res Carmeliticæ facem prætulit R. P. Stephanus à S. Joanne Evangeliſta, dignus tum Francofurti Prior.

Clariffime Domine,

216. Litteras Dominationis Veſtræ, ex ipſiusmet ferentis manibus 14. hujus ritè accipi, quas ut bene intellexi, ita è ſuo non natas cerebro, perſpicuè cognovi, quantum enim Dominationo Veſtra de multis omnino rebus quas nunquam didicit.

Sere-

Serenissimum Landgravium, operâ Vice-Cancellarii usum, credidi ex litteris Papebrochii 22. Aprilis Augustam scriptis, quæ in-er alia, hæc formalia comprehendunt : *In quibus etiam fuit Serenissimus Ernestus Landgravius Hassiæ, cujus mandatô Vi e-Cancellarius ejus versionem vulgavit, quæ est Moguntia recusa.* A quo ergò accepit Papebrochius, Serenissimum Principem habere Vice-Cancellarium, cui mandavit versionem dictæ epistolæ? Credo, haud ab alio accepisse, quam à suis dilectissimis Patribus, quos suspicor, pro tunc vices istius Vice-Cancellarii supplere, & quorum plurimi etiam secundùm quid, Eliæ sunt successores, nimirum qui igne sunt accensi, non Ignatiano, sed odii, Livoris & Invidiæ.

217. Optarem, Dominationem Vestram legisse nostros Annales, legisse nostros ac præcipuos ipsiusmet Societatis scriptores; legisse Summorum Pontificum, & Congregationis rituum, & celeberrimarum, totius orbis Universitatum, declarationes, definitiones atque decisiones. Legisse, qui ab exordio hujus controversiæ scripti à nostris sunt, libros; fateretur, certè nos aliò, quàm vindictæ spiritu, esse Eliæ successores. Quantam autem deferentiam, fidem ac observantiam, universi Catholici debeant Bullis, Brevibus, Constitutionibus, Decretis Summorum Pontificum, nec non declarationibus Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium, videat Dominatio Vestra ex Appendice consultatoria, in novissimis nundinis edita. Et quis umquam ex Carmelitis, has declarationes & pro æquè authenticis & infallibilibus, ac sunt Scripturæ Canonicae, populo Chriistiano proposuit?

218. Nihil derogat antiquitati nostræ, quòd Sedes Apostolica, in Occidente nobis proposuerit Benedictinos. Nonnè in Africa & Occidente Antiquissimus est Ordo Eremitarum S. Augustini, & tamen eadem S. Sedes illis, eosdem proposuit Benedictinos, Cistercienses, Dominicanos & Franciscanos.

219. Si Serenitatem suam non tangunt, eccur ergò angunt, nostræ cum Papebrochio controversiæ? Cur ergò mandavit suo Vice-Cancellario, ut versionem vulgaret supradictæ epistolæ? Sicut certò scimus ex Papebrochii Augustam missis, & inde in Belgium ad nostros remissis litteris. Quæso, Domine, si Landgraviatus quis jura invaderet, titulos eriperet, famam macularet, aliisque injuriis oneraret, putaretne Serenissimus Landgravius sibi esse silendum? Et dum non sileret, sed justæ defensionis gladium aut calamum, contra iniquum invasorem strin-

geret, dicere meritò quis posset, hoc ex nimio honoris studio aut potius ambitione illum facere? Nostra invasit jura Papebrochius, Patrem abstulit, Regulam contempsit, titulos abripuit, Sanctorum nostrorum famam maculavit, & sileremus? Non silemus. Crudelis enim est, qui suam famam negligit. Itaque dum, post gravem nobis illatam injuriam, non silemus, sed Patrem Nostrum, Regulam nostram, Titulos nostros, Sanctos nostros defendimus, tu, mi Domine, ex nimio honoris studio & ambitione id fieri existimas? Erras, & convitiaris, si præfata, quæ defendimus, *quisquiliæ* appellas. Non enim S. Sedes approbat quisquiliæ. Non definiunt Eminentiss. Cardinales quisquiliæ. Injuriam infert Carmelitis, quicumque scribit, illos non religiosè discreto procedendi modo P. Papebrochium aggressos, vel methodo parum ordinatâ, Satyricâ, religiosæque modestiæ inusitatâ &c. Utinam, mi Domine, sic oculos tuos aperires justitiæ, sicuti aperuisti affectui! Ad Armamentarium, ad Prodromum, ad Heroicam Carmeli Regulam ad Pomum discordiæ te voco: inspicere, lege, relege, haud alium reperiēs, quàm Religiosè discretum procedendi modum. Ille verò convitiatur, ille scopticè & contumeliosè scribit, ille methodo parum ordinatâ, Satyricâ &c. utitur, qui Summis Pontificibus inurit notam falsitatis, qui S. Rituum Congregationi impingit fabulositatem, qui Sanctos, quos jam ab aliquot retro seculis coluit Ecclesia, trahit in dubium, utrum fuerint in rerum natura, qui Scriptores de Ecclesia bene meritos vocat Impostoros, fabularum figulos. Hoc fecisse Papebrochium, evincit adiecta hæc Synopsis Authentica.

220. Utique oportebat veniam prius petere, & ad Generalem crimen deferre, ideò à Carmelitis non fuit intermissum. Lege *Pomum discordiæ*, in illo reperiēs, quomodò nullas omiserint Carmelitæ procurandæ pacis ansas, nullis quomodò studiis, nullis pepercerint impendiis, ut unum unius mollirent animum Papebrochii. In illo invenies, datam nostrorum Patrum Antverpiensium sub initium hujus controversiæ, ad P. Societatis in Vigilia S. Ignatii humilem epistolam, invenies alteram ad Reverendissimum P. Generalem Paulum Olivam, qui P. Papebrochio scribendo, hæc inter alia mandavit. *Cum præclara huic religiosa familia causa plurimum cupiam, ad mentem planè meam votumque faciet R. V. si ipsorum hac in re desiderio faceret satis. Et certè antiquitatis gloria, quæ huic Ordini tribuitur, à nobis si non confirmanda, saltem impugnanda non est.*

est. Sed omnia in cassum. Papebrochio, amore postpositò, ad Majorem Dei gloriam, placuit dissidium.

221. Patres Societatis ætatem, sapientiam & doctrinam habere scio; sed quidam eorum in sua doctrina sic evanescunt, ut bene de illis scripserat Eminentiss. Cardinalis Bona, Ep. anno 1674. sexta Maji: ad unum è nostris PP. Discalceatis data: *Qui (scilicet Jesuitæ) nihil verum, nihil Orthodoxum existimant, nisi quod ipsi scribunt, & docent.* Scio quoque clamare illos posse, verumtamen nil solidè opponere iis, quæ in Armamentario, Prodromo, Heroica Carmeli Regula, Pomo discordiæ, nostri scripsere contra Papebrochium: & cum non possint speciosè, per meritum & majorem Dei Gloriam, per honorem apud homines se excusant.

222. Quis autem crederet, odium & invidiam tam altas egisse radices, in animo majorem Dei gloriam profitentis Papebrochii, ut spretis tot Illustribus suis Societatis Scriptoribus, spretò sui Generalis mandatò, spretà sui Magistri Bollandi instructione, injuriæ notam inurat Pontificibus, fabulositatem affingat Eminentiss. Cardinalibus, Sanctos vocet falsidicos, dubitetque, num fuerint in rerum natura, Authores bonos falsificet, & vocet Impostores, malè vero olentibus & suspectis, contra tot Carmelitas, adhæreat. Profectò piissimus Religiosæ disciplinæ & Moderationis Magister Thomas de Kempis alterius consilii ipsi Author fuisset. Ego tibi, mi Domine, vel quisquis epistolam dictavit, Author sum, ut pro una parte non feras sententiam inauditâ alterâ.

223. Si dubitare de nostra ab Eliæ Origine tibi placet, dubita, nos quoque cum viris Doctissimis dubitamus, an S. Franciscus Xaverius fuerit Societatis, an S. Ignatius à bajulante crucem Christo audierit: *Ego Romæ vobis propitius oro &c.* de meo obsequendi tibi studio & sincerissimo affectu velim ne dubites, quo maneo &c.

Reflexio

ad Jesuiticam epistolam.

224. Occurrit primò num. 204. de Cancellario aut non Cancellario disceptatio. Mirum mihi videtur, concedi Serenissimo Principi Cancellarium, & quidem in annum sextum supra trigesimum. An ob parsimoniam? Posset videri; dum nec Vice-Cancellarium vult concedi. Sed nunquam ego Do-

mus

mus Hassia rescididerim tam in arcto. Laudo in eo Papebrochium, videri voluit de Serenissima domo melius mereri, quam ut illi Cancellarium negaret.

225. Sed corrigit se epistolæ dictator, & agnoscit Cancellariæ directorem. Quem? Joannem Nicolaum Trarbach Doctorem. Incidit iterum mirari; negari, quasi quid magnum, Cancellariæ Cancellarium; & agnoscere, quasi quid minus, Doctorem Cancellariæ directorem. At sinamus D. Doctorem suam Cancellariam dirigere. Quid tum?

226. In sua occupato Cancellaria tantum constat de versione epistolæ, quantum Carmelitæ de multis omnino rebus, quas nunquam didicit. Nolo oblucri: credo. At Sar-Goa-rensibus aut Moguntinis non constat Jesuitis? Hoc non credo. Norunt supponere boni Patres, norunt restringere. Latere fecerunt sub Jesuitica toga Consiliarium Regium; latere nunc sub eadem faciunt Cancellarium. Tam verus nunc Cancellarius, quam verus tunc Consiliarius: verus ubique sine ulla restrictione Jesuita. Dum omnia fecerunt, obtendunt *Jesuiticum nihil*. Novimus innocentes.

227. An verò dubitat sua Serenitas, à Carmelo Carmelitas esse? Tum ego dubitem, ab Hassia Hassiæ Landgravium esse. Non dubitat, inquires: sed ELIÆ agnoscit filios ab ELIÆ de coelo igne evocandi spiritu. Itane? Nunquam inducar, ut credam, id suam Serenitatem vel cogitando sentire. Per hyperbolen hoc dictum, & ex animi affectu. At Carmelitæ ejusmodi spiritum *satis apertè demonstrarunt*. Ubi, quando, in quem? In Papebrochium. Nusquam legitur. Offenditur. Suos ei demonstrarunt errores; suam ei à sinceritate deviationem demonstrarunt, suam ei demonstrarunt veritatis falsificationem; suas ei demonstrarunt iniustas Pontificibus injurias; sua ei demonstrarunt falsa dogmata, modumque omnis evertendæ Ecclesiasticæ historiæ. An non S. Ignatii Lojolæ ille spiritus? Non audiat novus in Germania Scioppius, ne alium demonstret S. Ignatii.

228. Pater mi, dictator epistolæ, tuum illud, *Tange montes, & fumigabunt*, tuum est. Superbia mons es, invidia tactus es, fumigasti. S. Ignatius miles fuit; spiritum demonstrasti, plus quam eum, cujus societatem affectas hominis, & cujus esse spiritus debueras, cujus & esse debes. Tempero, ne non fumiges modò iterum, sed Ætnæos evomas globos. Hoc moneo,

neo, aliis ne acrimoniam fellis objicias, dum manifestas, è tuo mella non fluere calamo.

229. Quod num. 210. oggeris, *nec tangi, nec ang*i Serenitatem suam circa Carmelitanam vobiscum controversiam. Iterum miror, ab ipso te iterum abire & dissentire Papebrochio. Ille *tangi & ang*i scribit, tu negas. Tamne est rara concordia Fratrum? Sociorum, volui dicere. Et vero, non tangat aut angat suam Serenitatem; cur tangit & angit vos Decor Carmeli? Quid interest Societatis? Quid ais?

230. Quod ex nimio honoris studio, seu ambitione potius, quàm alio fonte promanantes quisquiliæ voces; à Papebrochio didicisti, qui ubique sic vocat, nullibi probat. Id est, se queris Jesuiticum nihil. Quid, si quis alius Jesuiticas sic exhiberet historias, vocetque quisquiliæ; nec esse tales probet, nec probare possit; nonne meras diceres dare quisquiliæ? Profectò non aberravit Prodromus, dum Jesuiticas historias probe omni ostendit fulcro destitui, quod pro Carmelitis valere, omnes norunt Eruditi. Ostendit, non esse insertas Breviario; non esse à S. Rituum Congregatione approbatas; nullamque ullius Pontificis Bullam assignari, non legi in Missali: at hæc pro Carmeliticis militant historiis omnia; non dici ergo possunt quiquiliæ. Non approbat Roma quisquiliæ, rejicit quisquiliæ. Sat dixit ut energiam capias Prodromi. Siluisses melius de quisquiliis.

231. Verùm age tu, Pater mi ediflere, undè profecisti? unde tuum *Ex nimio studio seu ambitione potius*, sumpisti? Nonne ex Baronio? Miser coccyx, qui rancidulam præ senio cantilenam iterum occinis! Non ex alio fonte vestrae promanant *quisquiliæ*, ideò manent *quisquiliæ*. Alios habent Carmelitæ fontes, profundos, limpidos, illimes; quorumque meliores humana vix ulla habet historia: ideò veræ probatæque manent historiæ. Potes hiscere contra? Noli; Prodromus veniet.

232. Pergis de Domino Landgravio. *Nec se illis misceri patietur, solidioribus occupata*. Gaudeo & laudo, solidioribus occupari, si solidioribus. Cur ergo sese immiscuit? Aut cur immixtum fuisse, scripsit Papebrochius, si immixta non fuit. Aut laba tua, aut Papebrochii fides. Non enim pulat ut se immisceret, ullam à Carmelitis datam esse curam. Imputandum & hoc est Papebrochio, ac novum simul Jesuiticum nihil.

233. Nescio, bone Pater, quid mugineris insulsi, quod contra

tra infidelium conversionem è aut à Carmelitano ordine fluere videtur. Dum enim animatum laudas Landgravium adversus omnia, quæ errantium obstant reductioni, quædam videris assignare Carmelitica, *per quæ Religio Christiana & Christianismus universus Hæreticis & infidelibus sæpenumerò redditur suspectus.* Age, quid docet ejusmodi Ordo Carmeli? An quod ELIAS Carmelitani sit ordinis Pater? An quod verus fuerit vero voto Religiosus & Monachus? Quod vero voverit voto castitatem, paupertatem, obedientiam? Quid ais? Redditurne *per hæc Religio Christiana & Christianissimus universus Hæreticis & infidelibus suspectus?* At Carmelitani lumen Ordinis, Witcleffi malleus, Thomas Waldensis, Monachatum ELIÆ Witcleffo opposuit, laudavit, contra tutatus est. Pessimo exemplo, si per illum Religio Christiana & Christianismus universus redditur hæreticis & infidelibus suspectus.

234. Non hoc volo, inquires; sed quod *post Scripturam Canonicam & indubitata Ecclesia sancta dogmata pro æque authenticis & infallibilibus universo Christiano populo proponi velitis.* Sequitur varia vibiam, Cancellarius Consiliarium, Jesuita Jesuitam, larvatus larvatum. Quin ipsummet Papebrochium seipsum prodentem, ut non nisi veterem crambem, ab ipso coctam Papebrochio, iterum obtrudat San-Goarensis Maghus. Scribit enim Papebrochius: *Quæ boni Patres tam operose inculcant, & quidem velut dogmata Theologice certa ac demonstrabilia.* Pater mi, an ab illo didicisti Magistro; an verò est communis ille Societatis vestræ sensus? An vero est *Iesuiticum nihil*, & somniaſti de nihilo? An vero satis est, omnia quantumcunque falsa, effutire, ut fucò & mendaciis mundum decipiatis, & confletis Carmelitis invidiam, ejusmodi affingentes, quæ nunquam cogitarunt? Quid ais? *Iesuiticum nihil?*

235. Quis Carmelitarum umquam asseruit, suam de ELIA suo Patre sententiam æquè esse authenticam & infallibilem, atque sunt Scriptura Sacra & indubitata Ecclesiæ sanctæ dogmata? Ego nunquam legi unum. Contrarium legi. Libellus supplex, qui nuper prodiit, postquam summorum adduxit testimonia Pontificum, sic asserit contrarium: *Ex quibus patet, summos Pontifices in suis bullis expressè affirmare & approbare, magnum Prophetam ELIAM Carmelitani Ordinis esse Authorem & Fundatorem.* Et quamvis hoc non
asse.

asserant ex cathedra definiendo, quasi fide divina sit credendum; tamen tantum, inter limites humanae historiae faciunt certitudinem moralem, ut attenta summa vigilantia & industria, quam solet adhibere sedes Apostolica, antequam similes historias recipiat & approbet, nulla major dari possit, prout doctè advertit, in puncto nostrae difficultatis, Ioannes Carthagena Tom. 3. lib. 17. hom. 2. ad object. 5. dicens: Quamvis autem praedictorum Pontificum testimonia non id tradant tamquam rem de fide divina credendam; intra limites tamen humani testimonii, nullum majus aut firminus proferri potest, quam tot summorum Pontificum testificatio. Et ante illos v. Thomas à Jesu tract. de variis Reg. ord. Carm. cap. 5. Quamvis non ignorem, praedictorum Pontificum testimonia non esse fide divina credenda, cum hoc tamquam de fide non decernant; intra limites vero humani testimonii, quod majus aut firminus proferri potuit, testimonio tot summorum Pontificum? Quorum eruditio, doctrina & rara sanctitas, etiam seclusa Pontificali dignitate, quemlibet etiam protervum ad fidem compellerent. Quid dicis, bone vir? Tenentne Carmelitæ suam suo de ordine historiam æquè authenticam & infallibilem ac sunt Scriptura Canonica & indubitata Ecclesiae sanctae dogmata? Malè locutus es, malè oblitus es veritatis, tuumque bene demonstraisti spiritum, dum verè sic ostendisti Iesuiticum nihil. Nempe, an quia id dixerat Papebrochius, æquè authenticum & infallibile putasti, ac sunt Scriptura Canonica & indubitata Ecclesiae sanctae dogmata? Quam deceptus es! Nemo erroribus obnoxior Papebrochio, nemo doctior Iesuiticum nihil.

236. Quod subdis de coætaneo utrique testamento Carmeli Ordine, mirarisque Sedem Apostolicam antiquissimis in Occidente Benedictinis, & in Oriente Basilianis non praeposuisse, ostendiste admodum in historia Carmelitana puerum. Centies ad ejusmodi objecta responsum est. Dic sincere, vel unum scribentem de historia Carmelitana Authorem legisti? Non puto. Si legisses, recoctam ad nauseam non recoxisses crambeam iterum. Lege, stude, tunc objice, ut ne sit Iesuiticum nihil.

237. A comparatione, quam de derivatione Domus Hassicae à Carolo magno instituis, abstineo, quia periculosa res plena aëre, odioque obnoxia. At culpas malè Carmelitas, quasi methodo parum ordinatâ, satyricâ, Christiana indoli
amori-

amorque contraria, & Religiosa modestia inusitata, fuerint aggressi. Non satis culpares, dicere, scribere, si non probes. Hoc enim jam urgeo, scribere & non probare, *Iesuiticum Nihil* esse. Tu proba, non esse. Addis: *Et sincera ejus sensa communicari.* Male supponis, dum putas, sincera ipsum habere sensa. Nescis, Prodromum omni sinceritate spoliasse? Insinceritatis reus est, & tu sincera sensa prædicas. Nil profers, quàm *Iesuiticum Nihil.*

238. Jam vir es, & ex Cancellario Consiliarius fis, dum, Romanam eundem fuisse consulis, & adeundum Generalem Papebrochii, eique deferendum Papebrochii crimen. Bone vir, tuam miseror ignorantiam simul & negligentiam, dum videris nondum legisse Prodromum, Papebrochio valdè fatalem. Adi, lege, tui tibi ostendent litteræ Generalis, delatas fuisse querelas ad ipsum & preces; monitum ab ipso Papebrochium fuisse, neglectam Generalis monitionem fuisse, progressumque in sua pertinacia Papebrochium fuisse. Lege, *num.* 188. invenies. Et in *Pomo discordiæ num.* 348. & 352. Quid illo fiet, qui nec veritatis, nec sui Generalis monitionis observator est? Pater mi, restrictionis adeò regnat apud vos modus, ut omnem excludatis vobiscum conversandi modum. Promittitis sinceritatem; non præstatis: protestamini; & fallitis: juratis: & decipitis: dilectissimos vocatis; & persequimini quasi abjectissimos. Ex uno omnia disco Prodromo. Tantùm? Et *Iesuiticum nihil.* Age, si vir es; & *Iesuiticum nihil* in *Iesuiticum aliquid* converte. Everte Prodromum, veni saltem contrà. Non audes? non potes? Nec audet, nec potest Papebrochius, ad silentium fugit, ad *Iesuiticum nihil.*

239. Dum autem vir es, scintillam in te laudo ingenuitatis & Religiositatis, dum putasti futurum à tuò Generali remedium. Sed quò tu mihi es laudatior, fit eò Papebrochius contemptior, dum post sui commendationem Generalis factus est contumacior. Jam tui velim causâ, ut non suggessisses id consilii, dum scita sic non fuisset contumacia Papebrochii. Ea autem fuit, ut non emendare se, sed magis obdurescere visus sit, fueritque error peior priore, suo illidens calces Generali, ostendens obedientiæ aut reverentiæ *Iesuiticum nihil.*

240. Pergis dare consilium. Ibi non auditos, ad competens Orbis Religiosi tribunal vis agere causam. Ne obmurmures, jam agunt, jam instituerunt, directo ad SS. D. Innocentium XI. Libello supplice, qui per Orbem volans ad meas quoque

quoque pervenit manus. Exsp. ctatur, quid moturi vos sitis & acturi, an modus aliquis satisfactionis extorqueri à vobis poterit.

241. Quod assumis, *vos Iesuitas ex motivo Christiani amoris Præpositis vestris parere*; credam, si modo excipiat Papebrochius, quem non paruisse, nimis liquidò Prodromus convicit. Lege in *Harpocrate Iesuitico* (utinam fecisset!) n. 187. & cogèris, velis nolis, fateri. Pergis: *Et Carmelitis parcendi studi, arenâ cedere*. Quid tu vocas *parcere*? Nihil intentatum relinquere? Omnia arrodere? Quatere, & conari funditus evertere? Papebrochiana illa sunt, & negare ipse nec audet, nec potest. Et vocatis *parcendi studium*? Non sic vocat author Prodromi. Imbelliam vocat, impossibilitatem vocat, injustitiam & malitiam. *Arenâ cedere*. Victos scilicet & impotes respondere. Aut etiam cedere, more Parthorum, qui non nisi cedendo pugnant. Quomodo & tu addis, *Contineri vos unicè, ne hæreticorum sensiculos foveatis*. Dum scilicet suo Papebrochius modo hæreticorum sensiculos foveat, hæreticis, maleque olentibus adhærendo; Bullas ac decreta Pontificum explodendo, & summos Ecclesiæ Pontifices imposturarum accusando? Hoccine *contineri* est? Quid sine fræno abripi, si hoc *contineri*? Desine fucum verbis facere, & totum verbis velle mundum decipere. Desine, nam *Iesuiticum nihil* est.

242. His præmissis, fumis animos, cornua erigis, & exprobrando dicis: *Putatis, nos respondere, & parem clamoribus vestris echo reddere non potuisse?* Potueritis, non potueritis respondere, usque dum nesciunt eruditi, nec potest Author Prodromi credere. Usque nunc *Iesuiticum Nihil* est, & vestrum juxta morem erit & manebit. Quod non potuerit Papebrochius, respondere Prodromo, præmissæ clamant Amyclæ. Si tu potes, macte animo, virum indue, ac non potentis Papebrochii partes exple. Exspectant pruriente calamo Carmelitæ. Meus in se recepit instructor, spondetque, non siliturum illum, qui adegit ad metam silentii Papebrochium.

243. Sed in fuco faciendo pergis, addens, vos *Christianè magis & laudabilius agere*. Utinam agatis! *Meritumque vestrum majus fore apud Deum, & coram hominibus honorem, quo carebunt Spongia pressores, qui &c.* Quò tuus te rapit ardor, mi Pater? Accusas, premi Spongiam? At *Christianè magis & laudabilius agit* author Spongiæ, dum premit, & quia premit. *Ad pacem, evitationemque scandali* premit: ob pro-

vidè directam prohibitionem premit: ne *nitatur in vetitum*, premit: ut *tollat lapidem offensionis*, premit: ne *vulnus*, cui *oportet mederi, recrudescat*, premit: ut inhibenti obsequatur Pontifici, premit. Et tu carpis premi? Malè facis.

244. Vocat adhuc sponsia, magis, origo illius & causa. Quid causæ illam elicuit? Bella illa anonymi Consiliarii epistola, à vobis curata, sparsa, promulgata, nimioque studiò & curâ commendata. Experti loquimur. Et quando illa? Post *tam seriam ad pacem, evitacionemque scandali invitationem*: post *tam providè directam prohibitionem*, nisi estis in *vetitum* Jesuitæ: loco, quo tollere lapidem offensionis debebatis, petram novi scandali posuistis Jesuitæ: & *vulnus*, cui *mederi oportet*, fecistis *recrudescere* Jesuitæ. Vides, fucum te verbis facere, & dare *Iesuiticum nihil*?

245. Num. 212. quid agis & dicis aliud, quam *Nihil*? Vis improbare, stare filios pro gloria Patris? ELIAS Carmelitarum Pater est. Arguis, pugnare filios pro gloria Matris? Religio mater est. Pro Patre & Matre pugnare, tu vertis vitio? Vertunt illi, & Eruditi omnes, honori. Bene de eo eorum Wastelius: *Quasi his: (Carmelitis) contendere pulchrum non sit pro sui Ordinis Patre S. ELIA; & Spiritus Sanctus non moneat quemque filium legitimè natum, laudare viros gloriosos in generatione sua.*

246. Ut verò desinas, *intempestiva emulationis zelum* dicere, ad tuam te verte Societatem. Scis controversiam, An S. Ignatius rogarit B. Cajetanum, ut posset Theatinis aggregari. Quid ignominia, quid pudoris, petiisse à Viro Sancto, aggregari Instituto Sancto? Nihil. Afferunt illud Theatini, negatis mordicus Jesuitæ. Quàm multi in hoc argumento Sacchinus & Nigronus! Quàm Rho Castaldum exagitat? Exstant scripta, & ultimi quidem proscripta. Hoc noto: non est Jesuitis *intempestiva zelus emulationis*, pugnare pro Patre. Et erit Carmelitis? Nunquam dixerint. Impugnatus fuit mos vivendi Societatis. Defendit Matrem Gretserus, *de modo agendi Iesuitarum* scripsit. An *intempestiva zelus emulationis*? Scripsit Scioppius, Romanus, alique, invasisse vos plurima aliorum Ordinum Monasteria. Respondit Layman, Crucius, Mangionius. An *zeli intempestivi* Scriptores? Vitam S. Ignatii Simon Lithus impetiit. Tribus Apologiis Gretserus defendit. An culpandus? Impugnarunt Societatem Virctus, Cramerus, Osiander, alii. Propugnarunt Chavassius, Augerius, Scribanus, Turria-

Turrianus, Forerus &c. *An intempestiva rei amulationis?* Imputavit Calaubonus Regicidium, epistolâ ad Frontonem Ducaem S. J., tyrannicidii doctrinam alii: refutavit Kellerus, aliique: *an intempestiva accusabis amulationis?* Disce filere, & non augere *Iesuiticum Nihil?*

247. Non fractus illapsus Orbis est, nec minatum ruinas cælum, dum de Societate vestra dubitatum ab Eruditis fuit, & dubitantur: neque timendum quid ejusmodi, si de Carmelitana aliquis dubitet historia. Liberum cuique, dubitare, uti cogitare. Neque vapulat ob dubitationem Papebrochius; sed ob malam vapulat scripturam, five ob falitates suas, alia que enormitates. Ab similibus nisi vel tu expurges, vel ipse palinodians recedat, nil facitis quàm *Iesuiticum Nihil*.

248. Quid ais de Thoma à Kempis alioque ejus consilio? An consulit ille integrum Ordinem onerare injuriis? An consulit, a scitis & jussis Pontificum recedere? An consulit, deturbare de cælo Sanctos? An consulit, affingere Pontificibus imposturas? An consulit Sanctorum minuere & elevare gloriam? A similibus deterreri Papebrochius debuerat, similium reus. Talem probavere Carmelitæ: usque adhuc neque ipse se, neque ullus Jesuitarum defendit, & probavit non esse, putanturque non posse.

249. Sed quid consulit Thomas à Kempis? Consulit, non instituere comparisonem inter Sanctos, quis eorum videatur esse major, quod contentiones sæpe parit & lites. Non fecerunt id Carmelitæ, Societatis non attigere Sanctos; in omnimoda liquerunt illos sanctitate: de illorum in rerum natura non dubitarunt existentia, uti de Carmelitis fecit Papebrochius: non instituerunt comparisonem cum SS. Carmelitanis, minus Jesuitas suis postposuerunt, uti fecit Christophorus Vega, postponens S. ELIAM Prophetam Carmelitarum Patrem S. Ignatio Patri Jesuitarum. Objici ergò Jesuitis & appropriari potius debet pium pii Thomæ à Kempis consilium, ut sic iterum faciant, & perfectè retineant *Iesuiticum Nihil*.

250. Super conclusione tua non occurrit admodum reflectendum, ultra, supra & præter id, quod Carmelitica reposuit responsio. Sat ab illo Stephano lapidum. Quid ibi tu? Excusas, sed post accusationem: laudas, sed post contemptio- nem: adusque numerationem Stellarum pariter ac Carmeli-

tani Ordinis Heroïum Sanctitatis te extendis ; Sed ut unum adimas Heroëm , ELIAM Patrem. De hoc & Carmelitarum ab illo origine vis liberum esse , dubitare. Dubita , non invidebunt , non impediunt tuam Carmelitæ dubitationem. Dubitant & alii plures Eruditi , dubitabuntque de Societate , de SS. Ignatiô & Xaverio , B. Stanislao à Koska , aliis. At cave tu , dubitationem tuam frivolis , evanidis , puerilibus , instar Papebrochii , conjecturarum centunculis induere : cave , ut solent plerique vestrum , verbis fucum facere , & toti velle mundo imponere. Ut aliquid facias ; destrue *Iesuiticum Nihil* , à malè emendicato silentio quæsitum & inventum.

251. Hanc San-Goarensium epistolam , illi , cui missa & à quo mihi communicata , & mihi hætenus notam , meæ debet litterarius Orbis benevolentia , quâ ad Carmelitanorum causam , Ecclesiæ auctoritate solidè fultam , juvandam fui excitatus. Præfert illa quidem nomen *Maagh* Cancellistæ ; Sed San-Goarenses indicat togam Jesuiticam , Serenissimo Landgravio obæratam. Novimus nos Germani *Maghum* illum , mediocris admodum litteraturæ , scribam simplicem , Copistam , ut vocant ; & qui ad elegantiores aliquam phrasim ac ejusmodi altiores sensus deducendos asurgere , imò aspirare non possit. Sed nec ego , nisi fortassis sic quoque foret auxilio *Magha* manus. Sit quicumque , habes per me illius epistolam , quam scribere illi libuit , mihi publicare , ad augendum magisque vulgandum *Iesuiticum Nihil*.

Jesuitici nihili

Pars V.

SYNOPSIS AUTHENTICA
ET
CURIOSA,

Errorum commissorum à R. Patre
Daniele Papebrochio è Societate nominis
Jesu, contra utrumque sacrum & candidum Carmeli-
tarum Ordinem & insertorum suo propylæo atque Com-
mentario in Acta sanctorum, variis utriusque Juris
textibus stipata prodit in
lucem.

AUCTORE

R. P. F. Alberto Zennero de Vesalia Clivorum
Ordinis Prædicatorum S. S. Theologiæ Magistro &
Professore.

SENTENTIA.

252. **B**rixianus exponens illud Prov. 26. Cap. *Sicut avis ad*
Balta transvolans & passer quilibet vadens: sic maledi-
ctum frustra prolatum in quemlibet superveniet: sic ait: sicut
avis evolat & revolat in nidum, ita maledictio redit in maledi-
ctum.

253. Cum juxta L. 1. pag. 1. ff. *ad se Turpill.* & juxta cap.
Calumn. Extr. de pœn. contra calumniatorem. Et juxta L.
diffamari. C. de ingen. man. Contra detractorem atque diffamato-
rem non tantum liceat, sed & oporteat implorare officium
judicis, ut eum compescat & obliget ad restitutionem honoris,
sicut & ad revocandum ea, quæ calumniosè, detractoriè, infamatoriè,
imprudenter arque impudenter, vel ex illota sua bucca
effutivit, aut indiscretè & impolito suo scribendi calamo exaravit;
Et propterea quilibet de jure naturæ teneatur defendere
honorem suum, illiusque restitutionem petere atque urgere

apud competentem judicem. Ideò hæc synopsis prodit in lucem per modum *manifesti Publici*, ut quilibet perspectis & cognitis erroribus, quos Papebrochius commisit contra Religiosissimos Patres Carmelitas, luce meridiana clariùs videat & cognoscat, qualiter ipse sit compescendus ab Ordinario & Supremo Ecclesiæ Catholicæ Judice, scilicet summo Pontifice, ut hæreditariam & in-interruptam ab ELIA Propheta successionem & bonam famam atque Sanctis honorem (quæ nequiter & ini-que eis abstulit) æquè & justè eis restituat, canendo palinodiam, modò salvari cogitet, quia, *Non dimittitur peccatum, nisi restituatur ablatum*, juxta S. August. & Sacros Canones.

254. Primò itaque peccavit juxta *Tit. de Maledicis Cap. Statuimus*, maledicens S. Aymerico Patriarchæ Antiocheno, asserendo, eum nullius fuisse Litteraturæ. Deinde S. Cyrillo tertio Ordinis Carm. Generali, eum vocando ignorantem, figulum & pseudum. 3. S. Bertholdo, in dubium trahendo, utrum fuerit in rerum natura. 4. S. Alberto Patriarchæ Hierosolym. denegando ei omnem cultum, non tantùm apud Canonicos Regulares, Congregationis Lateranensis, sed & apud Carmelitas. 5. Explodendo visionem S. Petri Thomæ, de perpetuitate Sacri Carmelitarum Ordinis ab ELIA ejus Fundatore olim, & à B. MARIA Virgine impetratam. 6. Convertendo domum Dei in domum Diaboli; fingendo scilicet oraculum Vespasiani loco Monasterii Carmelitarum in Carmelo. Tandem maledicit Basilidi, quem Bollandus & Henschenius agnoscunt sanctum Sacerdotem Carmeli incolam, eum vocando Ethnicum aruspicem.

255. Secundò peccavit contra *L. ult. ff. de Calum. & C. eod.* male restringendo numerum Carmelitarum sub Bertholdo ad decem personas duntaxat, & initium Ordinis Carmelitici petendo à S. Bertholdo, Brocardo & Alberto, qua ratione promeritus est poenas calumniatoribus debitas, quas ad longum refert Menoch. *L. 2. de Arbitr. lud. 103. Casu 322. & Wessenbec. in part. de Calumn. n. 1.*

356. Tertiò peccavit juxta *L. 81. ff. de adimplet. Leg.* objicendo Carmelitis hallucinationem Thomæ Saraceni circa S. Albertum, Patriarcham Jerosolymitanum, utpote in Annalibus rejectam: & fingendo horrorem ingrediendi Antiquitatem Carmelitarum, vocandoque Reformationem Ordinis Carmelitici novellum germen.

257. Quartò, peccavit juxta *L. diffamari. C. de ingen. man. teme-*

temerariè scribendo titulum *Fratrium B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo*, non fuisse tempore S. Alberti, & fingendo illud nomen tempore S. Brocardi fuisse ignotum. Item perperam scribendo fuisse duos fundatores Carmelitarum.

258. Quintò, peccavit juxta *L. dolum malum. ff. de dolo mal. asserendo: Si videamur uspiam in hoc genere hallucinari, admoneat nos qui vis amator veritatis, atque illicò corrigemus. Item: Si quæ illata pertinentia ad Cosmographiam, Typographiam, acta q̃ ipsa imprudenter exciderint, moniti continuo retractabimus*, quod tamen hætenus factum non est, quamvis non semel, sed sæpius à Carmelitis non tantum moniti, sed & rogati.

259. Sextò, peccavit juxta *Tit. de Crim. falsi Cap. ad audientiam*, explodendo Carmelitarum sigillum infami figura. Et supra *Cap. ad falsariorum confundend. malit.* temerè negando Breve Clementis X. & dicendo Concilium Romanum sub Zacharia Papa, Anno 743. esse inepti cujusdam hominis; Item rejiciendo ea ut figmenta, explodendo ea, ut fabulas, & reddendo ea dubia, quæ continentur in Calendariis, Missalibus, Breviariis à S. Sede post iteratum & exactum examen sub diversis Pontificibus sæpius approbatis, subscribentibus Eminentissimis Cardinalibus ad examen deputatis. Similiter peccavit juxta *L. Cap. ad Leg. Cornelii, de fals. & ff. ibidem* falsificando textum Guilielmi de Sanvico, & attestationem Ughelli. Unde si à Juris Consultis ille dicatur falsarius, qui decipiendi gratiâ scripta publica falsificat, tunc certè *Papebrochius* verè erit dicendus falsarius ex eo, quod summos Pontifices fecerit falsarios, & varios insignes Autores fabulatoribus annumeraverit, temerarieque carpserit SS. PP. & Doctores celeberrimos, & quod Scripta suorum Magistrorum, Henschenii & Bollandi enervaverit, atque suspectæ fidei reddiderit.

260. Septimo, peccavit juxta *L. fugitivus ff. de verb. signif.* vanè gloriando & jactando, se sua scripta contra Ordinem Carmelitarum accepisse ex vetustissimis & coævis Scriptoribus, cum tamen non unicum citaverit. Item quod promiserit antiqua monumenta Ordinis evertere, per unum *æstimo* sine ullo alio fundamento, & quod jactet se sua diligentia id assecutum esse, quod humana industria assequi potest.

261. Octavò, peccavit juxta *Cap. Quod traditi. 22. dist.* ineptè finendo regulam Carmelitarum non facere mentionem de Ministeriis erga proximum, de studiis, de Subordinatione Prio-

rum, de Sanctimonialibus, de Cantu & choro. Nec minùs ineptè impugnando monumentum sexcentorum circiter annorum per unum *optare* esse, quod non est, & de eo quod optat esse, quod non est, verè dubitaverit.

262. Nonò, peccavit juxta *L. 1. ff. de Injur. & L. apud La-beon. & Cap. olim eod. & Cap. in Litt. & ff. eodem L. Lex Cor-nelia, §. Si quis.* Scribendo Elianam Religionem aliquando fuisse schismaticam, & ob schisma Ecclesiæ gremio excedisse. Et confundendo Carmelitarum foundationem cum Eliæ revela-tione sæculo XII. Item pessimè taxando sapientissimum P. Ma-gistrum Lezanam, de Ordine & Ecclesia bene meritum, temera-rieq; explodendo doctissimos viros suæ Societatis.

263. Decimò, peccavit juxta *L. librorum p. pen. 3. L. 5. & L. quoties ff. de Verb. obligat.* amphibologicè & erroneè prote-stando in suo Commentario in acta §. Num. 42. Num. 42. Se nolle præjudicare Elianæ successioni, neque se velle eam impu-gnare, & 47. in præf. Se nolle processionem Ordinis ab Elia vo-care in controversiam. Et Num. 59. Intentionis suæ non esse Carmelitarum ab Elia processionem hoc argumento negare, Et Num. 71. Se censere, à sententia ferenda abstinendum esse in gratiam Ordinis sibi dilectissimi. Item *Parte 2. Propyl. N. 1. 10. April.* Sese prætensam Ordinis ab Elia Propheta successio-nem nolle attingere neque impugnare. Hisce tamen tot tan-tisque protestationibus non obstantibus, contrarium (prò do-lor) eventus docuit.

264. Undecimò, peccavit juxta *Dalet. in L. causa fortuit. C. de pignorati act. & in L. Macedon. C. ad Macedoniam.* Perversè conando excutere antiquitatem Ordinis Carmelitarum; & vo-lendo evertere in Oriente Carmelitarum Ordinem, evertit Or-dines omnium Religiosorum & totam fermè historiam Orien-talem. Sicut & tria Carmelitarum monasteria in monte Car-melo Anno 604. Dubitanter attribuendo Benedictinis & ta-xando Carmelitas ob minus congruam annorum supputatio-nem in historia Ordinis.

265. Duodecimò, Peccavit juxta *L. unicam de C. Crimine sacri Lib. 6. de appell. in c. Theodosii.* Temerariè violando sanctissimas summorum Pontificum constitutiones, sanctiones & decreta, quibus Carmelitæ declarantur in interruptibiliter S. Eliæ Prophetæ successores. Unde si sacrilegii crimen incur-runt qui præcepta Imperatorum neglexerunt vel scita viola-runt, ut dicitur *L. 1. C. ut dign. ord. serv. Lib. 12, L. 13. C. de ero-gat.*

gat. mil. l. 12. tunc *Papebrochius* sacrilegii crimen incurrit, quia tam sacrilegè & impie scribendo in *Acta Sanctorum* contra utrumque sacrum & candidum Carmelitarum Ordinem violavit præcepta suorum Superiorum & Magistrorum Bollandi & Henschenii.

266. Tandem manifestè temeritatis convincitur à Gemin. *in cap. cum qui §. in super de pras.* ex eo, quod similia scandalosa *Acta Sanctorum* immiscuerit propria voluntate & citra Superiorum autoritatem, qui proinde eum condignis pœnis compescere & afficere, sicut & ad canendam palinodiam eum obligare tenentur. Faxit Deus, ut hæc fiant, tunc reviviscet pax & charitas inter Filios & Fratres Jesu & Mariæ, Amen.

Reflexio.

267. Hic P. Magister juris textibus Papebrochium aggreditur, illisque illum sibi ipsi, Societati, & Carmelitano Ordini ostendit fuisse injurium. Nullum favet ad inferendam injuriam jus. An ad silendum favet illi ullum jus? Non puto. An ad non palinodiam, id est, ad non faciendam restitutionem ablati honoris, eruere alicundè aliquod poterit jus? Nullum. Clara nimis est regula, NON DIMITTITUR PECCATUM, NISI RESTITUATUR ABLATUM. Quid in sui ergò affert excusationem? *Jesuiticum nihil.*

Jesuitici nihili

Pars VI.

Jesuiticum Papale.

268. **Q**uis Filiorum Ecclesiæ nescit primam summamque, cuique prima & summa debetur veneratio, dignitatem esse Papalem? Numquam Jesuitarum ullus dubitavit; nec ipse, quod dubitet, audebit Papebrochius dicere. Bene Maucclerus de Monarch. Eccles. 4. part. lib. 4. cap. 14. *Nimirum majorem sublimioremq; quàm esse Romani Pontificis auctoritatem atque potestatem in Ecclesia Dei, ita ut sancta ejus decreta sanctorum Patrum Hieronymi, Augustini, Ambrosii, aliorumq;*

sanctitatis egregia, eruditione praeceptorum sublimi Doctorum sententiis, doctrinisque veritatis Catholica splendore coruscantibus praeponderare debeant: ut illa non cognoscere, incuria & imperitia crassa; non habere, negligentia; cognitaque contemnere, temeritatis impia & impietatis maxime esse videatur. Unde bene Eulalius Cartaginensis epist. ad Bonifac. II. In sede Apostolica extra maculam semper est Catholica servata Religio: de qua spe & fide minimè separari cupientes, & Patrum sequentes Constituta, anathematizamus omnes, qui contra S. Romanam & Apostolicam Sedem superbiendo suas erigunt cervices; & praeedicantes ejus omnia Constituta, & per omnia spero, ut in una communione vobiscum, quam Sedes Apostolica praeedicat, esse merear, in qua est integra & vera Christiana Religionis & perfecta soliditas.

269. Hinc omnes semper judicarunt fideles, in dubiis ad illam recurrendum esse, ab ejus pendendum judicio, illius acquiescendum sententiæ. Ita Possessor Episcopus epist. ad Hormisdam Papam: *Decet & expedit ad Capitis recurrere medicamentum, quoties agitur de sanitate membrorum. Quis enim majorem circa subiectos sollicitudinem gerit, aut à quo magis est nutantis fidei stabilitas expetenda, quàm ejus Sedis Praeside, cujus primus à Christo Rector audiuit, Tu es Petrus, & super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam?* Ideò & S. Hieronymus, in ambiguo positus, dum de veneno sub syllabis latente dubitat, *Cathedram Petri & fidem Apostolico ore laudatam censuit consulendam.* Epist. 57. quæ incipit: *Quoniam vetusto.* Similiter Ascanius & ceteri Episcopi Tarraconenses epist. ad Hilarium Papam: *Ad fidem recurrimus Apostolico ore laudatam, inde responsa quærentes, unde nihil errore, nihil presumptione, sed Pontificali totum deliberatione præcipitur.*

270. Nefas igitur, à scitis Jussisque Romanorum Pontificum vel latum unguem discedere. Eapropter Petrus Chrysologus epistola ad Eutychem scribebat: *In omnibus hortamur te, Frater venerabilis, ut his, quæ à Beatissimo Papa Romana civitatis perscripta sunt, obedienter attendas: quoniam B. Petrus, qui in propria Sede vivit & praesidet, præstat quærentibus fidei veritatem.* Non enim aliò aliud datur effugium. Sic urgebatur olim Photius: *Ad quem enim effugietis solutionem obligamenti petentes? Ad Romanum Praesulem? Sed finetenus vos condemnavit. Ad Antiochenum? Sed consentaneus Romano & consonus factus est, Ad Hierosolymitanum vel Alexan-*
dri-

Arinum ? Sed illi vestra damnationi consenserunt, Synod. VIII. Act. 7. Judiciorum forma & meta omnium est Papæ Romani. Cujus gnarus magnus P. Augustinus sanctæ omninò acquiescebat Sedi, aliosque volebat acquiescentes, Serm. 2. de Verb. Apost. scribens : Iam de hac causa duo Concilia missa sunt ad Sedem Apostolicam : indè etiam rescripta venerunt : causa finita est. Utinam aliquando finiatur error Quid boni sperari poterit, dum habitis Româ rescriptis, finitâ causâ non finitus error est ? Quid oriri, quàm schismata, poterit ? Neque enim (scribit S. Cyprianus epist. 55.) *aliundè hæreses oborta sunt, quàm indè, quòd Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec unus in Ecclesia Sacerdos & ad tempus iudex vice Christi cogitatur : cui si secundum magisteria divina obtemperaret Fraternitas universa, nemo discidio unitatis Ecclesiam Christi scinderet. Regnet Charitas, & schismata exulabunt. Ab invidia & odio oriuntur illa. S. Augustinus : Nulli schismata facerent, si fraterno odio non excacarentur. De Bapt. cont. Donatist. l. i. cap. ii. Quid aliud Novatianum in Papam Cornelium, quàm odium, concitavit ? Pacianus Episc. Barcinonensis epist. 2. asserit : Novatianus primùm stimulatus invidiâ Episcopatum Cornelii non ferebat. Splendorem alterius non ferre, alterius facit odio efferri. Hæc de Papali universali, ad Jesuiticum venio.*

271. Majus indit Jesuitis obligationis vinculum votum majus, illud scilicet, quò se Papis speciali obstringunt voto, specialiter Papales, ab uno pendentes nutu vel verbo, quocumque mittendi. Imago primi Seculi exponit simul & attollit : *Tribus votis quartum adjecit, & quidem solenne, quo professi devotent se obsequio Romani Pontificis, ut quocumque terrarum Evangeliz causâ jusserit illos proficisci, ad ejus nutum prompti semper sint & expediti. Neque detrectare possunt hoc imperium, nisi simul voti sui fidem violent, quamvis nullo instructi viatico, quamvis ad hæreticos, quamvis ad barbaros mittantur ; quamvis ad eas regiones, ubi Societas nullum habet domicilium, aut habitura speratur. Neque infessa latronibus itinera, neque maria tempestatibus simul & piratis infessa, neque scopuli & syrtes naufragiis infames, neque hæreticorum aut barbarorum secures Iesuitarum sanguine infectæ & adhuc madentes, neq; adhuc fumantia nostrorum corporibus Iaponia busta, neque Brasilorum ingluvies humana carnis avida, ullam huic voto gratiam faciunt, aut idonea sunt causa, cur vel tergiversari liceat, quamvis inter hæc pericula senescendum sit,*

fit, & *etas exigenda*, nec ulla spes *reditus tam conservatam* malorum congeriem soletur &c. Lib. 1. cap. 9. Orlandinus lib. 2. num. 64. Simpliciter scribit: *Præter tria Religionis vota, quartum addunt nominatim peculiaris erga Pontificem maximum obedientia.* Idem tangitur in Bulla Julii III. Societatem confirmantis. Magna Societatis erga Pontifices veneratio, specialis astricta voto obediendi obligatio. Eminent inde alios supra Ordines Jesuiticum Papale. Neque negat id Jesuita Gretserus l. 1. de modo agendi Jesuitar. Objecerat Adversarius: *Quò se magis à Pontificibus pendere intelligunt, eò sollicitius eorundem favorem captant.* Respondet: Remove *captandi*, „vocabulum, sub quo tegis convitium, & non invitatus fatebor, „nos operam dare, ut Pontificis benevolentiam nobis conciliemus: quod non mirum; cum Christi sit Vicarius, Petri successor, Ecclesiæ militantis Princeps; cœli claudendi & recludendi arbiter; nam quæ, ut benè canit ille Poëta, quamvis „præter mentem suam, etiam in Stygios *jus habet ille lacus*, „Jesuiticum Papale.

272. Præter hoc votum, alia reverendi Pontifices & venerandi est ratio Jesuitis, & Pontificum æstimandi Bullas. Advertit & annotavit Prodrumus. Num. 68. sic habet: *Multum interest Societatis, Pontificum & Congregationis auctoritatem non vilipendi. Annon est illa tota bullatica, id est, à Pontificis pendens Bullis? Illius simplex castitatis votum dirimere matrimonium, habet à bulla: Scholares illius verè Religiosos esse, habet à bulla: Religiosa cum paupertate temporalium stare dominium bonorum, habet à bulla: inter Ordines censeri Mendicantes, habet à bulla.*

273. Et sanè æstimant Pontificis auctoritatem maximam. Dum enim, annotante Prodromo, Societatem Pontifex tantummodò laudat, ipsius ita laudationis robur attollitur: *Nec aliud sensere summi Pontifices, quorum effata in rebus ejusmodi errori non sunt obnoxia, quia nescio quid instar oraculi ab ipso numine accipere existimantur.* Dum vero illam confirmat, attollitur multo magis: *Ita Pontifices, quorum testimoniis non pro arbitrio adhibetur fides, sed debetur.* Imag. 1. sec. 1. 1. cap. 3.

274. Dum vero Religiosum Jesuiticum statum aliquis impugnatur, statim ad Pontificias refugitur Bullas, & Gregorii *Ascendente Domino* obtruditur. Idem Prodrumus annotavit. Dum enim Societatis instabilitatem tangebatur alius, nolens pro

pro Religiosis agnoscere ejectioni obnoxios, sic Joannes Rho S. J. pro umbone objicit Jesuiticum Papale : *Quod absque accusatione iemerarii erroris in fide, post geminum Gregorii XIII. oraculum, nemo possit affirmare.* Additque statum iterum : *Ego certè, non rerumstrarum affectu, verum ad temeritatis notam vitandam, tecum, Castalde, sentire non auderem.*

275. Clemens Scotus, è Socio Apostata, utque decorat Raynardus, *Bis Apostata*, ubi Constitutiones Societatis arrodit, & confirmantem illas Pontificem levi tantum oculo libasse blaterat, multum connixisse, plusque aliquid gratiæ dedisse scribit, Theophilus Raynaudus satis habuit sic illi respondere : *Id est, Pontifices, & quos adhibuerunt recognitores Constitutionum, quamvis eas adeo robuste firmarint, tamen hoc gratia dedisse; nec nisi oscitanter ac perfunctoriè eas legisse; ut mirum non sit, fermentum in illis abditum non deprehendisse. Quæ quanta sit supercilii erectio, nihil atrinet dicere.*

276. Dum Pasqualigus votum abnuendi dignitates Ecclesiasticas, & interea illis adeptis à Generali Jesuitico dependentiam oppugnat, præcitatus sic respondet Raynaudus : *Pasqualigus contra tantæ authoritatis tonitru ausus hiscere, nec excutere modo, sed etiam damnare ausus, quod cœlesti iudicio per præjudicatam (ut S. Hilarius loquitur) Romanæ Ecclesiæ authoritatem firmatum est, audiat illud Augustini, Calum tonat, rana taceant. Obediuit Christus Dei unigenitus Regi terreno ac idololatra; nec pudebit Christianum, ut rectè Petrus Chrysologus est argumentatus, Christi vicario obstrepere, & quæ ille probaverit, improbare? Eundem contra Pasqualigum insurgit Joannes Rho : Sed lenius agimus, quam censura atrocitas ferat. Quis vero audeat nigrum illis theta præfigere, quæ summorum Pontificum non semel probavit authoritas? Quæ confidentia hominis illa damnantis, contra quæ ne quidem liceat disputare?*

277. Veniamus propius. P. Daniel Papebrochius peculiari juramento se adstrinxit, à jussis scitisque Pontificum nec latum unguem declinandi. Ita habet in præfatione ad tom. 1. Aprilis. *Multo sane æquius est, nos sanctæ sedis Apostolicæ iudicio ac decretis obtemperare: nam Cœlites omnes, Deumque ipsum testamur, nos eamdem sacro-sanctam sedem, ut veritatis (quæ unice proposita esse historiam scribentibus debet) Magistram revereri, neque ab ejus scitis jussisque vel latum unguem declinare velle.* Annotavit Prodomus num. 70. & libellus supplex num. 124. repetiit. *Quamvis non opus erat juramento, bene tamen & merito fecit*

fecit, utque bonum decet Catholicum. Sic docuit Nicolaus Papa *dist. 19. can. 1.* scribens : *Si Romanorum Pontificum decreto ceterorum opuscula tractatorum approbantur, vel reprobantur; ita ut, quod sedes Apostolica probavit, hodie teneatur acceptum, & quod illa repulit, hactenus inefficax habeatur &c.* Aliorum testimonia authorum, quantumcumque sanctorum aut doctorum, ad ea, quæ à Pontificibus sunt, collata, quamvis suo non careant pondere, minoris semper sunt authoritatis Ideò cum Socio suo Honorato Fabri dicere debet Papebrochius : *Vno verbo dico: Parisiensem & Lovaniensem (universitates) veneror; sed sanctæ & Apostolicæ Sedis iudicium ut à me atque ab omnibus verè Catholicis preferendum censeo, ita eodem omnino standum esse profiteor.* Contra Ludovic. Montalt. in epist. VI. nota 5. fol. mihi 522. Non putem, Papebrochium improbare. Qui posset? Juravit. Nisi iuramentum sub restrictione sit quoque *Jesuiticum Nihil.*

Jesuiticum non Papale.

178. Portenti vicem videatur hoc effatum, ipsisque hæreticis quasi incredibile, non favere Pontifici Jesuitas, aut posse illis *Jesuiticum non Papale* imputari. Quam pro infallibilitate Pontificis steterunt illi mordicūs! una omnium doctrina videatur, & quasi universalis totius Societatis. Vel unus sufficit Bellarminus: nisi addere placeat Ægidium Estrix cum sua diatriba quamvis proscripta. De orta aliàs in Anglia difficultate, & Jesuitarum contra Episcopos eorumque jura obstentia, videndus Petrus Aurelius in suis contra P. Floydum aliosque Jesuitas. Non ab heri aut nudius tertius est, vertumnos Jesuitas ciere turbas. Pro authoritate Pontificis super omnes & omnia quam steterē! Adeo, ut Regicidia quasi licita fecisse, fuerint accusati: videndusque unus pro multis Isaacus Casaubonus epistola ad Frontonem Ducem Jesuitam, quæ est editionis Hagæ Comitanae 170. Et notiora sunt, quam ut ullâ egeant probatione. Sciunt historiarum eruditi. An nunc ergo desciscunt, fiuntque *non Papales*? Multum Regis Christianissimi valet favor. A Pontificis abeunt partibus, tenent regias. Regii sunt, *non Papales*. Actor & director P. la Chaise, scriptor P. Maimburgh, nunc ex Jesuita, de quo mox.

179. Multum illos cruciavit Novus Ismael, magis qui editionis

tionis secundæ est, quæ hic in Germania verè prodiit, non
adeò alibi nota. Do ex illo excerptum, pag. 89. sic habet :
,, *Aleth.* Utinam pluribus impertinentibus sese numquam
,, immiscuisset Societas ! . . . Unum tibi suggero Sorbonæ de-
,, cretum, inquieti Ismaëlitici genii graphicè descriptivum.
,, *Thaum.* Quodnam illud ? *Aleth.* Nescis ? Insigne, atten-
,, de, hoc est. *Hæc SOCIETATIS videtur in negotio fidei pe-*
,, *riculosa, pacis Ecclesiastica perturbativa, Monastica Religio-*
,, *nis eversiva, & magis ad destructionem, quam ædificatio-*
,, *nem.* *Thaum.* Siccine de Societate Sorbona ? *Aleth.* Non
,, impono : invenies anno 1554. Kal. Decembr. sic decrevis-
,, se, vivo adhuc Ignatio, nam tantum biennio post obiit.
,, *Thaum.* Alethicè ex Sorbona concludis, imò athleticè. Sed
,, en lupus in fabula. Ecce venerandus Pater Jesuita : quan-
,, tum conjicio, Gallus est. *Aleth.* Ergo magnus *Jansenista*,
,, nam sunt jam omnes ibi probabilistici, veri verummi.
,, *Thaum.* Sile, jam alloquor. Salve, bone Pater, gratulor
,, Societati, *Ies.* De quo tu mihi gratularis ? *Thaum.* Quod
,, tam regiè Galliarum Regi adhæreatis. *Ies.* Quid hoc tem-
,, pore melius ? *Aleth.* Floret. *Ies.* Et nos faciet florere.
,, *Thaum.* Incepit à P. Maimbourg. *Ies.* A satis bene merito,
,, claro Scriptis pro Rege. *Aleth.* O, in hac difficultate con-
,, tra Papam. *Ies.* Sic est, partem elegit optimam. *Thaum.*
,, Optimam ? Putabam ego Ecclesiæ partem esse optimam.
,, *Thaumata* narras, quæ meum supra captum. An Maim-
,, bourgius pro suo stans Rege, non stat simul pro infallibili-
,, tate Papæ ? Scio, quod vos boni Socii nuper pro illa stete-
,, ritis mordicus & quasi ad mortem, dum causam urstis
,, Jansenii, jam videmini ab illa declinare & ire ad partem
,, Regis. *Ies.* Ad ventos vertenda vela sunt. Nuper *Jansenistæ*
,, acre nobis bellum moverunt : ut vinceremus illos, Papæ
,, adhæsimus, ipsius infallibilitatem tenuimus & decantavi-
,, mus, ab illo sperantes & volentes victoriam. Quid non
,, moliti illi sunt, ut doctrinam nostram moralem destrue-
,, rent ? Fateor, acriter impetebant, putabantque victam. Mi-
,, feri, non vincitur Societas. Victi sunt, dejecti & ipsi, ipsi
,, pro hæreticis declarati. *Thaum.* Cur ergò jam mutatis ?
,, *Ies.* Quia nullus ab illa parte manet metus. Et cum aliunde
,, alia se offerat occasio, ubi judicavimus, non esse tantum
,, Papæ deferendum, sed bene multum potenti illi Regi, vi-
,, sum est, quod ad tuenda suæ coronæ jura & regalia, liceat
,, no-

„ nobis sequi plurimum sententiam Doctorum, qui asserunt
 „ Papæ fallibilitatem. *Aleth.* Ergò diversa diversis creden-
 „ da temporibus? *Thaum.* Ergò mutatur Religio secundum
 „ tempus? *Ies.* Fallimini, una est & immutabilis fides; nos
 „ mutamur & mutamus, nunc hanc, nunc illam tenentes o-
 „ pinionem. *Thaum.* Thaumata loqueris, & ego illud muta-
 „ re & mutari capere non possum. *Ies.* Ut capias, attendas
 „ probabilitatis miraculum. Mira illius vis. Tantum abest,
 „ ut obsit hilum fidei, ut illam stabiliat magis. Sed non omnes
 „ capiunt verbum hoc: nos optime. Hujus auxilio per to-
 „ tum ferè mundum fidem plantavimus, & apud barbaras
 „ gentes seminavimus Evangelium: at cautè & dexterè
 „ subticentes, quod odium parere poterat & incutere averfio-
 „ nem. Scitis, quid in China fecimus? Mors Christi horro-
 „ rem barbaris incutiebat, multisque nos objiciebat infortu-
 „ niis: quæsiimus à probabilitate remedium, putantes, sat
 „ fore, illius gloriosam in cælum ascensionem prædicare, &
 „ quidquid poterat illicio esse & amor. *Aleth.* An prudenter
 „ & bene? *Ies.* A successu judicium. Certè nescitis, quàm
 „ processerit nobis sæpius bene solà usis probabilitate. Divi-
 „ num aliquid est probabilitas. Puto ad bonum universi esse
 „ Societati à Deo inspiratam. *Thaum.* Ego scio, esse mihi &
 „ multis bonis insperatam. *Aleth.* Miseret me Apostolorum,
 „ qui illud non sciverunt probabilitatis privilegium: quan-
 „ tum laboris & sanguinis parvitum fuisset, si scivissent. *Ies.*
 „ Fuit hoc de industria reservatum nobis, ideoque bonam na-
 „ vavit operam noster bonus & doctus *Bartholomæus Fibus*,
 „ qui Colonix Schveitzer Augustianum dejecit. *Aleth.*
 „ Jam pridem? *Ies.* Omnino recens. Et vestrum Sinnichi-
 „ um, & illum Discalceatum Carolum verè Pseudophilale-
 „ thum. *Thaum.* Triumphet ille. Sed scrupulus mihi inci-
 „ dit; ergo infallibilitas Papæ non aliud videtur, quàm opi-
 „ nio probabilis, quâ docti *pro & contra* loqui eligimus? P.
 „ Maimbourg vide, præivit. *Aleth.* Præierit, nequeo sequi.
 „ *Ies.* Mane retrò, ut solent asini. *Thaum.* Malim cum asino
 „ manere retrò, quàm cum tali equo præcurrere. Dic, bone
 „ mi, posset opinio probabiles cuiquam ut hæresis imputari?
 „ *Ies.* Si opinio illa probabilis, sit probabiliter hæretica, po-
 „ test. *Thaum.* Tu me Thaumasiū faceres, si non forem.
 „ Si secundum vos est opinio probabiliter hæretica, non cre-
 „ dere infallibilitatem Papæ, uti contra Jansenistas tam acri-
 „ , , ter

„ ter defendistis ; omnes sunt fugiendi ut hæretici, qui illius
 „ sunt opinionis uti Domini de Parlamento Regio, totus Cle-
 „ rus & Episcopi Franciæ. *Ies.* Nimum properas, nec capis
 „ probabilitatis arcanum. Ab electione est ut hanc aut illam
 „ partem eligas, ut *pro* aut *contra* teneas. Frontem frica, &
 „ audi : Si est probabile, esse hæresim, non credere infallibili-
 „ tatem Papæ ; est etiam probabile, non esse hæresim. Satis
 „ planè ? *Thaum.* Est aliquid. *Ies.* Tu pro aut contra elige,
 „ an affirmare velis aut negare : certe potes, prout è re tua
 „ videbitur. *Aleth.* Mirum artificium, & magnum Societati,
 „ beneficiū. *Ies.* Tandem capitis. Miser, quisquis obsistit. An
 „ nō Pamienfis sensit Episcopus ? *Thaum.* Ille, ad cuius, ut ad
 „ Sancti currebat Populus tumultum ? *Ies.* Ille, quē nos ostendi-
 „ mus quasi hæreticum. *Aleth.* Miror, quas dicere : sed qua-
 „ re ? *Ies.* Tres è nostris excommunicarat, & sic obiit. Non
 „ nugandum cum Societate. Omnis Episcopus nos excom-
 „ municans excommunicatur : quod si hujus non se purget
 „ injuriæ, & petat impetretque veniam, impossibile est salva-
 „ ri. Habetis meam & Societatis mentem. Festino. *Thaum.*
 „ Noli, uno dic verbo ; qui à Papa decidistis, & Clero Parla-
 „ mento que Franciæ vos dedistis unius privilegio probabili-
 „ tatis ; quid si idem ille Clerus ac Parlamentum vobis, ut a-
 „ lias, insigniter crearent molestias, quid tunc ? An etiam
 „ Jansenismum affingeretis ? *Ies.* Tu loquacem lassares Fa-
 „ biū. Cogita Societatem, illius perpēde genium, varios dicta-
 „ ret ille evadendi modos, aliquod solita suggereret solertia
 „ remedium. Ipsa suggeret probabilitas, unus sufficeret Maim-
 „ burgius. *Aleth.* Abbas jam, nunquid ? *Ies.* Eo evehunt me-
 „ rita. *Thaum.* At, bone mi, si Jansenistæ sentirent vobiscum,
 „ in eadem cum Societate opinione probabili, diceretis ad-
 „ huc illos hæreticos ? *Ies.* Sile, file ; Sat & plus satis ipsum
 „ nomen est. Hæretici, hæretici. *Thaum.* Atqui. *Ies.* Nolo
 „ audire diffugio. *Aleth.* Abiit. At tuum atqui quid vole-
 „ bat ? *Thaum.* Atqui Societas cum Jansenistis facit in Gal-
 „ lia, fallibilitatem tenens Pontificis. Nimirum ut sit Socie-
 „ tatis apud Regem infallibilitas. Quàm velim, restitisset
 „ pauxillum Socius, & hunc mihi exemisset scrupulum, & eo
 „ majorem ? *Aleth.* Etiam majorem ? *Thaum.* Ita. Quid
 „ enim, ipse si Galliæ Rex, ut alias, in Societatem incurreret ;
 „ quid tum Socii ? *Aleth.* O iustum ! Fortassis ad Regem irent
 „ Hispaniæ. *Thaum.* Quem redegerunt ad fallibilitatem &
 „ totam Austriacam domum.

180. Quàm boni Patres pati domum faciunt Austriacam!

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Erant

Erant olim ex asse Hispani , nunc ex toto sunt Galli. Nolunt , nequeunt à Monarchico capite dissentire membra. Modernus Generalis Belgæ natus , ditionis Hispanicæ subditus , vix Generalis factus subditum exiit , Gallum induit , postposito Hispano , Romæ Gallicum primus adiit Legatum , suaque obtulit & detulit illi & Regi obsequia. An tantum sua ? Et totius , totius jam caput , Societatis. Fuit Ignatius Hispanus , fuit Xaverius : concepta , ut volunt , est ipsa in Hispaniis Societas , si Manresanis ulla sit danda fides raptibus : fuit nunquam ex Hispaniis expulsa , fuit ex Galliis : & tamen , repudiato Hispano , Gallica facta est Societas. An , quia olim expulsa , ideo nunc & magis illa Gallica ? Narrabat nuper bonus Germanus mysterium , quod volebat ab ipsa in Gallias readmissione inchoatum , quasi sponsione sponsum. Sed quid hæc ad *Iesuiticum non Papale* ? Ut ad Gallicum , *non Papalem* deveniam *Maimburgium*.

181. Est Gallus P. Maimburg , totus Galliarum Regi mancipatus , ut Gallorum attollat imperium , deprimat Germanorum , cui hanc attribuit laudem , quod sit MAGNI NOMINIS UMBRA , uti habet titulus libri , cui nomen fecit *La Decadence de l' Empire* , quasi non , nisi sub Gallo , surrecturum. Sed proscripius Romæ liber est , uti & alter de Lutheranismis. Cur proscripti ? Quod sint in præjudicium magnamque injuriam Pontificum Romanorum , ut nihil jam dicam , & Cæsarum , P. *Maimbourg* Jesuita *non Papalis*. Nec præscripti tantum libri ; sed & ipse præscriptus fuit. Quid id est ? De Societate ejectus. Ita judicavit , voluit , mandavit SS. D. Innocentius XI. Paruit Societatis Præpositus Generalis , scripsit , mandavit ejici. Non ejicitur. Quid ita ? Non audit Societas Pontificem ? Non audit Provincia Francica suum Generalem ? Audiunt , at hæc ultima non obedit. Quid obstat ? Rex. An Rex supra Pontificem ? An fallibili Pontifice infallibilis Rex ? Sic visum sociis. Falsus sua opinione fuit Pontifex , suo voto & spe frustratus , non Rex. Cæca fefellit hic Jesuitarum obedientia , hic defecit , & irritum sensit mandatum Generalis , contemptum Pontifex. Noluit cæcam esse obedientiam , noluit illam suum habere effectum Rex. Quomodo ? Intercedendo apud Pontificem ? Non. Supplicando Præposito Generali ? Non. Quomodo ergo ? Jussu. Contra mandatum Generalis ? Contra. Contra mandatum Pontificis ? Contra. Fortius ambobus fuit Regis

gis JE VEU , VOLO Dum vult & mandat Pontifex, Maimburgum ejici, non ejicitur ; dum vult Rex, ejicitur. Annum & amplius sic frustrata fuit voluntas Pontificis, quia obfistebat voluntas Regis. Ipsius Maimburgi consensu opus fuit & precibus inducendo & flectendo Regi, ut datum Pontificis decretum fineret suum sortiri effectum. Sic ipse (non enim aliter sciremus) rotundè fatetur in prologo historiae Calvinismi. Imperavit Pontifex, abnutit Rex, non dimisit Societas; rogavit Regem Maimburg, consensit Rex, dimisit Societas. Quid hoc est ? *Maimbourgius non Papalis.*

182. Maimburgici Calvinismi Criticus hanc Regis & Societatis conspirationem attendit & appendit. Quid ergo, inquit ? Pontificis in re mere Ecclesiastica mandatum nullius est valoris, illud nisi approbet Rex, ratumque habeat ? Jesuita erit Jesuita, & totos manebit annos Jesuita, Papa invito, Pápa inhibente, ne Jesuita sit, ne se credat, dicat aut venditet ? Jesuita suis se non credet liberum votis, mundana nisi potestas Papæ approbet absolutionem ? A pari ergo, si Papa cuiquam sua dimittat peccata, nolitque dimissa Rex, at suis jubeat illum manere vinculis illigatum; maneret oneratus ille peccatis, neque liberaretur, nisi dum Regi placeret declarare, bonam & legitimam esse Papæ absolutionem. Et sanè non est minor Papæ quoad valorum (quæ Religiosæ constituunt essentiam vitæ) quam vincula peccatorum autoritas. Atqui si secularis possit Princeps ordinationem Papæ, Religiosum à sua professione absolventis, suspendere ; effectum quoque absolutionis à peccatis suspendere poterit. Impedire consequenter poterit, ne excommunicatus à Papa pro excommunicato sit aut habeatur. Quod quid est, quam homines, quidquid dicant aut faciant, excommunicationis incapaces reddere, modò velit ita Rex, suamque secularem Ecclesiasticæ præferat auctoritatem in materia conscientiae. Imputent adhuc nobis, quod ex Rege Angliæ Papam fecerimus. Ita Criticus ille in *Critique Generale de l' Histoire du Calvinisme* epist. 7. Quid ad hæc Societas, nisi fateri se *non Papalem* ? Adeant & legant illum socii, notent, an, ut ille notat, subsidium aliquod doctrina Moralis P. Escobarii aut P. Moyæ dare poterit. Plura omitto, quæ Criticus ille in suo illo addit ibidem criterio, quæ cæcam Societatis tangunt obedientiam, & ortum à quarto illius voto parenti vinculum, quo probent *Iesuiticum non Papale.*

P. Papebrochius non Papalis.

183. Hic Rhodus, hic saltus, ad hunc promovendus Patrem. An fortasse Papebrochius non Papalis? Ille de sua sic protestans sinceritate? Ille tam solenne præmittens juramentum, **NON PAPALIS?** Tum obtinere illa restrictio potest, ut illorum spontè immemor sit, aut putet in speciem tantum esse facta. Eamus ad rem. Legi armamentaria, Speculum Carmelitarum, Prodromum Carmelitanum, Consultationes Canonicas, libellum supplicem &c. ubique legi Papebrochium *non Papalem*.

184. Dedit Carmelitano Ordini ep transmarinis partibus ob persecutiones profugo indulgentias Leo IV. confirmarunt illas multi Pontifices, quos Carmelitani adducunt Scriptores. Illas Papebrochius arguit imposturæ, dicens: *Convincenda IMPOSTURÆ sufficiunt tria prima verba, LEO PAPA QUARTUS*. Aut dicere debet, Leonem IV. *impostorem* esse, aut successores Pontifices, illas indulgentias confirmantes, fuisse *impostores*, qui approbaverint *IMPOSTURAS*. Imò omnes hætenus Ordinis Carmelitani Scriptores esse *impostores*, meras pro veris indulgentiis venditantes *imposturas*. Quæ impostura! Et quodnam Papebrochio hoc dicendi fundamentum? Frivolum, puerile, hoc: *Quis enim eo tempore sic exorsus est Pontifex?* Pauper homo! Putat Bullæ Leonis esse exordium, quod aut Historici describentis, aut alterius Pontificis confirmantis est narratio. Ex demus illi Aristarcho, Bullæ Leonis esse exordium, *Leo Papa quartus*; an ideò impostura debet esse? An nulli bullas exorsi sunt Pontifices, à suo incipientes nomine? Si fuerint exorsi, jam meretur ipse nomen *impostoris*. Sed jam viderit, jam suam apprehenderit, sibi que adjudicavit meritam laudem, dum Prodromum legit, dum appendicem legit consultatoriam, ac denique libellum supplicem SS. D. Innocentio XI. missum, ubi luce meridiana clarius confutatur & convincitur, adductis pluribus similibus exordiorum bullis. Eat cum puerili suo fundamento, quonixus nihil attulit quàm *Iesuiticum nihil*, seque ostendit *non Papalem*.

185. Omninò suffundor pudore, tam leviculis impeti bullas Pontificum, & fidem quati antiquitatis. Plus aliquid huic & illis reverentiæ debebatur. Miror aut cæcitatem hominis, aut exilitatem cerebri, aut præmeditatam ex professo malitiam. *Exilitas cerebri*. Qui viginti & amplius annos in ea versatus p alæstra,

palæstra, qui discipulos jam habet, quique ab aliis habetur Sociis primus historicorum? *Cacitas*. Non confitebitur, dum se Pygmæum, supra gigantum humeros positum, longius putat & jactat videre. *Malitia*. Horreo dicere. Quis homini Religioso attribuat, & ex professo præmeditatam? Nec esset modo illius, sed Societatis: illa namque se immiscuit examinando, revivendo, approbando. Generales se immiscuere, dum ad illius instantiam Revisores constituere, dum rogati non impedire, dum ortis scandalis non obviavere. Nec facturi videntur, quod non sit genius aut mos Societatis, quippiam retractare. Itaque cogor cogitare, adesse *exilitatem cerebri*, quæ non penetrarit funditus: adesse *cacitatem*, ut cujus oculis ignis supercecciderit livoris, & solem non viderit veritatis: adesse *malitiam*, quæ non ferat tantæ gloriam antiquitatis. Si non sint, quomodò fieri potest, quod tota tantum hallucinetur & erret Societas, obdurescatque in malis, fiatque *non Papalis*.

186. Est & alia impostura, quam Carmelitis affingit Papebrochius, quasi adeò stupidi & stolidi sint, quod suæ probandæ antiquitati adducant Pontifices falsos, seu qui nunquam fuerunt in rerum natura. Fecerunt id Carmelitæ? Meri stipites, si fecerint. Sed objicit Papebrochius: ait enim, *Sergilius III. omnibus Pontificum catalogis ignotus*. Ergò falsus, ergò nullus. Probatur ex nullo nihil. Ait iterum: *Sergius V. quem oportet adhuc venturum speremus; nam hujus nominis ultimus anno M. IX. promotus, quartus numeratur*. Ergò probantes Carmelitæ ex nullis probant nihil. Magnus & intolerabilis error, si verus. Sed non tam projectæ sunt Carmelitæ audaciæ, nec ignorantia tam supinæ, ut obtrudant Pontifices, qui nunquam fuerunt Pontifices. Quis ergò fundus erroris? Papebrochii sinceritas. Errorem invenit illa typographicum, quo pro *Sergius III.* excusum legit *sergilius III.* duabus per errorem, qui Correctoris fugerit oculos, adjectis litterulis. Satis hoc illi, ut ex errore typographico errorem faciat historicum. Quàm frivolum & viro indignum! Idem est de Sergio V. Omisit typotheta I ante V ponere, quod quartum sic IV fecisset: satis hoc Papebrochio, ut Carmelitis objiciat, quasi jactent indulgentias à Pontifice, quem oportet adhuc venturum speremus, ut qui fuerit nunquam. Nil mirum ergò, ipsorum labare historiam, si adeò labant ipsius fundamenta. Videte & ridete puerilitatem Papebrochii, qui ad eruenda tam futilia quinque jactat impendisse annos.

187. Quod ego quæro, est, i. an & in quo libro errores illos

legerit Papebrochius, & an librum illum (quod foret ingenui) citaverit & allegaverit? Si nullibi legit, finxit. Si legit, & non allegavit, non est functus sinceritate. 2. quæro, an non in aliis libris invenerit rectè citatos, an non legerit Sergius III. Sergius IV? Si enim legerit; fundamentum habuit, quo judicare posset, alias lectiones mendosas esse, & meros errores. Indicium ergo est, quod advertens errorem esse typoschematicum, malignatus de industria sit, volendo ex typoschematico historicum facere. Et tam futilia inferere Actis Sanctorum? Indignum. Tam futilibus & imbellibus antiquam quaterere historiam? Intolerabile. Hocque ab eo, qui professionem facit sinceritatis? Pudendum. Non capio, quomodo in sanum cadere similia ingenium potuerint. Minus capio, quomodo plures, quam adhibere debuit, adhibiti à Societate censores tam frivola & futilia objici non adverterint. Et ob litterulæ errorem suspectos facere Pontifices? Papebrochius *non Papalis*.

188. Nolo omnibus inhærere, dum pudet tantum referre. Fecerunt ante me Carmelitæ, & pressius & elegantius. In nullo debitor mansit Prodromus. Ad illum remitto. Solum noto, Papebrochium æquè frivolis ubique niti fundamentis, ut nesciam, quomodo Societas sinat similia chartis committi. Transiliit Prodromus de Sixto IV. mihi non transeundum. Imò quia ille transiliit, salivam mihi movit, urlique ut inspicerem, quid in eo Papebrochius criticaret. Iterum imposturam invenio. Vult Christophorum Martigonum, Ordinis Carmelitani Generalem, Sixto (cui erat admodum familiaris) imposuisse, Sixtumque, ad illius instantiam, bullas, non tantum non originales, sed nec exemplatas, confirmasse. Quid hoc est dicere, quam confirmasse *imposturas*? Et dicit hoc Jesuita? Dicit Papebrochius & Martignono Generali, & summo Pontifici injurius. Dum simile quid ille Clemens Scotus effutierat, vidimus quid *num. 275*. Raynaudus responderit. Servit illud hic responsum.

189. At respondisse multo melius videtur Jacobus Gretserus itidem Jesuita. Cum objiceret adversarius, Jesuitas Pontificum approbationibus non parum abuti, dum multa infarciunt, quæ probabile est, Sanctissimos, si rectè exponerentur, nunquam probaturos: Respondet Gretserus: „ Iterum audacissimè crimen falsi nobis objectas: Si enim crimen falsi est, *Si quis Imperatorum & Magistratum edicta proposita, dolo malo, corrumpat, & alienum chirographum imitetur, aut libellum, vel rationes intercidat vel describat. L. hodie, L. Quid sit.* Si

„ Si crimen falsi admittit, *Qui in rationibus, tabulis, cerisve,*
 „ *vel alia qua de re etiam sine consignatione falsum fecerint,*
 „ *vel rem amoverint.* L. *Pœna ff. ad leg. Corn.* quanto magis
 „ crimine falsi teneretur ille, qui summi Pontificis, Christi Vi-
 „ carii, Ecclesiasticæ Hierarchiæ Principis Constitutiones cor-
 „ rumperet, & aliquid menti Legislatoris adversum, per sum-
 „ mam IMPOSTURAM, intruderet. Cum autem crimen falsi
 „ nobis tantum objicias, non autem ullo, vel in speciem verifi-
 „ mili, argumento probes; oportet, ut ex legibus pœnas illas
 „ subeas, quas subire coguntur, qui crimen falsi admiserunt.
 „ Est autem *pœna falsi vel quasi falsi*, ait Jurisconsultus L. *Pœ-*
 „ *na legis ff. ad leg. Corn. deportatio & omnium bonorum pub-*
 „ *licatio: Et si servus eorum quid admiserit, extremo supplicio*
 „ *affici jubetur.* . . . Quod si pœna tibi nimis severa videatur,
 „ facile patiemur, ut exsolvas veterem illam, quæ jubebat
 „ (*Alexand. lib. 6. dier. genial. cap. 10.*) ut falsi convictus de
 „ saxo deiceretur; quæ & in illum statuta est, qui alterum hu-
 „ jus criminis accusat, nec tamen idoneo argumento probat”.
 Ita Gretserus *lib. 1. de modo agendi Iesuitar. cap. 3. fol. 118.* Ca-
 dunt in Papebrochium multa, objicientem & non probantem.

190. Placet Gretserus, illiusque pro Carmelitis lubens addu-
 co verba. Sic postea in eodem capite *fol. 129.* ait iterum:
 „ Hoc ipso quod ubique fraudes & imposturas somnias, osten-
 „ dis, quomodo animus tuus comparatus sit. Præclare enim S.
 „ Gregorius Nazianzenus: *Minimè is malitiam fraudemque*
 „ *suspicitur, cujus animus à malitia liber est & immunis.* Cri-
 „ men falsi est, non modò Pontificum Constitutiones, sed & re-
 „ sponsa absque scripto data, addendo aut demendo depravare.
 „ Et si is, qui falsis Constitutionibus, *nullo auctore habito, uti-*
 „ *tur, l. si quis ff. ad Leg. Corn.*, aqua & igni interdicitur: certè
 „ non minorem pœnam meretur ille, qui falsa Pontificum re-
 „ sponsa usurparet, idque fingeret, quod summo Sacerdoti
 „ nunquam in mentem venisset. Reverentiores sunt VIRI RE-
 „ LIGIOSI & Dei & hominum, quàm ut hujusmodi criminibus
 „ sese reddant obnoxios”. Attendant, Gretserum univèrse de
 Religiosis loqui, ut non solum de Jesuitis, sed & de Carmelitis
 loqui censeatur.

191. Molesto adversario, iterumque imposturam objicienti,
 respondet iterum *fol. 153.* Gretserus: „ Quod Jesuitas & perfidi-
 „ æ, & fraudis, & imposturæ intolerandæ simul accusas, id
 „ mihi insolitum non accidit; magis insolitum esset, si vel se-
 mel

„mel frontis & ingenuitatis aliquid in te conspicerer. Quidquid
 „criminum libet, id arripis, moxque in Jesuitas evomis. Tu
 „pueri pusilli similis es, inquit vetus Poëta, quia ad os fers
 „quidquid nactus es, & mox iterum expuis, ne præfoceris. Sed
 „jam supra satis respondi de hoc perfidiæ crimine. An tu Jesui-
 „tas eò impudentiæ progredi censes, ut ludant cum Pontifice,
 „vel potius ei illudant, inque chartas & bullas ea referri stude-
 „ant, de quorum expressa concessione expressè non constet? Næ
 „tu Jesuitas de sua Societate nimis parum sollicitos esse credis.
 „Quæ enim certior via ad interitum Societatem duceret, quàm
 „si nostri, Pontifices eo, quo comminisceris, modo circumve-
 „nient, e mentitisque privilegiis rempublicam suam stabilire
 „niterentur? Peroravit Gretserus. Dum pro Jesuitis, etiam
 pro Carmelitis, adeò, ut si tam profundè inspexisset Papebro-
 chius, & Gretseri verba mentemque altius penetrasset, non pro-
 lapsus eò fuisset levitatis, ut & Ordinis Generalem, & ipsum
 Pontificem tam foedâ imposturæ notâ notasset. Præviderat
 Prodromus, altius considerans, Pontificum decreta æquè Car-
 melitis favere debere, ac Jesuitis. Ruminat adducta ex Imagine
 primi seculi verba (vide hic num. 273.) & ait: *Scimus, non esse
 obnoxia errori effata Pontificum; agnoscimus habere aliquid
 instar oraculi; dicimus, non pro arbitrio fidem adhiberi, sed
 deberi; sed in Jesuiticis modò rebus? An non debent in Carme-
 liticis æquè valere? Omnino, omnium enim æquè Pontifex Pa-
 ter est.* Nihil addo. Confecit Gretserus rem, valetque illa illius
 contra Papebrochium responsio. Par causa, par jus. Pape-
 brochio me obverto.

192. Adesto animis, Pater mi, tuam aggredior inconsideran-
 tiam, videorque non immeritò exilitatem attribuisse cerebri.
 Attende. Vis in confirmandis bullis Sixto à Generali Carmeli-
 tarum fuisse impositum; eas tribuis tamen Sixto laudes, quasi
 imponi ei non potuerit, ut qui nisi compertissima non confirma-
 bat. Sic ais: *Summam Pontificis accurationem expertus non
 nisi compertissima confirmantis.* Et vis Generalem tali Ponti-
 fici, non nisi compertissima confirmanti, incomperta obtulisse
 & falsa? Vide tui exilitatem cerebri, tuam vide inconsideranti-
 am. Non considerasti, tuum quod destruas ipse dictum, da-
 tamque laudem. Dicis *accurationis* fuisse *summam*, dicis so-
 litum non *nisi compertissima* confirmare; & vis Generalem illi
 imposuisse. Concilia, si potes. Quin, ne fac. Nam omnino
 contra est. Quia enim prudens adeo & accuratus erat ille
 Ponti-

Pontifex, ut, nisi compertissima, confirmaret nihil; certa utique fuere & compertissima, quæ Generalis Carmelitarum obtulit, & Pontifex confirmavit.

193. Non opus, quam ipso Pontifice, teste alio, ut liqueat, quam nihil dederit gratiæ Martignoni, sed motu proprio & ex certa scientia confirmavit. Verba sunt: *Cupientes itaque, ut indulgentiæ ac singula Prædecessorum litteræ dicto Ordini ac ejus domibus & Ecclesiis concessæ, sublatis quibuscumque hesitationum obstaculis, inviolabiliter observentur, eisque, prout concessæ dicuntur, indubia fides adhibeatur, devotioque universi populi crescat & augeatur, atque dicti Ordinis Ecclesiæ, domus ac Conventus conserventur, ædificentur, & in eorum ædificiis amplientur, restaurentur & reparentur, prædictorum & aliorum plurimorum Prædecessorum nostrorum, qui Ordinem prædictum variis privilegiis non immerito decorarunt, & quem etiam nos diversis aliis gratiis ac privilegiis gratiosissime & liberaliter ornavimus, vestigiis inhærendo, MOTU PROPRIO, NON AD IPSIUS CHRISTOPHORI GENERALIS Magistri, aut alicujus dicti Ordinis gloriosissima Dei Genitricis, semperq; Virginis Mariæ de Monte Carmeli Professorum, vel alterius pro eis nobis super hac oblata petitionis INSTANTIAM; sed de NOSTRA MERA VOLUNTATE ac deliberatione, & ex CERTA NOSTRA SCIENTIA, singulas indulgentias, non tamen plenarias, ac alias spirituales & temporales gratias à prædictis seu quibusvis aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris dicto Ordini B. Mariæ de Monte Carmeli, & illius domibus, Ecclesiis ac personis, in genere vel in specie quomodolibet concessas, quorum omnium tenores & effectus, ac si de verbo ad verbum præsentibus insererentur, hic haberi volumus pro sufficienter expressis, auctoritate Apostolica tenore præsentium in suo robore, suaque firmitate confirmamus, approbamus & innovamus, ac de novo concedimus, supplentes omnes & singulos defectus, si qui forsan quoquo modo intervenerunt in eisdem. Disce ex hisce supra modum ACCURATIS, mi Papebrochi, nihil fuisse Pontifici impositum; te potius IMPOSTURÆ reum esse, qui imposturæ ausus fueris insimulare. Nota, non ad instantiam Generalis, nota motu proprio, nota de nostra mera voluntate, nota ex certa scientia: nota, & desine ineptiarum.*

194. Sed est & aliud quod considerantius notandum tibi est, scilicet ipsa bullæ conclusio. Exhorresco, dum lego. Sed vel

non legisti, vel legens non attendisti; vel, si legeris & attenderis, maluisti tuo intentus IMPOSTURÆ accusare, quàm exhorrescere. Est autem conclusio : Nulli ergò omninò hominum liceat hanc paginam nostræ approbationis, innovationis, concessionis, suppletionis, relaxationis & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum se noverit incursurum. An non infringis, an non ausu temerario contrais, dum bullam vis impetratam esse per IMPOSTURAM ? utut sit, agnoscis esse Sixti, datamque à Sixto, accurato & non nisi compertissima confirmante; an potes illam agnoscens quàm contradicentia loqui, teque destruere ? Velim audire, Vide plura in libris Carmelitarum, in Appendice Consultatoria, Prodromo & libello supplice. Sat hic notasse, esse te Papis obstreperum, sicque *non Papalem*.

195. Quàm magis illa cogito, tam magis trahor in stuporem. Quibus non contrait *ausu temerario* bonus ille vir ! Contrait torrenti Doctorum, etiam suæ Societatis doctissimorum : Contrait traditioni multorū seculorū usu firmatæ : contrait omnibus Carmelitani Ordinis Sanctis, S. Eliam Prophetam patrem suum professis : contrait pluribus, quàm duodecim, S. Romanæ Ecclesiæ Pontificibus : contrait S. Romanæ sacrorum rituum Congregationi : contrait antiquis monumentis, Missalibus, Breviariis. Sanè *ausu temerario*. Quo successu ? Ut ipse alibi, *erubescendo*.

196. Linq̃uo reliqua, attingo & attollo *non Papale*. Quid de eo dicendum, qui scitis jussisque Vicarium Christi se renuit submittere, qui suum præponit judicium judicio capitis Ecclesiæ ? Jesuita Raynaudus appellat similes FORTIA INGENIA, bono & meliori vocasset sensu, *pervicacia*. Sed quid videtur de eo dicendum ? An, quod Cardinalis Hosius in peroratione quinque librorum contra Brentium ? Do, sed cum grano salis & accommodè intelligendum : Cùm exploratissimum habeat ille (Diabolus) quo nihil est callidius, non statim prorumpit quò faciliùs impias & blasphemias opiniones suas illis inserere queat. Porro præparandi ratio hæc est, ut assuefaciat homines, nihil non agere per contentionem & inanem gloriam, de quo vis doctrinæ genere judicandi sibi potestatem arrogare; neque moveri quidquam ea re, quod de hoc aut illo dogmate semel judicium

Eccle-

Ecclesia intercessit, quin eò potius audacia atque amentia progredi, suum ut iudicium Orbis totius Christiani iudicio an ponant: nihil apud eos Patrum, nihil Conciliorum & Pontificum autoritas: nihil tot seculorum totius populi Christiani consensus valeat. Non applico. Sed habent: quod meditentur, Socii; habet Papebrochius.

197. Quid enim est, quod Tertullianum traxit ad casum? Nimia sui præfidentia, nimia omnia criticandi libido. Eò prolapsus, ut ipsum Zepherinum Papam aggrediretur & argueret. Receperat hic ad communionem adulteros, debitâ scilicet peractâ poenitentia, quod per sacros canones erat prohibitum. Montanus (cujus erat affecula Tertullianus) tenebat & tuebatur: *Non posse revocari per poenitentiam lapsos.* Hoc juxta dogma Tertullianus, incepit Pontificis criticare iudicium, & factum accusare: perstitit etiam, obstitit, objecitque, quòd innocentium ovium gregem in sordidum commutasset gregem caprarum. *Lib. de Pudicit. cap. 13.* sic exprobrat: *In parabolis ovis capras tuas quæris.* Objecit, quòd suam excessisset potestatem, quod jus, ad se non pertinens, usurpasset: *De tua nunc sententia quæro, undè hoc jus Ecclesiæ usurpes?* Ita habet *ibidem cap. 21.* Sic paulatim cecidit Tertullianus. Sanè miser magni Viri hujus lapsus documento iis esse debet, qui suas super Pontifices cristas erigunt, eorumque bullas suo subicere volunt iudicio, & irrisui exponere hæreticorum.

198. Sapiet, spero, melius Papebrochius: utque sapiat, interrogandus est, uti olim Concilium Constantinopolitanum interrogavit Photium: *Recipis Constituta Sanctorum Pontificum Romanorum? Recipis expositionem, quam fecit beatissimus Nicolaus sanctissimus Papa Romanorum? Et non respondit. Recipio, quæ denuò fecit sanctissimus Adrianus successor ejus Romanorum Sedis Papa? &c. Act. quinta.* Omnino sic interrogari Papebrochius potest & debet: *Recipis indulgentias sanctorum Pontificum Romanorum? Recipis Constituta Leonis IV. Adriani II. Stephani V. &c. Sanctorum Pontificum Romanorum? Recipis expositionem, quam fecit Sixtus IV. Sanctissimus Papa Romanorum? Et non respondit. Recipio, quæ denuò fecere Gregorius XIII. Paulus V. Clemens X. Romanorum Sedis Papa?* Hi & plures agnoverunt Carmelitas, indulgentias eis largiti sunt, hæreditariam ab Elia successionem scripserunt, posteriores priorum bullarum meminerunt, easque confirmaverunt.

runt. Quid ais? Non recipis? Adhuc accusas imposturarum? Noli, obsecro, ut ne sis *Non Papalis.*

199. Sed quid nolis, dum tua te fulcit Societas? Fulcit in erroribus? Fulcit in afflictis Sedi Apostolicæ imposturis? Rea ergo tecum ipsa est Societas. Seneca:

Qui non vetat peccare, cum potest, jubet.

Solenni monita alloquio, sparso in lucem & orbem alloquio, editis pluribus monita libris, rogata litteris, vetare potuit & debuit, ut non possit non dici rea. Sic sentit Gregorius VII. dist. 83. cap. 5. *Consentire videtur erranti, qui ad ressecanda, quæ corrigi debent, non occurrit.* Et Joannes VIII. dist. 86. cap. 3. *Facientis culpam procul dubio habet, qui, quod potest corrigere, negligit emendare.* Scriptum quippe est, non solum qui faciunt, sed qui consentiunt facientibus, participes judicantur. Et libat Domino prospera, qui ab afflictis pellit adversa. Et negligere, cum possis deturbare perversos, nihil aliud est quàm fovere. Nec caret scrupulo consensionis occulta, qui manifesto facinori desinit obviare. Et probat odisse se vitia, qui condemnat errantes. Nec relinquit sibi locum deviandi, qui non pepercerit excedendi. Et primus innocentia gradus est, odisse nefanda. Et latum pandit delinquentibus aditum, qui jungit cum pravitate consensum. Et nihil prodest alicui non puniri proprio, qui puniendus est alieno peccato. Quid indè concludendum? Societas monita ut emendaret, & non emendans, Papebrochiani est particeps & rea criminis, sicque, ut ipse,

NON PAPALIS.

F I N I S.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

X III.87

Fischer, Petrus.

Jesuiticum nihil P. Papebrochis Jesuitae super ipsius cum Carmelitis
controversia

Salisburgum 1684

Jes. 375

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10568128-1

VD17 12:115223F